

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

Швейцарското семејство Робинзон

ЙОХАН ВИС

ПАН

ЙОХАН ВИС ШВЕЙЦАРСКОТО СЕМЕЙСТВО РОБИНЗОН

Превод: Юлиана Димитрова

chitanka.info

При корабокрушение в южните морета швейцарско семейство с четири деца попада на необикновен остров. Представете си място, където живеят слонове, тигри, маймуни, диви биволи и кенгура. Семейството се залавя за работа, момчетата ловуват с пушки и лъкове, карат лодки, яздят. Необитаемият остров скоро се превръща в градина, която е трудно да изоставиш...

Йохан Дейвид Вис (1781–1830). Философ, пастор и педагог, днес Вис е известен главно с детската си книга „Швейцарското семейство Робинзон“.

Почти няма сведения за живота на автора. Роден е в Берн, Швейцария. След като завършва училище, учи в няколко немски университета. На двадесет и пет годишна възраст става професор по философия в Бернската академия. Става и главен библиотекар и запазва двете длъжности до края на живота си. Сред другите книги на Й. Вис има двутомен философски труд, публикуван в Германия през 1811 г., и три сборника с швейцарски народни приказки. Той е автор и на текста на химна на Швейцария.

„Швейцарското семейство Робинзон“ е вдъхновена от книгата „Робинзон Крузо“ на Даниел Дефо, написана през 1719 година. Бащата на Вис, впечатлен от приключенския роман на Дефо, предлага на Йохан да постави в същите условия цяло семейство. Оригиналът е написан на немски и публикуван за пръв път в две части в Цюрих около 1812 година. Книгата има над двадесет френски издания. Първият превод на английски се издава през 1814 година. „Швейцарското семейство Робинзон“ става по-популярна на английски и френски, отколкото на немски. Много от изданията са адаптирани, като се пропускат религиозните пасажии и се обновява информацията, свързана с природните особености на необитаемия остров. Историята е любимо четиво на малки и големи вече близо двеста години.

КОРАБОКРУШЕНИЕТО

Преди много години със семейството ми напуснахме любимата ни Швейцария. Имахме намерение да се заселим на един малък остров в Тихия океан, недалеч от Нова Гвинея.

Пътувахме по море; бяха минали няколко седмици, когато ни застигна ужасяваща буря. Бушува цели шест дни, а на седмия положението стана безнадеждно. Корабът бе отнесен далеч от курса си и капитанът изгуби представа къде се намираме. Вятърът прекърши мачтите и ги запрати във водата. Появиха се няколко пробойни и трюмът започна да се пълни с вода. Някои коленичиха и започнаха да се молят за избавление, други плачеха и обещаваха, че ще бъдат добри, само и само да се спасят.

Моята съпруга, Елизабет, и четирите ни момчета, Фриц, на петнадесет години, Ърнест, на дванадесет, Джак, на десет, и Франсис, на шест, се сгушиха до мен, треперещи от страх. Казах им колкото можех по-спокойно:

— Не се страхувайте. Бог е милостив и ще ни спаси.

Скъпата ми съпруга избърса сълзите си.

— Нека да бъдем смели — каза тя.

А аз, който трябваше да им давам пример за смелост, едва сдържах мъката си при мисълта каква съдба ще сполети любимите ми същества.

Изведнъж сред грохота на бурята се чу викът на един от моряците:

— Земя! Земя!

В този момент се ударихме в някаква скала с такава сила, че всички изхвърчахме от местата си; последва страшен трясък — корабът се разпадна на трески. Отвсякъде нахлуваше вода.

Капитанът извика, че всичко е загубено и призова мъжете незабавно да свалят лодките. Все едно ми забиха нож в сърцето.

— Изгубени сме! — възкликнах аз и децата избухнаха в плач. После се съвзех и се опитах да им вдъхна малко кураж. — Запазете

спокойствие — казах бързо и, за да бъда по-убедителен, добавих: — Водата още не ни е заляла, а и сме близо до сушата. Стойте тук, а аз ще ида да видя какво може да се направи.

Отидох на палубата. В този миг ме връхлетя една вълна, повали ме и ме измокри до кости; след нея дойде още една, и още една. Почти заслепен от пияната, най-накрая се добрах до едно по-безопасно място и успях да се огледам. Беше ужасяващо. Корабът беше съвсем изпотрошен, а от едната страна имаше огромна дупка, през която нахлуваше вода. Лодките бяха препълнени с хора и вече не можеха да поемат нито един човек; последните се качваха и режеха въжетата, за да отплават. Бяха ни забравили! Започнах да крещя като обезумял, умолявах ги да спрат и да ни качат, но напразно. Гласът ми се губеше в рева на морето, а и лодките нямаше да могат да се върнат през вълните, които се извисяваха като планини. И тази надежда угасна — докато крещях, лодките и хората в тях изчезнаха от погледа ми. Бяхме изоставени на потъващия кораб! Бях отчаян, но донякъде се успокоих, когато видях, че кърмата на кораба се е заклецила високо между две скали. Така нашата каюта оставаше над нивото на водата и въпреки че валеше все така силно, успях да зърна суша в далечината.

Земята изглеждаше неприветлива и дива, но в този труден момент бе единствената ни надежда.

Бях изплашен до смърт, но трябваше да сляза при семейството си и да изглеждам спокоен:

— Имайте кураж, скъпи мои — извиках на вратата на каютата. — Положението не е толкова лошо. Нашата кабина е над водата и би трябвало утре да можем да се доберем до брега.

Децата се поуспокоиха при тези думи, защото вярваха безусловно на това, което казвам. Но съпругата ми, която умееше по-

добре да разбира истинските ми чувства, усети, че опасността не е отминала. Все пак се усмихна смело и каза:

— Чака ни дълга и трудна нощ. Ще ни трябват сили за утре, така че ще приготвя храна. После трябва да си починем, доколкото е възможно.

Скоро настъпи нощта. Бурята не стихваше, гредите на кораба се разпадаха с ужасяващ трясък. Мислехме си за лодките и се опасявахме, че хората в тях сигурно са потънали, потопени от бесните вълни.

Елизабет беше приготвила оскъдна вечеря; с нея нямахме голям апетит, за разлика от момчетата. Те се нахраниха и си легнаха, изморени от премеждията. Най-големият, Фриц, остана при нас. Явно си даваше сметка за тежкото ни положение.

— Татко — каза той, — мислех си как можем да се доберем до сушата. Можем да доплуваме до брега, ако имаме нещо като спасителни жилетки, за да се държим над водата.

— Чудесна идея, Фриц — отвърнах аз. — Да видим дали можем да намерим нещо и да си направим спасителни жилетки.

Открихме няколко малки бурета, които прикrepихме две по две като импровизирани спасителни жилетки. Бяхме доволни от изобретението си и Фриц, който вече беше доста изтощен, си легна и бързо заспа. Ние с Елизабет обаче се страхувахме, че корабът ще се разпадне на трески и не мигнахме през цялата нощ.

Призори всички излязохме на палубата. Вятърът беше утихнал, небето беше по-ясно, а водата — спокойна. След тревожната нощ ни обзе радост и надежда. Фриц, който обичаше приключенията, каза весело:

— Хайде, слагайте си жилетките и да плуваме до брега.

Но Ърнест, вторият ни син, който беше доста боязлив, каза притеснено:

— Да, вие с татко сте добри плувци и без проблем ще доплувате до брега, но останалите ще се издавим. Не е ли по-добре да си построим сал и с него да доплаваме до брега?

— Доста разумно предложение — отвърнах аз, — стига да имаме с какво да го направим и стига да не е опасно да се движим със сал. Но, хайде, момчета, огледайте из кораба дали има нещо, което може да ни влезе в работа.

Те тръгнаха да търсят, а аз проверих какви са запасите ни от храна и вода. Съпругата ми и най-малкия ни син отидоха при животните, които бяха в окаяно състояние — изнемогваха от глад и жажда. Фриц огледа помещението с боеприпасите; Ърнест влезе в каютата на дърводелеца, а Джак — в капитанската кабина. Щом отвори вратата, две огромни кучета се нахвърлиха върху него. Казваха се Търк и Флора, кучетата на капитана. Въпреки че бяха съвсем изгладнели, се успокоиха и ближеха дружелюбно лицето и ръцете на Джак. Търк дори остави Джак да му се качи на гърба.

— Внимавай — казах аз, въпреки че ми беше смешно, — гладните кучета са опасни.

— Не се тревожи — отвърна Джак весело, — вече сме добри приятели. Флора и Търк ще ни помагат да ловуваме, когато стигнем на брега.

Скоро всички се върнаха с разни находки, Фриц носеше две ловджийски пушки, барут и амуниции. Ърнест бе напълнил шапката си с гвоздеи, беше взел и брадва, чук, клещи и големи ножици, а от джоба му стърчеше един свредел. Дори малкият Франсис бе хванал под мишница една голяма кутия, пълна с кукички. Братята му се изсмяха на неговата находка.

— Много добре, господа — казах аз, — но най-малкото ви братче носи най-ценното. Това са кукички за риболов и сигурно ще се окажат по-жизненоважни от всичко останало на кораба. Разбира се, всички носите неща, които ще ни бъдат изключително полезни.

— Що се отнася до мен — каза съпругата ми, — аз не нося нищо, но пък имам добри новини: открих на борда една крава, едно магаре, две кози, шест овце и една свиня, която скоро ще роди прасенца: преди малко ги нахраних и напоих и се надявам, че ще оживеят. Има и петел, кокошки, гъски и патици!

— Чудесно — казах аз. — А скъпият ни Джак, вместо да намери нещо полезно, добави към компанията ни още две същества и ще трябва да мислим как да ги изхранваме.

— Но, моля ви! — отвърна Джак. — Ако се доберем до сушата, ще видите как ще ни помагат за ловуването.

— Това е вярно — казах аз, — но ще бъдеш ли така добър да ни кажеш как според теб ще стигнем до сушата?

— Едва ли е чак толкова трудно — каза Джак. — Там долу има едни бурета. Има достатъчно за всички ни, ще седнем в тях и така ще доплуваме до брега.

Извадихме буретата от водата и ги сложихме в края на палубата, който все още се държеше над водата. Сложихме ги в редица. После с момчетата намерихме няколко греди. Сложихме едната гредка под буретата и ги заковахме за нея, после ги приковахме едно към друго и накрая добавихме по още една гредка от другите страни. Получи се нещо като лодка с осем места. Отрязяхме по-малки дъски за гребла.

Оставихме храна за няколко дни на животните. Надявахме се да се върнем и да ги приберем. Щом усетиха, че тръгваме, кокошките и патиците започнаха да издават тревожни звуци и аз реших, че няма да е лошо да са при нас. Сложихме ги заедно с провизиите на сигурно място в двете средни бурета. Взехме най-необходимото от находките и се приготвихме да потеглим. Елизабет пхна една голяма чанта при най-малкия ни син. Помислих, че му я дава, за да седне върху нея или за да го държи да не падне, затова реших да не задавам излишни въпроси.

Така моето мило семейство и аз тръгнахме към брега. В първото буре беше Франсис, прекрасно момче с мил и весел нрав, силно привързано към родителите си; зад него беше Фриц, най-големият ни син, красив младеж с къдрави коси, изпълнен с живот. В третото буре беше Елизабет, най-нежната жена на света. В другите бурета бяхме сложили багажа. В шестото буре седеше Джак, весел, енергичен, смел и великодушен момък. В седмото — Ърнест, съобразителен и умен, много начетен за възрастта си, но малко мързелив. В осмото бях аз, бащата, който трябваше да направлява лодката и да се грижи за любимите си същества.

Всички държахме гребла и стискахме под ръка онези импровизирани спасителни жилетки за всеки случай. Гледахме с копнеж към сушата, но напразно гребяхме с всички сили и се опитвахме да стигнем до там. Водата влечеше лодката настрана. За щастие най-накрая успяхме да удържим права линия. Двете кучета изглежда бяха разбрали, че сме напуснали кораба; скочиха във водата и доплуваха до нас. Бяха прекадено тежки да ги приберем в лодката, а се опасявах, че може да скочат вътре и да ни създадат неприятности. Търк беше мъжко куче, а Флора — женско. Много се тревожех за тях, защото си мислех, че няма да могат да доплуват чак до сушата. Те обаче се справиха успешно. Когато се изморяха, опираха предните си лапи на лодката за кратка почивка.

Напредвахме бавно, но сигурно. Островът обаче не ни вдъхваше много надежда. Брегът бе покрит с голи скали и си помислихме, че ще умрем от глад при подобни условия. Морето беше спокойно, имаше леки вълни. Небето се синееше. Около нас се носеха разни предмети от кораба, попаднали във водата след корабокрушението. Успяхме да вземем някои от тях.

Когато съвсем наближихме сушата, видяхме, че земята не е съвсем пуста, Фриц забеляза няколко палмови дървета. Ърнест се зарадва, че тук кокосовите орехи ще са по-големи и по-хубави от тези, които е виждал досега. Тъкмо съжалих, че не взех телескопа от кабината на капитана и Джак извади триумфално от джоба си един мъничък далекоглед.

Забелязах, че пред нас брегът е пуст, но в лявата част има растителност. Когато обаче се опитах да насоча лодката натам, някакво подводно течение ни отблъсна и повлече към скалистата и пуста част. Скоро попаднахме в малко заливче. Животните се отправиха към него и аз, като разчитах на техния инстинкт, подкарах лодката след тях.

НА БРЕГА

Водата беше спокойна, нито много дълбока, нито прекалено плитка, така че плавахме свободно. Внимателно приближих лодката до брега и спряхме. Всичко живо се втурна с нетърпение към твърдата земя. Кучетата заскачаха радостно, гъските и патките се разкряха, синовете ни заговориха един през друг; получи се весела суматоха. Към шума се присъединиха и писъците на птиците, които обитаваха острова.

Заехме се да разтоварим лодката. Потърсихме подходящо място под сянката на скалите, за да си направим заслон, и щом си избрахме такова, се хванахме на работа. Забихме клон в една цепнатина в скалата и го подпряхме на кол, забит в земята. Образува се прав ъгъл за рамка на импровизираната палатка. Метнахме върху тях плат от разкъсаните платна, като приковахме с колчета краищата му за земята. Най-накрая сложих няколко кукички на плата, за да можем да затваряме палатката през нощта. Оставихме провизиите си и другите по-тежки неща на брега.

Изпратих децата да съберат трева. Щяхме да я изсушим на слънцето и да спим на нея. Аз направих нещо като кухничка до палатката. Камината се състоеше от няколко плоски камъка. Преградих я с клони и накладох огън с малко сухи съчки. Бяхме си донесли супа на прах и сварихме от нея в металната ни тенджерка; Елизабет отиде да приготви вечеря, като взе малкия Франсис за помощник-готвач.

Фриц презареждаше оръжията, с едно от които бе обиколил местността около рекичката, а Джак отиде да събере миди от крайбрежните скали.

Изведнъж чух викове. Беше Джак. Грабнах брадвата и хукнах към него. Заварих го до колене във водата; един омар бе забил щипките си в крака му. Бедното дете плачеше жално и безуспешно се опитваше да се откопчи. Скорих във водата и го освободих, след което взех омара и го понесох към кухничката. Джак надаваше победоносни викове. Накрая ме помоли да му дам животинчето, за да може самият той да покаже пляката на майка си. Показах му как да го държи, но щом попадна в

неговите ръце, омарът замахна с опашката си и го удари по лицето. Синът ми го изпусна на земята и отново застана от болка, а аз не се сдържах и се разсмях. Джак се ядоса, взе камък и уби омара с един замах.

Ърнест, който имаше добър апетит, предложи веднага да го сложим в супата.

— Ще стане много вкусна — убеждаваше ни той.

— Трябва да използваме по-икономично запасите си от храна — възрази майка му.

Похвалих Джак, че пръв от нас намери животно, което може да ни служи за препитание.

— О, но и аз видях нещо, което става за храна — каза Ърнест. — Щях да го донеса, но беше във водата и трябваше да си намокря краката.

— Моля ти се, нали знай какво си видял — извика Джак, — някакви ужасни миди: не бих и вкусил такова нещо. А само си помисли за моя омар!

— Какви ги говориш, Джак! Бяха стриди, не „някакви ужасни миди“: сигурен съм, защото се бяха залепили за скалата, няма какви други да са.

— Прекратете спора, господа — намесих се аз и се обърнах към Ърнест: — Щом си така добре осведомен къде могат да се намерят тези стриди, бъди така добър да отидеш и да донесеш малко. Всеки член на семейството трябва да допринася за общото благо. И да не мисли за дреболии, като това, че ще си намокри краката.

— Ще направя каквото мога — отговори Ърнест. — Ще донеса и сол, има купища в пукнатините на скалите. Мисля си, че там би трябвало да е изсъхнала на слънцето. Вкусих я, стори ми се чудесна.

Скоро се върна и това, което донесе, наистина приличаше на морска сол, но бе омесена с пръст и пясък. Понечих да я изхвърля, но Елизабет ме спря. Разтворихме я във вода и я прецедихме през плат. След това вече ставаше за употреба.

— Защо просто не взехте малко морска вода — попита Джак, — вместо да правите тази сложна процедура?

— Можехме — отвърнах аз, — но морската вода има малко неприятен вкус.

Докато говорех, Елизабет опита супата с дървената дъсчица, с която я разбъркваше.

— Със солта стана много по-добре — каза тя. — Вече е готова. Но Фриц го няма. И се чудя как ще я ядем без лъжици и купички. Как не се сетихме да си донесем от кораба?

— Човек не може да мисли за всичко едновременно, скъпа — казах аз. — Дано да не сме забравили нещо по-важно.

— Но наистина ще е доста сложно без лъжици и чинии — отвърна тя. — Как ще вдигаме тази голяма тенджерата до устните си?

Тя беше права. Всички гледахме объркано към тенджерата. Бяхме като лисицата от приказката, в която щъркелът ѝ сипал да яде от един дълъг и тесен съд. Изведнъж всички избухнахме в смях. Кой би помислил, че приборите са вещи от първа необходимост.

— Само да имахме малко кокосови орехи — каза Ърнест, — можехме да ги изпразим и да използваме черупките като лъжици.

— Да, наистина — отговорих аз. — Само да имахме. Но нямаме. Ако имаше значение кой какво иска, веднага бих си пожелал един комплект сребърни лъжици! Но кой ни пита?

— Можем да използваме черупки от стриди вместо лъжици — каза Ърнест.

— Браво, Ърнест — възкликнах. — Това се казва добра идея.

Джак се втурна във водата и нагази до колене. Ърнест го последва. Джак нетърпеливо отделяше месестата част и хвърляше черупките към брат си, който ги събираше в носната си кърпа.

Елизабет се притесняваше къде е Фриц, но изведнъж дочухме виковете му някъде отблизо. Отговорихме му и до няколко минути беше вече при нас. Държеше ръцете си зад гърба и изглеждаше умърлушен. Нямахме представа какво е помрачило настроението му.

— Какво донесе? — попитаха братята му. — Дай да видим плячката ти и ние ще ти покажем нашата.

— За съжаление не нося нищичко.

— Какво! Нищо?

— Съвсем нищо — отговори той.

Но в този момент забелязах, че потиснатият му израз е престорен. Джак мина зад гърба му и възкликна:

— Малко прасенце! Малко прасенце!

След като бе разкрит, Фриц гордо показва плячката си. Бях чел, че това животно живее по тези места. От описанията по книгите се сетих, че е агути, а не малко прасенце, както бяха помислили момчетата.

Фриц каза, че се е разходил по другия бряг на реката.

— Съвсем не е като тук — каза той. — Брегът не е така стръмен и водата е изхвърлила куп неща от кораба. Дали да не отидем да си подберем по-ценните?

— Ще помислим и за това — отговорих аз, — но първо трябва да отидем до останките на кораба и да вземем животните. Не можем без крава.

— Да, хубаво е човек да си натопи бисквитата в мляко — размечта се Ърнест.

— Освен това — продължи Фриц, — оттатък има много трева, колкото си поискате. Има и хубава горичка, можем да си почиваме там на сянка. Защо да стоим в тази пуста част на острова?

— Имай търпение — казах аз, — има време за всичко. Най-напред ми кажи откри ли някакви следи от другите пасажери?

— Ни следа от хора, нито живи, нито умрели, огледах и на брега, и във водата — отвърна Фриц.

Когато привършихме с вечерята, слънцето клонеше към хоризонта. Пернатите се събраха около нас и изкълваха трохите от бисквитите. Тогава Елизабет извади чантата, която бе сложила в лодката и за която не посмях да попитам. Отвори я и видяхме, че вътре има няколко вида зърно за птиците — ечемик, пшеница и други, както и семена и коренчета за зеленчуци, които щяхме да посеем. След като хапнаха добре, гълъбите се отправиха към скалите да си намерят място за спане, а кокошките, с двата петела начело, се подредиха в редица до палатката. Гъските и патките тръгнаха, крякайки, към едно бластисто място, близо до водата, и се подслониха в храсталака.

Малко след това и ние последвахме примера им и се приготвихме за сън. Заредихме оръжията и ги сложихме в палатката. При последните лъчи на слънцето влязохме в убежището си и, след като закачихме платното с кукичките, за да затворим изхода, си легнахме на тревата, която бяхме събрали сутринта.

НАХОДКИ

На следващата сутрин се събудих призори от кукуригането на петлите. Събудих Елизабет и двамата обсъдихме с какво да се захванем през деня. Решихме, че е най-добре да потърсим следи от другите корабокрушенци и същевременно да разгледаме другия бряг на реката, за да решим къде е по-добре да си направим подслон. Елизабет отбеляза, че не можем да тръгнем всички заедно на подобен поход и се съгласи да остане с тримата ни по-малки синове, а аз и Фриц да проучим острова.

Децата станаха малко след нас; дори поспаланкото Ърнест се принуди да стане рано.

Пригответихме се за похода: взехме по една чанта за дивеч и брадва. Сложих два пистолета в кожената препаска на кръста на Фриц и взех два за себе си. Запасихме се с пакет бисквити и една бутилка речна вода. Елизабет ни повика на закуска и всички дружно нападнахме омара; месото му обаче се оказа толкова жилаво, че не успяхме да го изядем. Завихме остатъка и го взехме за из път, защото никой вече не го гледаше с апетит.

След час бяхме готови да тръгнем. Казах на Елизабет и децата да не се отдалечават от лодката, за да избягат с нея в случай на опасност. Постарах се да съкратя сбогуването, защото всички се притеснявахме да не се случи нещо, докато сме разделени.

Тръгнахме по една пътека до брега с надежда да намерим следи от другите пасажери, но не открихме нищо. Все пак се зарадвахме, щом видяхме, че морето е спокойно и корабът е все още на мястото си между скалите. Значи животните бяха живи.

Видяхме една горичка в далечината и тръгнахме натам. От време на време прелитаха разни красиви, тропически птици. Изведнъж чух шум зад себе си. Нещо се движеше в тревата, която беше висока почти колкото нас. Изплаших се, че може да е някоя отровна змия, тигър или някакво друго опасно животно. Но се оказа, че е преданият Търк: бяхме го забравили сред емоциите при раздялата и явно Елизабет го бе

пратила да ни настигне. Продължихме по пътя си. Непрекъснато се оглеждахме за другите корабокрушенци и за лодките, с които напуснаха кораба, но напразно.

Стигнахме до горичката и се излегнахме под сянката на едно дърво да си починем. Хапнахме малко от провизиите, за да се подсилим. Наслаждавахме се на песента на птиците в клоните.

— Зърнах някакви животни в храстите, татко, заприличаха ми на маймуни — каза Фриц.

Думите му се потвърдиха, когато Търк скочи и започна да души и да лае толкова силно, че гората отекна от шума. Фриц се приближи бавно, но се спъна в нещо малко и кръгло. Донесе ми го да го видя.

— Сигурно е някакво гнездо.

— Защо мислиш така? — казах аз. — На мен ми прилича на кокосов орех.

— Но аз съм чел, че някои птици си правят гнездата съвсем кръгли, като кълбо, а и отвън прилича на гнездо.

— Това не са сламки и тревички, Фриц, това е точно кокосов орех. Този е стар, затова влакнцата му се виждат така добре, но ако го счупиш, ще видиш ядката в него.

Счупихме ореха, но уви! Ядката беше засъхнала и съвсем не изглеждаше апетитно. Скоро намерихме друг, който се оказа по-пресен. Седнахме и го изядохме за вечеря и така си спестихме провизиите за друг път. Истина е, че кокосовият орех имаше леко гранив вкус, но моментът не беше подходящ да се правим на изтънчени, затова хапнахме добре и продължихме през гората. На места храстите и увивните растения се бяха преплели и ни се налагаше да ги сечем с брадвата, за да си проправяме път.

Минахме през едно равно място и отново навлязохме в гора. Фриц веднага забеляза, че някои от дърветата са доста особени.

— Татко, гледай какви дървета! — възкликна той. — Някакви странни неща растат по стволовете им.

— Това са кратуни, сине — казах аз. — Плодовете на тези дървета растат по стъблата им.

Той не вярваше на очите си. Свалихме един от плодовете.

— Виж — каза Фриц, — също като кратуни са, само че кората е по-дебела и по-твърда.

— Значи можем да я използваме за нещо, нали — отбелязах аз.
— Можем да си направим чинии, купички, тавички, шишета. Ще го наречем кратунково дърво.

Фриц подскочи от радост.

— Мама толкова ще се зарадва! — извика той. — Вече няма да се тревожи, че ще си изгорим пръстите със супата.

Фриц се опита да разреже няколко кратунки с нож, но станаха толкова криви, че не можеха да се ползват за съдове. Казах му да направи от тях лъжици и след това му показах как да реже с канап. Набих връвта по средата на кратунката с дръжката на ножа и я затегнах, докато плодът се разцепи на две идеални половинки.

— Как ти хрумна това, татко? — изуми се Фриц.

— Чел съм го по книгите за пътешествия — отвърнах аз. — Диваците нямат ножове и обикновено режат по този начин.

— А можеш ли да направиш бутилка? — попита той.

— За това трябва повече време. Туземците увиват канап в края на много млада кратунка и с времето завързаната част остава тясна, а другата се заобля. Така стават идеални бутилки.

Докато работехме, Фриц направи няколко чинии и беше горд с постижението си.

— Ех, как ще се зарадва мама като ги види! — викаше той. — Но как ще ги занесем? Не можем да ги носим със себе си.

— Трябва да ги оставим тук, за да изсъхнат хубаво на слънцето. Ще ги вземем на връщане. Но трябва да ги напълним с пясък, за да не се изкривят от топлината.

Разпръснахме новата си посуда по земята и я оставихме там.

По пътя направихме още няколко лъжици от кратуните. Пробвах и с кокосова черупка, но да си призная, резултатът не беше впечатляващ.

Стигнахме до един дълъг провлак в морето, на който имаше някакво възвишение. Помислихме за момент и решихме да го изкачим, за да огледаме добре околността. Така щяхме да си спестим доста ходене.

Оказа се, че не е толкова лесно да стигнем върха. Докато се изкачим, останахме без дъх. Но си заслужаваше усилията, защото пред очите ни се разкри чудна гледка — дивата природа беше толкова красива. Но напразно се взирахме с телескопа във всички посоки —

нямаше и следа от човешко същество. Започнахме да губим всякаква надежда, че другите пасажери са се спасили и в сърцата ни се прокрадна тъга. Все пак бяхме благодарни за нашето спасение, за това, че се намираме на безопасно място и имаме прехрана.

Слязохме от хълма и се запътихме към една палмова горичка. Трябваше да си пробиваме път през тръстики, преплетени с други растения, така че напредвахме много бавно. Бяхме много предпазливи: на всяка крачка можеше да изскочи някоя змия и да ни ухапе смъртоносно. Пуснахме Търк пред нас и отрязох една по-дебела тръстика за защита. За моя голяма изненада от края на тръстиката потече лепкав нектар. Вкусих го от любопитство. Оказа се, че е сладък и доста приятен на вкус — намирахме се сред поле от захарна тръстика. Сокът ми подежда освежаващо и ободряващо. Реших да не казвам на Фриц за находката си, исках сам да открие сладкия нектар. Той вървеше на няколко метра пред мен.

— Фриц — извиках аз, — отрежи си една тръстика за отбрана.

Той ме послуша, но първоначално само си проправяше път с тръстиката. След няколко замахвания по дланта му потече нектар. Той спря изненадан, погледна ръката си и вдигна тръстиката, за да потече още. Опита го и извика:

— Татко, татко, открих захар! В тръстиката има някакъв сироп!

Фриц отрязва десетина по-големи тръстики, откъсна им листата, привърза ги и упорито ги повлече със себе си, чак до края на плантацията. Върнахме се в палмовата горичка да си дойдем. Щом седнахме, няколко големи маймуни тихичко се промъкнаха в дърветата и преди да усетим, бяха вече по върховете. Втренчиха се в нас, оголиха зъби и започнаха да правят ужасни гримаси и да крещят доста недружелюбно. С Фриц решихме да си набавим малко пресни кокосови орехи. Хвърлих няколко камъка към тях и въпреки че изобщо не ги улучих, те страшно се ядосаха. Тъй като маймуните обичат да имитират, започнаха да късат орехи и да ги хвърлят по нас. Едва избягнахме ударите. Почти ни затрупаха, Фриц се смееше от сърце — бяхме доволни от стратегията си. После се излегнахме на едно спокойно място да пируваме с пляката. Чупехме черупките с брадва, но преди това пробивахме три дупки с ножа на по-тънките места и изпивахме сока. Той не е много приятен на вкус, но е отлично средство за утоляване на жаждата. Най-хубава е месестата част от вътрешната

страна на черупката. Стържехме я с новите си лъжици и я смесвахме със захарния нектар — получаваше се нещо чудесно.

Нахранихме се и се приготвихме да си тръгнем от палмовата горичка. Завързах кокосовите орехи за дръжките и ги метнах през рамо. Фриц си взе снопа захарни тръстики. Поделихме си останалия багаж и продължихме към новия си дом.

СРЕДНОЩНА УПЛАХА

Бедният Фриц се оплака, че се е изморил. Тръстиките дращеа раменете му и бе принуден непрекъснато да ги прехвърля от едното рамо на другото. Спря да си поеме дъх.

— Не — извика той, — никога не съм предполагал, че няколко захарни тръстики могат да тежат толкова. Така ми е мъчно за горките негри, които носят още по-големи снопове! Но пък мама и Ърнест страшно ще се зарадват като опитат сока.

— Опасявам се, че докато стигнем, ще стават само за разпалки; захарният сироп става кисел като престои след отрязването на тръстиката, особено при такава жегла. Така че можем да пием захарен сироп по пътя, без да имаме угризения, че тръстиките намаляват.

Стигнахме до мястото, където бяхме оставили посудата. Всички прибори и съдове бяха напълно изсъхнали и невредими. Прибрахме ги и продължихме. Когато навлязохме в гората, където закусвахме, Търк хукна след едно стадо маймуни, които подскачаха наблизко, без да ни забележат. Кучето ги изненада и докато стигнем дотам, вече беше хванало една от тях; беше женска, държеше малко маймунче в ръцете си и, заета с него, не можеше да се измъкне. Търк уби женската и я разкъса, а малкото се скри в тревата, Фриц се опита да спре Търк; изпусна си шапката, разпиля посудата... напразно, беше вече късно.

Сцената, която се разигра след това, беше доста смешна. Маймунчето се покачи ловко на раменете на Фриц и вкопчи крака в

къдравите му коси; синът ми викаше и се извиваше, за да се освободи от хватката му, но маймунчето не се пускаше. Изтичах до тях със смях, защото виждах, че маймунчето е твърде малко, за да нарани Фриц. Той обаче беше изпаднал в паника, а то правеше гримаси на врата му.

Успях да сваля животинчето. Взех го като бебе, стана ми мъчно за него и го погалих. Беше не по-голямо от коте и не бе в състояние да се грижи само за себе си.

— Какво да те правим, бедно сираче — въздъхнах аз, — и как бихме могли да се грижим за теб? Доста гърла трябва да изхранваме.

— Татко — извика Фриц, — нека да го взема, остави ми го на мен. Ще се грижа за него. Ще му давам целия си дял от кокосовото мляко, докато си вземем кравите и козите. А и кой знае, маймунските му инстинкти могат някой ден да ни помогнат да открием нещо.

— Нямам възражения — отговорих аз.

Продължихме напред. Маймунчето скочи отново на раменете на Фриц, а аз взех снопа захарни тръстики. Повървахме малко и изведнъж Търк ни подмина тичешком. Маймунчето се страхуваше от кучето, затова се прехвърли на гърдите на Фриц и се вкопчи в него. Синът ми не можеше да върви така, затова завърза една връв на кучето и прикрепил маймунчето на гърба му.

Търк изглежда не беше съгласен и отначало се дърпаше, но постепенно се предаде и безропотно прие да носи сирачето.

Неусетно стигнахме брега на реката, където ни чакаха другите, Флора се разлая отдалеч и оповести завръщането ни. Търк й отговори, при което така стресна маймунчето, че то отново скочи на раменете на

Фриц и вече не искаше да слезе оттам. Кучето вече бе свикнало с околността и изтича към Флора, а малко след това Елизабет и момчетата се показаха, безкрайно щастливи, че се завръщаме.

Разказах на съпругата ми за нашето малко пътешествие, като ѝ показвах придобивките. Най-много се зарадва на чиниите и приборите, защото бяха неща от първа необходимост за едно цивилизовано семейство. Погледнах в кухнята и с радост видях, че се готви нещо вкусно. Елизабет бе изобретила нещо като шиш: бе забила в земята две раздвоени в края пръчки и върху тях бе поставила трета, заострена в единия край. Така можехме да си печем риба и други неща. По случай завръщането ни Елизабет бе приготвила печена гъска. Имаше и гозба с риба, която малките бяха наловили; и металната тенджера беше на огъня, пълна с вкусна супа. Миришеше много апетитно. До тези вкусотии видях едно от сандъчетата, които взехме от водата — беше отворено и в него имаше кръгли тенекиени кутии, пълни с най-хубавото холандско сирене.

Седнахме на земята: съпругата ми беше сипала храната в новите съдове. Така трапезата изглеждаше много по-добре, отколкото очаквахме. Момчетата нямаха търпение и разчупиха няколко кокосови ореха; изпиха млякото с удоволствие и се заеха да направят лъжици от черупките.

Хрумна ми да разрежа няколко черупки с трион на две и да ги остържа. Можехме да ползваме половинките за чаени чаши.

Когато привършихме с вечерята, слънцето клонеше към хоризонта. Пригответх се за сън. Елизабет бе сложила десет пъти повече трева и се чувствахме като на истински матраци, за разлика от първата нощ, когато все едно бяхме на самата земя. Птиците си легнаха както обикновено. Ние се прибрахме в палатката, като взехме при нас маймунчето. То бе станало любимец на всички. Влязох последен, за да затворя платното с кукичките и след уморителния ден всички потънахме в дълбок сън.

Но не след дълго се събудих от някаква суматоха до палатката. Бяха птиците, а зорките ни пазачи лаеха бясно. Веднага скочих на крака: Елизабет и Фриц, които също се стреснаха, станаха след мен. Взехме по един пистолет и изскочихме навън.

Кучетата продължаваха да лаят и ръмжат. Направихме няколко крачки и на лунната светлина видяхме ужасна битка. Поне дванадесет

чакала бяха наобиколили нашите кучета, които се отбраняваха храбро. Търк и Флора бяха повалили три-четири противника на земята, а останалите стенеха смирено, като че ли просека пощада. Все пак не се предаваха и се готвеха да нападнат. Търк и Флора не се оставяха да ги заблудят и държаха чакалите на разстояние.

Поуспокоих се, защото очаквах нещо по-страшно от чакали.

— Сега ще се справим с тези натрапници — казах аз. — Ще стреляме едновременно, но трябва хубаво да се прицелим, за да не убием кучетата.

Стреляхме и два чакала се строполиха на пясъка. Другите тръгнаха да бягат, но изглежда бяха ранени. Търк и Флора се спуснаха след тях и ги довършиха. Така битката приключи.

Оставихме тялото на единия чакал на скалата до палатката. При цялата суматоха малките спяха непробудно. Ние също си легнахме и спяхме спокойно, докато петлите ни събудиха.

ВРЪЩАНЕ ДО ОСТАНКИТЕ НА КОРАБА

Бях обезпокоен, защото трябваше да се свършат много неща.

— Трябва да отидем до кораба — казах на Елизабет. — Животните могат да се издавят всеки момент, ако морето се развълнува. Трябва да си построим къща, в която да не сме толкова уязвими, и отделно място за провизиите. Само че с кое да започнем?

— Постепенно нещата ще се подредят — отвърна Елизабет. — Ако сме търпеливи и последователни, ще свършим всичко навреме. Да си призная, тръпки ме побиват като си помисля, че ще ходите до кораба. Но щом смяташ, че е необходимо, не бива да го отлагаш. В това време аз ще се постарая да свърша каквото зависи от мен, обещавам ти. Да не се тревожим за утре: да се съсредоточим върху днешния ден.

— Права си, така ще е най-добре — казах аз. — Няма време за губене. Ти ще останеш тук с трите момчета, а аз ще взема Фриц с мен. — Станах и извиках: — Ставайте, момчета; навън почти се съмна, имаме важни планове за деня. Ще е смешно слънцето да ни свари заспали, при положение че ще правим колония тук.

При тези думи Фриц изскочи навън, докато другите се прозяваха и търкаха очи. Изтича да види чакала си, който през нощта съвсем се беше вкочанил. Той го изправи на крака, нагласи го като часовей на входа на палатката и с нетърпение очакваше възгласите на братята си. Но щом го зърнаха, кучетата се разляха и на момента се приготвиха да го нападнат, като си мислеха, че е жив. Фриц едва успя да ги спре и укроти.

В това време малките се бяха разсънили от лаенето и излязоха от палатката да видят какво става. Джак се показва пръв, с маймунчето в ръце. Щом видя чакала, животинчето се ужаси, скочи и се скри в най-далечния ъгъл на палатката, като се зарови в тревата.

Децата останаха поразени като видяха жълтеникавото неподвижно животно на входа на палатката.

— О, небеса! — възкликна Франсис и отстъпи назад от страх. — Вълк!

— Не, не — каза Джак, отиде до чакала и хвана едната му лапа. — Това е жълто куче и е мъртво; изобщо не мърда.

— Не е нито вълк, нито куче — прекъсна ги Ърнест, — не виждате ли, че е златна лисица?

— О, да, професоре! — възкликна Фриц. — Не можете да разпознаете един чакал; пред очите ви стои истински чакал, самият аз го убих тази нощ.

— През нощта ли каза, Фриц? — каза Ърнест. — Докато си спял, предполагам...

— Не, мистър Ърнест — отговори Фриц. — Не в съня си, бях съвсем буден и се бих, за да не ви изядат дивите зверове! Но няма да споря с човек, който не прави разлика между чакал и лисица!

— И ти нямаше да правиш разлика, ако татко не ти беше казал — каза Ърнест.

— Стига сте се карали! — прекъснах ги аз. — Колкото до животното, всички сте и прави, и грешите. Чакалът е нещо средно между куче, вълк и лисица. — Децата веднага се одобриха; после дълго разговаряхме за зверовете.

Седнахме да закусим, защото когато момчетата отворят очи, се отваря и апетитът им. Майка им не можеше да предложи нищо друго, освен бисквити, които бяха толкова твърди и сухи, че едва дъвчехме. Фриц помоли за парче сирене с бисквитата, а Ърнест хвърли копнеещ поглед към втората кутия, която бяхме извадили от морето, за да види дали и в нея има сирене. След минутка се върна със светнали очи.

— Татко — каза той, — ако сложим малко масло на бисквитите, дали няма да станат по-вкусни?

— Със сигурност; но ако... ако... това са предположения, така че предпочитам парче сирене.

— Но предложението може да е вярно, ако отворим тази кутия.

— Каква кутия, синко? За какво говориш?

— Говоря за тази кутия, която е пълна с чудесно масло. Направих малка дупка с ножа; виж, взех си малко, колкото да намажа тази бисквитка.

— Поне веднъж лакомията ти да бъде от полза — отвърнах аз. — Е, кой иска масло за бисквитите? — Момчетата на секундата

наобиколиха кутията, а аз се чудех как да я разпечатим, Фриц предложи да я отворим малко от горния край. — Така маслото ще се развали от топлината и няма да можем да го ядем — казах аз. — Но ако пробием една дупчица отдолу и вземем само колкото ни трябва в момента, ще се запази. — Препекохме бисквитите и докато бяха още топли, ги намазахме с масло. Беше много по-вкусно от преди.

— Като отидем на кораба — каза Фриц, — трябва да потърсим каишки за кучетата, за да са защитени гърлата им.

— О — каза Джак, — аз мога да им направя каишки, ако мама ми помогне малко.

— Разбира се, че ще ти помогна — каза Елизабет. — Любопитно ми е какво си намислил.

— Да, да — подкрепих ги аз. — Опитвайте всякакви неща, това е най-полезното, което може да свършите. И който направи нещо полезно, ще получи похвала. А сега на работа. Ти, Фриц, като най-голям, ще имаш изключителната чест да дойдеш с мен на кораба, така че се приготвяй по-бързо. Ще донесем каквото можем. Останалите момчета ще останат тук. Предполагам няма нужда да споменавам, че разчитам да слушате майка си и да се държите добре.

Докато Фриц приготвяше лодката, намерих едно колче и завързах бяло платно на края му: забих го в земята така, че да се вижда от кораба.

— Ако се случи нещо, свалете платното и стреляйте три пъти с пушката. Ние ще дойдем веднага. Освен това ще имаме доста работа на кораба и ако всичко е наред, може да не се върнем вечерта. Ние също ще ви даваме знаци.

Отплавахме мълчаливо, Фриц гребеше равномерно. Аз му помагах от време на време с греблото, което ми служеше да насочвам лодката. След известно време усетих течение. Искях да спестя силите и на двама ни и да се възползвам от това течение. Не бях много вещ в плаването, но насочих лодката към него и се понесохме леко. Постепенно силата му намаля и отново загребахме. Скоро се озовахме до останките на кораба. Завързахме лодката на една греди и слязохме.

Фриц веднага отиде на палубата, където завари животните. Последвах го. Бях доволен, че е така загрижен за бедните изоставени животинки. Огледахме запасите им: изхвърлихме развалената храна и им сложихме нова. Ние също се подкрепихме.

Докато се хранехме, обсъдихме с какво да се захванем първо. За моя изненада, той предложи да направим платно на лодката.

— За Бога — извиках аз, — това пък как ти хрумна, има толкова по-важни неща.

— Прав си — отвърна Фриц, — но да ти призная, доста се уморих от гребането. Забелязах нещо: въпреки че вятърът духаше срещу нас, ние се носехме по течението. Тъй като течението не ни върши работа на връщане, мислех си, че можем да използваме вятъра. Смятаме да вземем много неща и лодката ни ще е много тежка. Май няма да ни стигнат силите да гребем. Не мислиш ли, че трябва да направим платно?

— Имаш право, ти си чудесен съветник. Не бива да претоварваме лодката, за да не потънем или да не се принудим да изхвърляме разни неща във водата. Но ще направим твоето платно. Няма да е много лесно, но да се захващаме за работа.

С един кол, малко плат от корабното платно и няколко въжета постигнахме целта.

После Фриц предложи да изобретим нещо, с което по-лесно да направлявам лодката. Докато работехме, денят напредваше и си дадох сметка, че ще трябва да прекараме нощта тук.

После сложихме по-важни неща, като гвоздеи, парцали, разни инструменти и други. Справихме се по-добре от банда обирджии. При мисълта, че занапред ще бъдем сами и изолирани, гледахме да се запасим добре с муниции, за да ловуваме и за защита.

Корабът, който вече беше развалина, бе изпратен да основе колония по Южните морета и бе снабден с няколко отделения, каквито нямаше в обикновените кораби. Бяха изпратили множество европейски домашни животни: но биволите и конете не издържаха дългото пътуване. Повечето от тях бяха мъртви, а другите бяха в такова състояние, че беше по-добре да ги застреляме. На кораба имаше толкова полезни неща, че се чудех кое да взема. Много от тях отпаднаха. Фриц вече обмисляше още един курс. За по-сигурно решихме още сега да се запасим с ножове, вилици и лъжици и цял комплект домакински съдове. В капитанската кабина намерихме сребърни прибори и един шкаф, пълен с малки бутилки отлежало вино. Сложихме всичко в лодката. После слязохме в кухнята и взехме една скара, някакви тенджери и други неща, които щяха да ни влязат в

работа. Взех по една чанта царевица, пшеница и малко картофи, Фриц ми напомни, че леглата ни на острова са студени и твърди, затова взехме няколко хамака и одеяла. Последните неща бяха един бидон сяр, въжета, корда и един голям топ платно. Корабът бе в такова окаяно състояние, че щеше да се разпадне при първата буря. Съмнявахме се, че ще можем да дойдем пак.

Така бяхме натоварили лодката, че буретата бяха пълни до пръсване. Първото и последното оставихме за себе си. Ако морето не беше така спокойно, щяхме да се принудим да оставим част от багажа, за да не потънем. За всеки случай си сложихме спасителните жилетки.

Целият ден премина в работа. Нощта се спусна неусетно и вече не можехме да се върнем. Скоро на брега запалиха голям огън, в знак, че там всичко е наред. Ние отвърнахме, като завързахме четири запалени фенера на мачтата си. Така можехме да заспим спокойно.

КОРКОВИ ЖИЛЕТКИ ЗА ЖИВОТНИТЕ

Рано на следващата сутрин, още преди да се развидели съвсем, се качих на кораба с надеждата да зърна семейството през един далекоглед. Фриц приготви обилна закуска от бисквити и шунка, но преди да седнем да се храним си спомнихме, че в капитанската кабина бяхме видели доста по-голям телескоп. Извадихме го бързо на палубата. В това време стана съвсем светло. Погледнах в окуляра и видях Елизабет, която излизаше от палатката и се взираше към нас. Видях флага на брега и се успокоих, че не им се е случило нищо лошо.

— Е, след като видяхме майка ти — казах на Фриц, — можем спокойно да се захващаме за работа. Трябва да се погрижим за животните. Можем да спасим поне някои от тях и да ги вземем с нас.

— Дали не можем да направим сал, да ги сложим всичките на него и да ги изтеглим до брега? — попита Фриц.

— Това ще е твърде трудно! А и как ще накараме една крава, едно магаре и едно прасе да се качат на някакъв сал и да стоят мирно на него? Овцете и козите са по-кротки, тях по-лесно можем да ги превозим, но се чудя какво да правим с по-големите.

— Предлагам да завържем едно по-дълго въже на врата на прасето и да го хвърлим във водата. То е дебело и ще се задържи над водата. Ще го теглим след лодката.

— Чудесна идея — казах аз, — но за съжаление можем да я приложим само на прасето. А другите животни са по-важни от него.

— Тогава имам друго предложение, татко: да завържем по една спасителна жилетка около всяко животно. Ще ги пуснем във водата и готово, ще заплуват като риби, ще видиш, просто ще ги теглим след нас.

— Браво, момчето ми! Хайде, да не губим време.

Закрепихме жилетка на едно агне и го пуснахме във водата; гледахме го с нетърпение и любопитство. В началото потъна и аз си помислих, че се е удавило; но след малко изплува, отръска глава от водата и след няколко секунди напълно свикна с плуването. Скоро

забелязахме, че се е уморило. То се отпусна неподвижно и се остави на течението.

— Успяхме! — възкликнах аз с радост и прегърнах Фриц. — Животните са наши. Давай да приготвим и останалите. Но внимавай за агънцето.

Фриц реши да скочи във водата, за да завърже мъничето, но аз го спрях.

— Не скачай без спасителна жилетка!

Фриц взе едно въже, върза агънцето през врата, изтегли го до лодката и го извади от водата.

За по-малко от час кравата и магарето бяха готови за плуване. Беше ред на по-малките животни. Най-големи проблеми ни създаде прасето: първо трябваше да му завържем муцуната, за да не хапе, после сложихме едно голямо парче корк под него. Дойде ред и за овцете и козите. Събрахме цялата компания на палубата и завързахме по едно въже на врата или рогата на всяко животно, за да можем да ги теглим след нас. Започнахме с магарето: доближихме го до ръба на палубата и го бутнахме във водата. То падна и за момент потъна; след малко се показва и заплува с лекота.

Беше ред на кравата: тя бе по-ценна от магарето и с Фриц се обезпокоихме. Магарето плуваше смело и вече се бе отдалечило от кораба, така че имаше място да я пуснем. Беше ни по-трудно да я избутаме във водата; но тя се справи не по-зле от магарето, дори бих казал, с известно достойнство. Хвърляхме животните във водата едно по едно. Накрая всички плуваха и изглеждаха спокойни, с изключение на прасето. То подивя и започна да квичи силно. Така се мятеше, че доста се отдалечи от нас, но за щастие се движеше към брега. Нямахме време за губене. Оставаше само да си сложим нашите жилетки, след което слязохме в лодката, заобиколени от четирикраките си приятели.

Хванахме внимателно краищата на всички въжета и ги завързахме за носа на лодката. Поехме към брега с помощта на попътния вятър.

Бяхме горди от този необичаен подвиг и похапнахме щастливи. Изведнъж Фриц извика:

— О, татко, виж! Една огромна риба идва към лодката ни.

— Не се плаши — казах аз, полуядосан, полуизплашен. — Пригответи си пушката, ще стреляме, щом се доближи.

Рибата беше почти до лодката и със светкавична бързина сграбчи най-близката овца: в този миг Фриц стреля така ловко, че улучи чудовището в главата. Беше огромна акула. Тя се преобърна във водата и се отдалечи, като остави след себе си кървава дيريا — явно беше тежко ранена.

Скоро изчезна от погледите ни. Вече бяхме по-спокойни и можехме да продължим напред. Вятърът ни отнесе в залива. Аз започнах да свалям платното, пуснах въжетата на животните и те доволни пристъпиха на брега. Така пътуването ни приключи.

Ърнест и Джак дотичаха на мига и се възхитиха от мачтата, платното и флага. Питаха Фриц как сме направили всичко това и какви по-точно са неговите заслуги. В това време разтоварихме багажа. Джак се втурна към животните и започна да сваля жилетките им.

Забелязах, че се е препасал с един метален колан, обвит в жълта кожа, в който бяха затъкнати два пистолета.

— За Бога — възкликнах аз, — откъде взе този костюм? Приличаш ми на контрабандист.

— Сам си го направих — отвърна той. — Ако погледнеш кучетата, ще видиш още две от моите изобретения.

Всяко куче имаше каишка като колана на Джак, но каишките бяха обковани с гвоздеи, които стърчаха навън и изглеждаха много страшно.

— Ти ли направи тези яки и колана, мистър Джак?

— Тъй вярно, с малко помощ от мама, когато се налагаше да използвам иглата.

— Но откъде взе кожата, конците, иглата?

— Кожата е от чакала на Фриц — отвърна Елизабет, — а колкото до иглата и конеца, една добра майка винаги има игла и конец. Имам си вълшебна чанта, от която си вадя всичко, което ми трябва. Така че, ако искате нещо, само ми кажете.

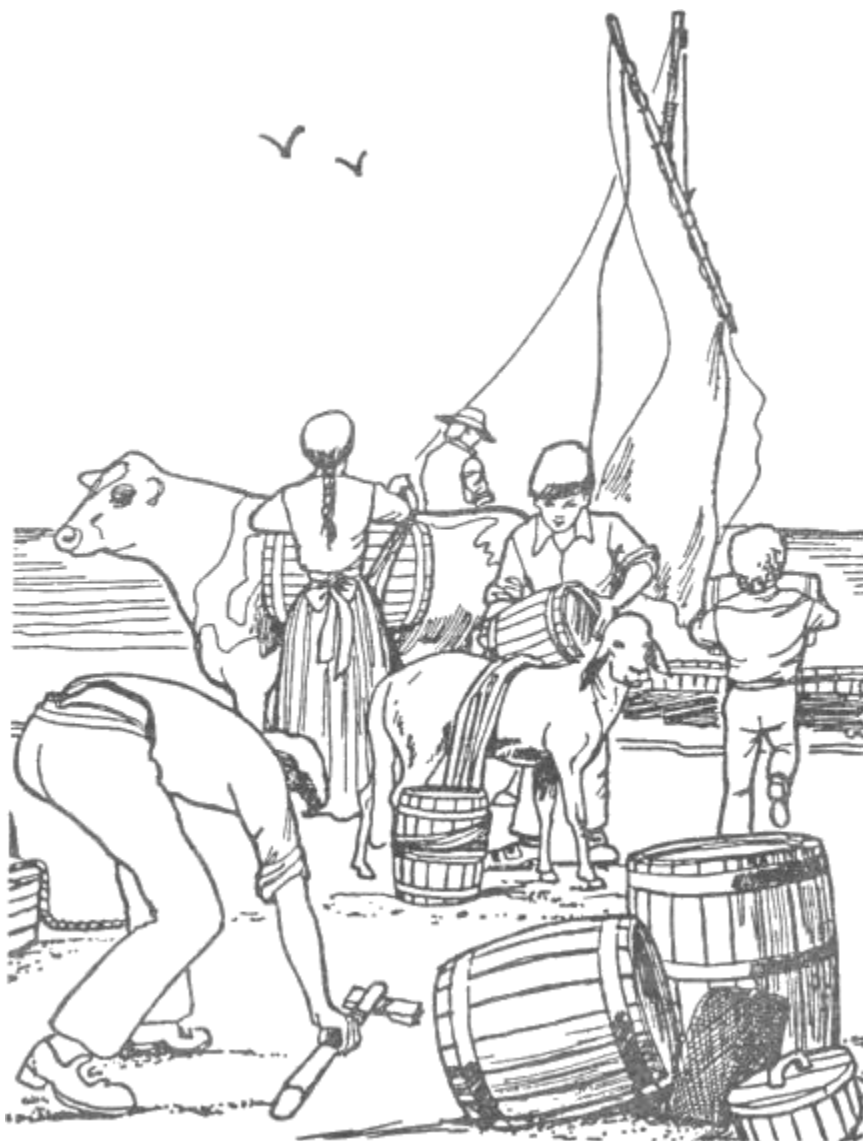
Прегърнах я с усмивка. Джак също се сгуши при нас, като очакваше похвалите ни.

Беше време за вечеря, а забелязах, че не се готви нищо. Затова казах на Фриц да донесе малко от хубавата шунка. Всички ме погледнаха с изумление, като си мислеха, че се шегувам. Фриц се върна с едно голямо парче, което двамата бяхме започнали същата сутрин.

— Шунка! — извикаха всички в един глас. — Шунка! Как хубаво ще се навечеряме.

— И като че ли идва в много подходящ момент — прекъснах ги аз. — Доколкото разбирам, някой, чието име няма да споменавам, е решил да ни остави без вечеря, а дългото пътуване ни отвори апетита.

— Нека обясня — отвърна Елизабет — защо не съм приготвила вечеря. Първо, шунката е чудесна, а и имам нещо, което ще върви много добре с това, което вие сте донесли.

Тогава тя ни показва десетина яйца от костенурка, след което се запъти да направи омлет.

— Виж, татко — каза Фриц, — същите са като яйцата, които Робинзон Крузо намерил на острова! Гледай, приличат на бели топки, увити в мокър пергамент!

— Напълно си прав, синко — казах аз. — Но къде ги намерихте?

— И ние не сме стояли на едно място — намеси се Елизабет. — Имаме много да разказваме, но нека първо да чуем за вашите приключения.

Докато яденето стане готово, с момчетата отидохме да свалим жилетките на останалите животни. Кравата и магарето не ни създадоха никакви проблеми, но щом се опитахме да свалим жилетката на

прасето, то избяга. Тичаше толкова бързо, че никой от нас не можеше да го хване. Ърнест предложи да пратим кучетата след него. Така и направихме. Търк и Флора го завърнаха и най-накрая успяхме да му свалим жилетката.

В това време нашата майка приготви омлета, постла покривка върху една от кутиите с масло и сложи сребърните прибори, които бяхме донесли. Шунката бе в средата на импровизираната маса, а срещу всеки имаше омлет и сирене. Малко по малко двете кучета, птиците, овцете и козите се събраха около нас, което ни накара да се чувстваме като господари на малка държава.

Когато се нахранихме, казах на Фриц да донесе малко от виното, което бяхме взели от капитанската кабина, и помолих Елизабет да разкаже историята си.

ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ЕЛИЗАБЕТ

— Е, щом сте в настроение да слушате, да започвам — каза тя. — За да не ви отегча, ще пропусна първия ден, тъй като не се случи нищо интересно. Но тази сутрин, след като видях сигнала ви, реших да се огледам за някоя сянка, където да се крием от време на време от слънцето. Не видях нито едно дърво. Тогава се замислих, че ще е невъзможно да живеем тук без истински подслон, само с една мизерна палатка, в която дори е по-горещо, отколкото на открито. Тогава си казах: Хайде, Елизабет! Съпругът ми и най-големият ми син в момента се трудят. Защо и аз да не свърша нещо полезно? Защо с другите момчета да не направим нещо за удобството ни? Ще отидем на другия бряг и ще огледам околността, за която съпругът ми и Фриц разказваха такива чудеса. Ще потърся някое сенчесто местенце, на което можем да си направим дом.

Извиках момчетата и им казах какво съм намислила. Никой не възрази. Без да губят време, те се приготвиха и взеха провизиите; аз, от своя страна, взех голямо шише с вода и една брадва. Взехме двете кучета за пазачи. Стигнахме до мястото, където вие сте прекосили реката и без особени трудности преминахме на другия бряг. Напълнихме шишето с вода от реката и продължихме. Трябваше да преминем през някаква трева, която бе по-висока от децата, затова решихме, че е по-добре да вървим покрай реката. Намерихме следи от вас двамата и се стараехме да ги следваме, докато приближихме една сенчеста горичка; тревата се оказа прекалено висока, но нямаше как да заобиколим и едва си проправихме път.

Изведнъж една голяма птица излетя от тревата. Момчетата се прицелиха, но преди да успеят да стрелят, птицата се изгуби. Ърнест остана много разочарован.

— Ами трябваше да ѝ кажеш да почака, докато се прицелиш добре, Ърнест — разсмях се аз.

— Но, мамо, как можех да зная, че птицата ще отлети толкова бързо. Само да ми падне пак! — закани се Ърнест.

Момчетата се втурнаха напред. Изведнъж втора птица, същата като първата, но по-голяма, изскочи от тревата и се извиси над главите им.

Децата останаха вцепенени от почуда, с отворени очи и уста, без дума да продумат. Аз не можах да се сдържа и се разсмях.

— Ех, какви ловци си имам! Никога няма да останем без плячка.

Разгледахме внимателно мястото, откъдето бяха изскочили двете птици и намерихме едно голямо гнездо, направено от изсъхнали треви; гнездото беше празно, имаше само няколко счупени черупки от яйца. Реших, че малките им са се излюпили наскоро. В този момент забелязах, че нещо мърда в едни храсти, но бързо утихна.

После стигнахме една горичка. По клоните на дърветата имаше всевъзможни птици, които изобщо не се притесниха като наближихме. Момчетата искаха да стрелят по тях, но аз категорично им забраних, беше ми жал, а и дърветата бяха толкова високи, че изстрелът нямаше да ги стигне. Не можете да си представите какви дървета бяха! Някак сте пропуснали тази гора по пътя си, иначе щеше да ви направи голямо впечатление. Отдалеч изглеждаше като гора, а всъщност имаше само петнадесетина дървета. Стволовете им като че ли се крепяха на някакви арки, образувани от корените.

Джак се изкачи по тези коренища и с една връв измери дебелината на ствола. Оказа се, че обиколката им е около осем метра. Направих тридесет и две крачки, докато обиколя едно дърво в основата му. А бяха високи около двадесет метра. Но не видях да има плодове. Беше прохладно и приятно и реших да си починем малко. После така ми хареса, че останахме там, докато стана време да се връщаме. Мисля, че ако си направим подслон в клоните на едно такова дърво, ще ни е много по-удобно от тук. Не видях по-подходящо място. Вечеряхме и тръгнахме покрай реката, като се надявахме да намерим останки от кораба.

Както очаквах, намерихме дъски, колчета и други неща. Нямахме сили да ги донесем, затова доვлякохме каквото можахме до пясъка.

Изведнъж видяхме Флора, която си играеше с нещо кръгло и ядеше от него от време на време. Ърнест забеляза, че са яйца от костенурка. Едва накарахме Флора да ги остави. Накрая успяхме да съберем двадесетина. Сложихме ги в чантите си и в този момент видяхме платно в морето. Не знаех какво да мисля, но Ърнест извика:

— Това са татко и Фриц.

МОСТЪТ

Когато се събудихме на следващата сутрин, с Елизабет обсъдихме как да си направим ново убежище. Знаех, че няма да е лесно и че може би ще трябва да го отложим за по-нататък.

— Според мен — казах аз, — по-добре да останем тук. Нали сме в безопасност, останките на кораба са близо, можем да вземем още някои неща; от всички страни сме защитени от скали; никой не може да стигне дотук по друг начин, освен по море или през реката, но през нея трудно се преминава. Предлагам да потърпим още малко, докато вземем от кораба всичко, което може да ни влезе в работа.

Елизабет отвърна, че жегата на пясъка е непоносима; че ако останем, ще трябва да живеем без плодове и ще трябва да ядем омари или диви птици.

— Колкото до твоята безопасност — настояваше тя, — скалите не спряха чакалите. В такъв случай какво пречи на тигрите и другите зверове да ги последват? А що се отнася до съкровищата на кораба, ще мина и без тях. Вече имаме провизии и други полезни неща: и, откровено казано, умирам от страх, когато двамата с Фриц сте там.

— Тогава трябва сериозно да помислим по въпроса, но предлагам да го направим на сит стомах. Ще отидем да огледаме любимата ти гора. Първо трябва да направим място в скалите, където да си държим провизиите. Ако ни нападнат в гората, ще можем да се скрием там и да се защитим. После трябва да направим мост на реката, ако ще я преминаваме с цялата си челяд и с всичкия багаж.

— Мост! — възкликна Елизабет. — Как ти хрумна? Докато построиш мост, ще мине цяла вечност. Какво ни пречи да преминаваме през реката като преди? Магарето и кравата ще носят багажа.

— Но даваш ли си сметка, че не могат да минат през водата както дойдоха от кораба до тук, защото ще се намокри багажът? Точно затова трябва да построим мост. Ще ни трябват и чанти, за да си сложим нещата. Така че ти можеш да се заемеш с това, а аз ще се захвана с

моста. Колкото повече разсъждавам, толкова повече се убеждавам, че той ни е крайно необходим.

Направихме план за деня, след което събудихме момчетата. Те много се зарадваха, когато им казах какво ще правим, но се и притесняваха, че ще ни отнеме много време.

Беше време за закуска. Елизабет издои кравата и даде по чаша мляко на децата. С останалото направи нещо като каша с бисквити и сложи малко за из път. В това време аз приготвих лодката за още едно отиване до кораба, за да взема достатъчно дъски за моста. След закуска всеки се зае със своето. Този път взех не само Фриц, но и Ърнест, за да свършим работата по-бързо. Гребяхме, докато стигнахме до течението. То ни понесе. Минахме покрай едно малко островче, където забелязах цели ята чайки и други птици. Беше необичайно и ми стана любопитно защо са се събрали. Насочих лодката към мястото.

Приближихме се, колкото да стъпим на сушата. Закотвих лодката с тежък камък и тихичко се приближихме към птиците. Видяхме, че бяха привлечени от една огромна риба, която водата бе изхвърлила на брега. Бяха толкова заети с пляквата си, че не ни обърнаха внимание. Бяхме поразени колко настървено кълват: изглеждаха толкова целеустремени, че можехме да убием десетина само с пръчките си. Фриц се изуми колко голяма е рибата.

— Как ли е попаднала тук? — попита ме той.

— Мисля, че знаеш как — отговорих аз. — Това е акулата, която рани вчера. Виж раната на главата.

— Да, наистина, същата е — каза моят герой и заподскача от радост.

Ърнест стреля два пъти и птиците се разпръснаха. С Фриц отидохме до акулата и отрязяхме няколко дълги ивици от кожата на главата ѝ. Тръгнахме обратно. Тогава видях, че водата е изхвърлила няколко греди на сушата. Измерих най-дългите и прецених, че ще ни свършат работа. Повдигнахме ги с лоста, който си бяхме донесли, и ги сложихме в лодката. Така си спестихме пътя до кораба. С много усилия успяхме да завържем гредите една за друга и ги прикрепихме. Бяхме тръгнали само преди четири часа, а вече се връщахме горди.

Пристанахме на брега. Елизабет и момчетата се изненадаха. Те бяха събрали цял куп омари — храна за дни напред.

Елизабет се зае да стотви, а аз отвързах гредите и ги пренесох на брега. С помощта на кравата и магарето пренесох гредите една по една до реката. Избрах едно място, където и двата бряга бяха стръмни и на една и съща височина; от едната страна дори имаше стар дънер, който щеше да ни свърши работа.

— А сега, момчета — казах аз, — да проверим дали гредите ни са достатъчно дълги.

— Можем да вземем от мама връвта, с която мерихме обиколката на дървото — каза Ърнест — и така да измерим разстоянието.

— Чудесна идея — казах аз. — Тичай бързо да я донесеш.

Оказа се, че гредите са достатъчни, дори по-дълги, което щеше да направи моста стабилен. Толкова се вълнувахме, че му измислихме име още преди да сме го построили — Невероятния мост.

Завързах единия край на една от гредите за стария дънер. Другия вързах с въжета и с помощта на магарето и кравата го изтеглихме на отсрещния бряг. Щом гредата бе стабилно подпряна о двата бряга, Фриц и Джак скочиха на нея с радостни възгласи и минаха по тесния мост. Оттук нататък всичко беше много по-лесно. Добавихме още няколко греди и мостът стана достатъчно широк, дори хубав.

Работата обаче така ни беше изтощила, че не можехме да свършим нищо друго. Свечеряваше се, затова се върнахме, нахранихме се и легнахме да спим.

НОВ ДОМ

На следващата сутрин събрах цялото семейство след закуска, за да се сбогуваме с първото си убежище. Казах на момчетата да доведат всички животни, като оставят кравата и магарето на мен. Те щяха да носят багажа в чантите, които Елизабет бе направила.

— Не бива да оставяме домашните птици тук — каза Елизабет, — чакалите могат да ги изядат. Трябва да ги сложим при багажа и да направим място за малкия Франсис, защото много ще се измори. И да не забравяме вълшебната ми чанта, която поверявам на теб — каза тя с усмивка.

Прибрахме в палатката всичко, което решихме да оставим там, и я затворихме. Потеглихме с бавна крачка. Помислих си, че сигурно приличаме на прадедите си на път през пустините.

На другия бряг на реката срещнахме неочаквана трудност. Изобилната трева привлече животните и те започнаха да пасат. С помощта на кучетата успяхме да ги завърнем по пътя. Тръгнахме по брега, защото там нямаше трева.

Изведнъж двете кучета, които бяха изостанали в тревата, се разляха и заръмжаха, като че ли бяха видели някакво страшно животно. Фриц вдигна пушката за стрелба. Ърнест, който беше малко плашлив, отстъпи към майка си. Джак изтича към Фриц. Въпреки виковете ми да се приближат внимателно, момчетата се озоваха с няколко скока на мястото, откъдето идваше шумотевицата. След секунда Джак се обърна към мен, като пляскаше с ръце и викаше:

— Татко, ела бързо, има един огромен таралеж!

Отидох при тях и видях, че Джак е прав. Кучетата обикаляха животното с кървави носове; щом пристъпеха към него, то издаваше страшни звуци и ги дереше, като оставяше болезнени рани.

Докато гледахме, Джак извади един от пистолетите на колана си и се прицели в животното. Стреля толкова точно, че то умря на място. Скупчихме се около странното животно, на което природата бе дала дълги бодли за защита. Момчетата се чудеха как да носят тялото. Мислеха да го влачат, но бодлите им пречеха да го хванат.

— Жалко — казаха си те, — трябва да го оставим.

Докато те си говореха, ние с Елизабет побързахме да прегледаме раните на кучетата.

Продължихме по пътя бавно, за да не се изморим. Когато стигнахме до гигантските дървета, не можахме да повярваме на очите си.

— Вижте колко са високи! Какви огромни стволоче! Не мога да повярвам! — говореха децата изумени.

— Да си призная, не очаквах да са чак толкова огромни. Мила, поздравявам те за откритието. Тук ще ни е толкова удобно. Трябва да си направим подслон в някое от дърветата. Ще бъдем в пълна безопасност. Дори мечка не може да се изкатери по такъв ствол.

Разтоварихме се, свалихме багажа от животните и завързахме леко предните им два крака, за да не се отдалечат или изгубят. Пуснахме птиците, седнахме на тревата и си направихме семейно съвещание за бъдещия ни дом. Малко се притеснявах как ще прекараме нощта, защото не знаехме какво може да ни се случи сред дивата природа. Казах на Елизабет, че ще е най-добре да спим на дървото. Докато говорехме, Фриц се отдалечи от нас и след няколко минути прозвуча изстрел. След миг чухме радостните му викове:

— Улучих! Улучих! — Той се показва, хванал едно необикновено красиво животно за предните лапи, вече мъртво. — Татко, татко, виж, тигърче! — каза той гордо и вдигна плячката си високо, за да я видим.

— Браво! Ти си непобедим! Този подвиг заслужава благодарността на всички петли, кокошки и гълъби, защото току-що им направи огромна услуга. Ако не беше убил това животно, нямаше да ни остане и една домашна птица. Имам идея: одери внимателно животното. Можеш да си направиш колан като брат си.

Докато показвах на Фриц как да свали кожата на тигъра, без да я разкъса, Ърнест намери камъни за камина. Малкият Франсис събираше съчки. Изведнъж дотича с пълна уста.

— Мамо, мамо! — викаше той. — Намерих едни много хубави плодове и донесох малко!

— Малък лакомник! — възкликна майка му притеснено. — Какво си налапал? За Бога, не гълтай всичко, което ти попадне пред очите. Можеш да се натровиш. — Тя го накара да изплюе това, което дъвчеше.

— Смокиня! — извиках аз. — Къде я намери?

— Намерих я в тревата, татко. Има още много. Помислих си, че стават за ядене, защото домашните птици и дори прасето дойдоха и хубавичко си хапнаха.

— Така значи — казах аз, — тези красиви дървета били смокини. — Използвах момента да кажа на децата да бъдат много внимателни и да не вкусват каквото и да било, докато не видят птиците и маймуните да го ядат. Като казах маймуни, всички погледнаха към нашето

маймунче, което оглеждаше с любопитство убития тигър и правеше гримаси. Франсис му подаде една смокиня. То я огледа, помириса я и я излапа.

— Браво, мъниче! — възкликнаха момчетата и запляскаха с ръце. — Значи и ние можем да ги ядем!

В това време Елизабет накладе огън, за да сготви вечерята. Докато яденето беше на огъня, аз направих игли от таралежа: пробих по-дебелия им край с върха на нагорещен гвоздей. Елизабет много се зарадва, тъй като искаше да направи хамути за животните, но нейните игли бяха прекалено малки.

Избрах най-голямото смокиново дърво и с момчетата проверихме до каква височина можем да хвърлим камък. Но и най-ниските клони бяха толкова високо, че никой от нас не успя да ги стигне. Трябваше да измислим нещо, за да захванем края на стълбата за тях. Чудехме се какво да правим.

ПОД СМОКИНОВОТО ДЪРВО

Трябваше да прекараме нощта на земята. Закачих хамаците на дъговидните корени и прострах едно платно над тях, за да се предпазим от росата и насекомите. После отидохме с момчетата на брега да потърсим дъски за стълба. За щастие Ърнест намери някакви бамбукови пръчки в пръстта и когато ги почистихме видях, че стават. Нарязах ги с брадвата, събрахме ги на снопове и тръгнахме обратно. Спряхме до един храсталак: надявах се да намеря по-гъвкави клонки, които също щяха да ми потрябват. Пригответихме се да стреляме, тъй като от храстите можеше да изскочи някой хищник, Флора вървеше пред нас. Изведнъж се хвърли напред и от храстите се разхвърча цялото големи фламинго, Фриц стреля и свали две от тях: едното беше мъртво, а другото — ранено в крилото. След като не можеше да лети, то хукна с всичка сила към водата. Помислихме си, че ще ни избяга. Фриц, който беше на седмото небе от радост, нагази до колене във водата да вземе убитото фламинго. Аз затичах след другото, Флора ми се притече на помощ: избърза напред и го хвана, докато стигна до там. Фламингото се бунтуваше и размахваше здравото си крило, но накрая се укроти.

С доста мъки Фриц излезе от блатото, хванал убитото фламинго. На мен съвсем не ми беше така лесно, защото исках да оставим другото живо. Завързах краката и крилата му с носната си кърпа, но то продължаваше да пърха упорито и да се опитва да избяга. Държах го с лявата си ръка, с другата — пушката. Тръгнах бързо към момчетата, защото всеки момент можех да потъна в калта; беше много дълбоко и вероятно нямаше да могат да ме измъкнат.

Върнахме се под нашето гигантско дърво и започнахме да правим стълбата. Беше невъзможно да наредя напречни пръчки между две върлини, защото така стълбата щеше да е прекалено къса. Затова направих няколко стрели, като сложих на краищата им пера от фламингото на Фриц. С помощта на лъка претнах въже през един здрав клон: с него щях да повдигна стълбата. После наредих напречни греди между две въжета, като ги закрепях с възли. Така стълбата бе готова и можехме да се качим на дървото. Момчетата започнаха да спорят кой да се качи пръв.

— Хайде, Джак — казах аз. — Ти си най-лек.

Докато той се качваше, ние държахме здраво края на стълбата. Но Джак нямаше сила да завърже здраво въжето за клона. Фриц каза, че може да се качи и да се справи. Тъй като беше доста по-тежък, го инструктирах как да разпределя тежестта си между краката и ръцете, Фриц се изкатери и умело завърза въжето. След него се качих и аз, като направих лифт за материалите, с които щях да построя нашия въздушен замък. Обещах на семейството си, че на следващия ден ще имаме дом в клоните на дървото.

КЪЩА НА ДЪРВОТО

На следващата сутрин закусихме и веднага се хванахме на работа. Елизабет и децата взеха магарето и тръгнаха към брега за още дъски и провизии. Фриц остана с мен и двамата се качихме на дървото. Мястото беше подходящо, тъй като повечето клони растяха хоризонтално. Отсякохме с брадвата тези, които ни пречеха. Качихме материалите с лифта, заковахме дъски за под, а по клоните на ствола закачихме хамаците. На още по-високите клони закрепихме платното, което щеше да ни служи за покрив. Така си направихме нов дом, в който се чувствахме уютно.

— Не мислите ли, че трябва да кръстим новата си къща и другите места на острова? — попитах аз.

— Чудесна идея! — извика Ърнест. — Кое да кръстим първо?

— Можем да започнем със залива, до който доплувахме след корабокрушението — предложих аз.

— Можем да го кръстим Залива на мидите — каза Ърнест. — Помните ли колко миди намерихме там?

— Не, трябва да го кръстим Залива на омарите — заяви Джак, — защото там намерих онзи огромен омар.

— Мисля, че трябва да го кръстим Залива на провидението — каза Елизабет твърдо. — Така винаги ще си спомняме, че оцеляхме с Божията помощ.

Съгласихме се с Елизабет. После измислихме имена на другите места. Нарекдохме малкото островче, откъдето взехме гредите за новата къща, Островът на акулите, защото там беше акулата, която Фриц уби. Блатото, до което застреляхме фламингите — фламинговото блато. Реката, която разделяше острова на две — Реката на чакалите, а моста — Семейният мост. По-трудно ни беше да измислим подходящо име на новата ни къща. Децата искаха да я кръстим Дървото-замък, но накрая се спряхме на Соколовото гнездо.

СТРЕЛИТЕ И РАЗХОДКАТА

На следващата сутрин момчетата ме помолиха да ги науча как да използват стрелите. Седнахме на тревата. Извадих ножа си и направих лък от бамбука, който беше останал след построяването на къщата. Зарадвах се, че искат да се научат да стрелят с лък, защото един ден стрелите щяха да станат единственото ни средство за защита и лов. Без да каже дума, Ърнест се измъкна и се отдалечи, а аз продължих да обяснявам за стрелите. Изведнъж чухме изстрел и две птици паднаха на няколко крачки от нас. Вдигнахме очи и видяхме Ърнест на дървото.

— Хванете ги! Хванете ги! Улучих!

Той слезе радостно от стълбата и заедно с Франсис се втурна към птиците. Фриц и Джак се качиха до палатката с надеждата да извадят същия късмет.

Едната беше пойна птица, а другата беше малко дебело гълъбче, чието месо се оказа много вкусно. Тогава забелязахме, че дивите смокини са започнали да зреят и привличат птиците. Трапезата ни щеше да бъде така богата с деликатесно месо, че и благородник би ни завидял.

Джак изпробва стрелите си: летяха великолепно. Заниманието му хареса и непрекъснато упражняваше точността си. Малкият Франсис чакаше с нетърпение и той да опита и следеше зорко всяко движение на брат си.

Предложих да отидем на разходка.

— Накъде искате да тръгнем? — попитах аз.

— Да се върнем до палатката, татко — каза Фриц. — Искам да стреляме по птиците. Трябва да си набавим храна за зимата.

— И аз съм за палатката — каза Елизабет. — Маслото привършва.

— Тогава ще отидем до палатката — съгласих се аз. — Но предлагам да не минаваме както обикновено покрай брега, а да

разнообразим маршрута. Ще тръгнем по реката, а на връщане ще минем по Семейния мост. Може да открием нещо интересно.

Отначало пътят беше много приятен: вървахме под сенките на едни големи дървета, а тревата беше къса и мека. Вървахме бавно, за да се наслаждаваме на разходката и на гледката от двете страни. Двете по-големи момчета избързваха напред и често се губеха от погледа ни. Но гората свърши и местността стана трудно проходима, затова ги извиках да вървят с нас.

Стигнахме до Реката на чакала и с много усилия си проправихме път през високата трева до палатката. Забравихме за умората пред красивата гледка: вдясно беше безкрайното море, вляво красивият залив и брегът на острова с веригата скали. Всичко това беше изключително живописен пейзаж, като че ли излязъл от най-красивите фантазии. Измежду растенията намерих едно, от което можехме да си направим конци.

— Вижте — казах аз, — жилките на листата ще ни бъдат много полезни, когато конците от вълшебната чанта на майка ви свършат.

— О, да, отдавна се тревожа, че един ден няма да има с какво да шия.

— Това вече не е проблем, въпреки че нишките са късички.

— Имаме късмет, че си чел толкова много! — каза Елизабет. — Но няма ли да е трудно да отделим нишките от листата?

— Съвсем не — отвърнах, — ще ги изсушим и ще стане много лесно.

— А тези бодливи растения ще ни свършат ли някаква работа? — попита Фриц.

— Повечето са лечебни — казах аз, — като алоето, например.

Набрахме си полезни растения и продължихме към палатката. Заварихме всичко както го бяхме оставили. Фриц взе барут и патрони, а Елизабет, Франсис и аз — масло. Ърнест и Джак отидоха при гъските и патиците, но птиците бяха свикнали със свободата и момчетата не можеха да ги уловят. На Ърнест му хрумна да закачи парче сирене на една връв и да ги подмами. Те се втурнаха да го излапат и така ги уловихме една по една. Завързахме ги в кърпи, като оставихме главите им на свобода и ги сложихме в чантите.

Поехме обратно с птиците, които надничаха иззад рамене ни и крякаха с всичка сила. Бяхме неповторима гледка и се смеехме

неудържимо един на друг. В чудесно настроение стигнахме неусетно до дома.

ШЕЙНАТА, РИБОЛОВЪТ И КЕНГУРУТО

Исках да направя нещо като шейна, с която да пренасяме маслото и другите провизии от палатката до новата ни къща. Назначих Ърнест за мой помощник, защото беше станал много ленив. За него беше чест, че му поверявам тази задача и обеща да стане преди всички.

На следващата сутрин го събудих тихо и двамата незабелязано слязохме по стълбата. Взехме магарето и тръгнахме да потърсим подходящи дъски. С тях и с малко клони успяхме да си направим превозно средство. Намерихме едно шкафче до брега. В него имаше само дрехи и чаршафи, които бяха съвсем мокри. Другите момчета бяха наловували доста птици. След закуска искаха да продължат, но с Елизабет ги спряхме.

— Трябва да използваме по-пестеливо патроните си — казах аз.

Джак слезе от дървото и ни каза, че гълъбите са си направили гнездо в клоните и то е пълно с яйца. Забраних на момчетата да стрелят повече към дървото, за да не повредим гнездото.

Елизабет запече леко убитите птици, после ги сложи в масло, за да се запазят в бъдеще за храна. Тъй като маслото отново бе на привършване, се налагаше пак да отидем до палатката.

Впрегнахме магарето и кравата пред шейната и двамата с Ърнест тръгнахме с пушки през рамо. Минахме покрай брега, тъй като шейната се теглеше по-лесно по пясъците. Стигнахме до палатката и разпрегнахме животните, за да попасат. Заехме се да товарим масло, сирене, барут и някои инструменти. Бяхме така погълнати от работа, че не усетихме как животните се отдалечиха. Надявах се да не са отишли далеч и пратих Ърнест и Флора да ги върнат. В това време потърсих подходящо място за къпане. Не след дълго стигнах до края на Залива на провидението. Там имаше блато, а след него верига стръмни скали, в които се образуваше един процеп, като че ли специално направен за къпане. Поръчах на Ърнест да събере малко морска сол.

— Сега ще се изкъпя. После е твой ред, а аз ще се погрижа за животните.

Върнах се на скалите и се изкъпах. Беше изключително приятно и освежаващо. Облякох се и тръгнах към Ърнест, когато го чух да вика:

— Татко, татко! Ела да видиш каква огромна риба! Тичай бързо, едва я удържам, захапала е въдицата!

Заварих Ърнест проснат по лице да дърпа въдицата, на края на която се мятеше едра риба. Изтичах и грабнах въдицата от ръцете му. Отпуснах малко, за да успокоя рибата и започнах внимателно да я придърпвам в плитчините, от които нямаше как да избяга. Огледахме я и преценихме, че тежи поне седем килограма.

— Добър улов, синко — похвалих го аз. — Очаква ни голяма гощавка.

Докато Ърнест се къпеше, аз напълних още няколко чанти със сол. След това впрегнахме животните и поехме обратно.

Бяхме на половината от пътя, когато Флора се разлая. Разбрахме, че е надушила дивеч. Тя се спусна след някакво животно, което правеше необичайно големи скокове. Кучето тичаше след него. Стрелях, но не улучих. Щом чу изстрела, Ърнест, който беше на няколко крачки зад мен, се прицели и стреля в мига, в който животното премина покрай него, за да се скрие във високата трева. Изстрелът му бе така точен, че то падна безжизнено. Изтичах да видя какво е. Беше голямо колкото овца, а опашката му приличаше на тигрова. Зъбите му бяха като на див заек, но много по-големи. Предните му крака приличаха на краката на катерица и бяха много къси, но за сметка на това задните бяха дълги като върлини и с много особена форма. Дълго разглеждахме животното, без да продумахме. Не бях сигурен дали съм виждал рисунка на този вид из книгите. Накрая Ърнест възкликна радостно:

— Наистина ли аз го улучих? Как ли се казва, татко? Само да знаех.

— Само да знаех и аз, синко, но си нямам представа. Едно е сигурно, днес си голям късметлия. Да помислим към коя група четирикраки спада.

— Едва ли е четирикрако, татко; предните му крачка са малки, приличат по-скоро на ръце, като при маймуните.

— Въпреки това са крака, уверявам те.

— Доста добре скача.

— Ами да! Сега се сещам. Трябва да е кенгуру. Доколкото знам, тези животни живеят само в Австралия, където за пръв път ги е видял великият мореплавател капитан Кук. Невероятно е, че улучи такова необикновено животно. Е, да видим как ще го завлечем до шейната. —

Ърнест настоя да го пренесем, защото се притесняваше да не повредим хубавата му кожа.

Пристигнахме вкъщи малко късно, но много щастливи. До края на деня се занимавахме с обичайните си дейности. Решихме да сложим месото на кенгуруто в сол, а за вечеря хапнахме от рибата на Ърнест.

ОЩЕ НЕЩА ОТ ОСТАНКИТЕ НА КОРАБА

Станах по първи петли, слязох по стълбата и се захванах да приготвя месото на кенгуруто за консервиране. Внимавах да не нараня хубавата му кожа. Ставаше толкова бавно, че докато приключа всички се бяха събрали около мен. След закуска казах на Фриц да се приготви да отидем до палатката и след това до останките на кораба.

Казах на Елизабет, че може да се наложи да пренощуваме там и да се върнем чак вечерта на другия ден. Трябваше да вземем каквото можем, тъй като останките можеха да се разпаднат всеки момент.

Качихме се в лодката, насочихме я към течението и не след дълго стигнахме до кораба. Най-напред събрахме материали да направим сал. В нашите бурета нямаше място за много багаж, а и не бяха много устойчиви. Направихме сал, който побираше три пъти повече багаж от лодката. Отне ни цял ден, едва смогнахме да хапнем малко студено месо, което си бяхме взели: бързахме да огледаме какви провизии да натоварим. Вечерта с Фриц бяхме толкова изморени, че нямахме сили да гребем до брега. Легнахме в капитанската кабина, като взехме мерки, в случай че се извие буря.

На сутринта станахме и натоварихме сала. Свалихме вратите и прозорците от кабината и взехме дърводелския шкаф с всички инструменти. Един от шкафовете на капитана беше пълен със скъпоценни предмети, предназначени за плантаторите в Порт Джаксън: имаше златни и сребърни часовници, катарамы, копчета, огърлици, пръстени — накратко, всякакви символи на европейския лукс. Но най-много се зарадвахме на един сандък с десетина малки плодови дръвчета от всякакви европейски култури; бяха грижливо опаковани с влажна пръст. Имаше круша, синя слива, бадем, праскова, ябълка, кайсия, лешник и лоза. Намерихме всевъзможни земеделски инструменти, всичко необходимо за далечната малка колония, към която пътуваше корабът. Всичко беше добре опаковано, трябваше само да го натоварим на сала.

Взехме една голяма рибарска мрежа и корабния компас. Фриц намери при мрежата два харпуна и приспособление за лов на китове. Закрепихме харпуните на ръба на лодката, за да сме готови за риболов, ако срещнем някоя голяма риба.

Подкарахме лодката, като теглехме сала след себе си с едно здраво въже. Имахме попътен вятър и водата беше спокойна, така че напредвахме бързо. Фриц наблюдаваше нещо едро, което се носеше във водата. Оказа се, че е водна костенурка, която бе заспала на повърхността на водата.

— Хайде да се доближим, татко — помоли ме Фриц.

Съгласих се, но тъй като той беше с гръб към мен и платното беше между нас, не виждах какво прави. Изведнъж лодката се разтресе.

— За Бога, какво става, Фриц?

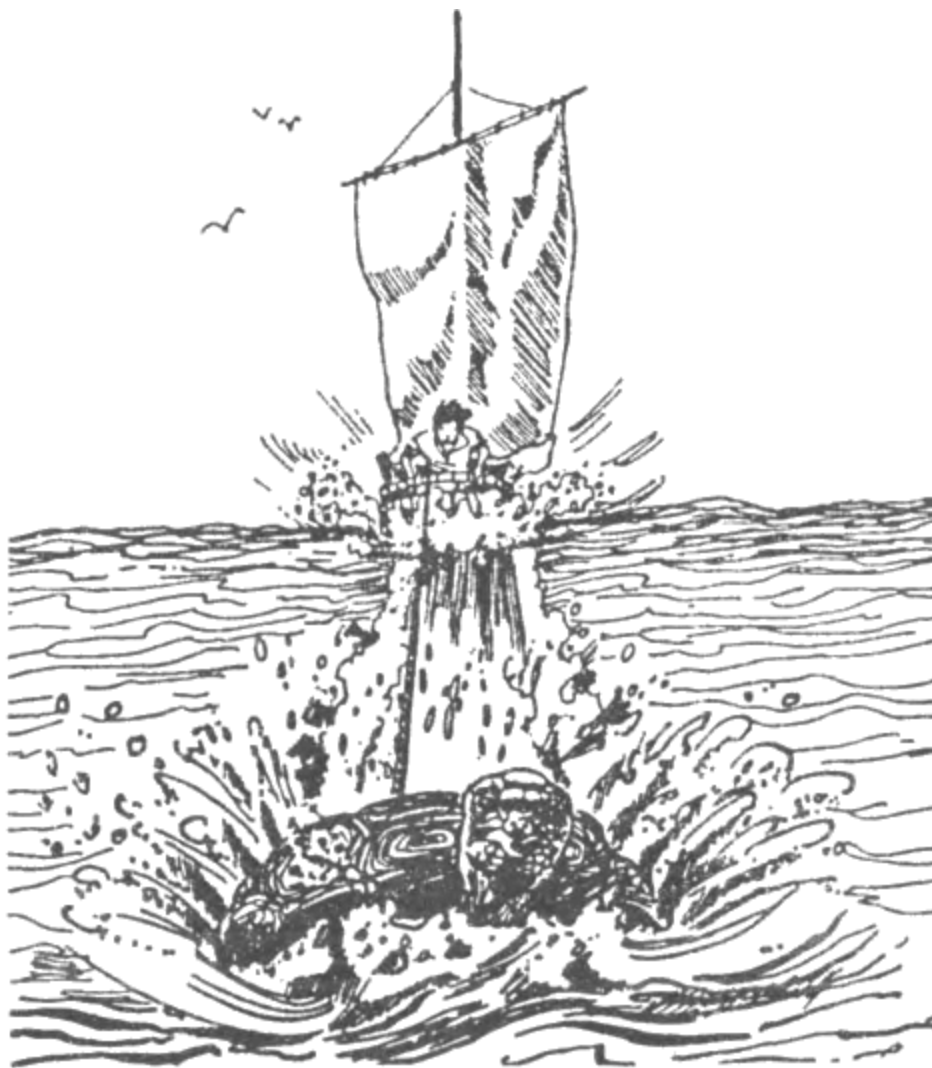
— Хванах я! Даже я пипнах! — извика Фриц. — Имаме си костенурка, не може да избяга вече, татко! Какъв улов само, осигурихме си храна за седмици напред.

Видях, че единият харпун е заклешил животното и то блъскаше лодката в опит да се освободи. Свалих бързо платното, грабнах бравата и се пресегнах към края на лодката да отрежа въжето и да освободя костенурката от харпуна. Но Фриц хвана ръката ми.

— Моля те, татко — каза той, — нека не губим с един удар и въжето, и харпуна, и костенурката. — Обещавам да я следя внимателно и ако стане опасно, веднага ще отрежа въжето.

— Добре — казах аз.

Продължихме напред, теглени от костенурката. Забелязах, че тя иска да се върне навътре в морето, и вдигнах отново платното. Тъй като вятърът духаше към брега, костенурката не можеше да се противопостави и заплува натам. Скоро попадна в течението и ни отведе точно на обичайното ни пристанище. Слязох от лодката и сложих край на мъченията на костенурката, като отрязах главата ѝ с бравата. Фриц произведе един изстрел, за да уведоми останалите от семейството, че не само сме се върнали, но и че идваме с триумф. Ефектът не закъсня: Елизабет и другите момчета скоро се появиха и ни посрещнаха радостно.

Доведохме магарето и кравата, за да приберем на сигурно поне част от товара, защото през нощта можеше да се извие буря.

Щом се прибрахме, обърнахме костенурката по гръб, за да отделим черупката и да използваме част от месото, докато е още прясно. Внимателно магнах върхната черупка от долната, която е доста по-плоска. Отрязах, колкото да ни стигне за вечеря и оставих другото в долната черупка. Посъветвах Елизабет да сготви месото във върхната черупка само с малко сол.

— Татко — каза Фриц, — мислех да оставим черупката до реката и да държим в нея прясна вода, за да има винаги когато мама пере или готви.

— Чудесно, момчето ми! Аплодисменти за откривателя на мивката! Ще го направим веднага щом измислим с какво да закрепим

черупката на брега.

— Като стане готова, ще сложа в нея едни коренчета, които намерих — каза Ърнест. — Не зная точно какви са: приличат на репички, но растението, от което ги взех, беше голямо колкото храст.

— Ако е това, което си мисля, си направил най-ценното откритие досега. Мисля, че си намерил маниока — корен, от който островитяните си правят нещо като хляб. Ако е така, ще оцелеем, колкото и дълго да останем на този остров.

Отидохме да донесем още багаж, преди да се е стъмнило. Най-много внимавах с шкафа, в който бяха дрехите на семейството ми. В друг шкаф с радост открих няколко интересни книги. Взех и четири колела от каруца и едно ръчно приспособление за мелене на зърно.

Елизабет ни очакваше с приготвена трапеза.

— Искам да ти покажа нещо — каза ми тя и ме заведе до един сандък, заровен до половината в земята и покрит с клони. Отви едно кранче отстрани, напълни някаква течност в кокосова черупка и ми я подаде. Беше най-хубавият ликьор, който някога бях опитвал.

— И как направи това чудо? — недоумявах аз. — Да не си го извадила от вълшебната си чанта?

— Не точно — засмя се тя. — Докато ви нямаше тръгнах и го намерих на брега, изхвърлено от вълните. Донесохме го с шейната.

Напитката така ме ободри, че успях да донеса матраците, които бяхме взели от кораба. С помощта на момчетата ги издърпах в къщата. Изкуших се веднага да си легна, но вечерята миришеше така апетитно, че слязох долу и всички се нахранихме с вкусното месо на костенурката.

ДОМАШНАТА ХЛЕБАРНИЦА

На следващия ден разтоварихме останалия багаж от сала. Отпратих Елизабет и момчетата, а ние с Фриц се приготвихме да отплаваме. Но Джак още се навърташе наоколо и аз склоних да дойде с нас. Не исках да оставаме още една нощ на борда, защото Елизабет се притесняваше за нас. Затова реших да вземем по-бързо каквото можем и да се върнем още същия ден. Джак обикаляше и се чудеше какво да избере. Намери една ръчна количка и обяви, че е намерил с какво да пренасяме дивите корени. Но Фриц се похвали с още по-голяма находка: бе намерил малък катер, оборудван с някои удобства и дори с две оръдия отпред за отбрана. Но щяха да ни трябват херкулесовски сили да го сглобим и пренесем, така че бяхме принудени да го оставим. Взехме още някои дребни неща и побързахме да се приберем, за да избегнем насрещния вятър. Прибрахме се и на вечеря обещах на момчетата на другия ден да усвоим нов занаят.

Успях да събудя любопитството им. На следващата сутрин всички станаха рано, облякоха се бързо и дойдоха при мен.

— Какво ще правим? — викаха те с нетърпение.

— Ще се учим да печем хляб, момчета. Донесете металните чинии, които донесохме вчера от кораба и ще направим един експеримент. Ърнест, донеси корените, които си намерил.

Помолих Елизабет да ушие една торбичка от по-дебело платно. Тя се хвана на работа, но тъй като не беше много уверена в хлебопекарните ми способности, свари малко от корените, за да не останем без ядене.

В това време с момчетата стрихме малко корени. Когато торбичката стана готова, ги сложихме в нея. Пресовахме ги, след което направихме каша. Опекохме я на огъня в една метална чиния. Когато продуктът стана готов, дадохме малко на птиците и на маймунчето.

След вечеря отидохме да ги видим и тъй като нищо им нямаше, разбрахме, че хлябът ни става за ядене.

— Към хлебарницата, момчета — казах аз. — Всеки ще направи по едно хлебче и накрая ще видим кой се е справил най-добре.

Момчетата се наредиха в кръг около мен. Резултатът беше доста обнадеждаващ, като за първи опит, въпреки че някои от хлебчетата не бяха много сполучливи. С тях нахранихме домашните птици, които се събраха около нас и се разкряха, за да получат своя дял от храната.

До края на деня успяхме да сложим колелата на шейната и да пренесем останалия багаж, който бяхме донесли от кораба.

КАТЕРЪТ

Откакто открихме сглобяемия катер, непрекъснато обмислях как да се върнем и да го вземем. Но за целта трябваша поне три от момчетата.

След закуска се приготвихме. Взехме солидни запаси от варени корени и хляб и се въоръжихме добре. Опасявахме се, че останките може да са потънали, но всичко си беше на мястото.

Качихме се при сглобяемия катер. Щом го огледах си дадох сметка, че ще трябва да се справим с някои трудности. Той се намираше във вътрешната част на кораба и няколко огромни и тежки греди ни пречеха да го изнесем през пукнатината. Мястото беше прекалено тясно, за да го сглобим там. Освен това пукнатината беше малка и нямаше да можем да проврем катера, както бяхме направили с буретата, а частите бяха твърде тежки, за да можем да ги пренесем дори с общи усилия. Трябваше да измислим нещо.

Огледах помещението. Между гредите имаше малки процепи, от които се процеждаше светлина и след като очите ни привикнаха с мрака, започнахме да различаваме предметите. Забелязах, че частите са грижливо подредени и номерирани и ако имах достатъчно време и пространство, можех да ги сглобя. Въпреки пречките, се хванахме на работа. Напредвахме доста бавно, крепеше ни само нуждата.

Цяла седмица се занимавахме с това. Всяка сутрин аз и тримата ми сина отивахме до кораба и се връщахме вечер, като всеки път попълвахме запасите си. Така свикнахме с тези занимания, че Елизабет ни изпращаше, без да се тревожи, а ние си вършехме работата уверено.

Най-накрая катерът беше готов: въпросът беше как да го изнесем до водата. Беше изящна изработка, съвършен плавателен съд: малка палуба с красиви мачти и платна. Личеше си, че ще плава с лекота. Сглобихме го до последната частица, дори сложихме двете малки оръдия отпред и ги закрепихме с вериги, точно както корабите. Сметнахме сглобяването за голямо постижение, но оставаше по-трудното: това удобно и красиво приспособление беше приклящено

между четири стени и се чудех как ще го извадим. Щяха да ни трябват свръхчовешки сили, а и подобно начинание можеше да се окаже доста опасно. Изведнъж ми хрумна нещо. Щях да взривя едната страна на помещението. Момчетата ми помогнаха да подготвим взрива, но тъй като не им казах какво съм намислил, те си мислеха, че им устройвам някаква изненада за следващото идване на кораба. Избрах едно място, където експлозията няма да повреди катера и отпратих момчетата. Докато те ме чакаха в буретата, аз разчистих пътя си, за да мога да избягам преди да стане опасно. След като приключих с подготовката, излязох бързо и всички се върнахме на брега при първото ни убежище. Заехме се да разтоварим багажа, а аз се ослушвах за експлозията. Изведнъж се разнесе такъв страшен тътен, че Елизабет и момчетата захвърлиха работата си и се развикаха:

— Какво става, какво може да е това? Трябва да е някакво оръдие, сигурно някой идва насам!

Момчетата веднага скочиха в буретата. Аз прошепнах няколко думи на Елизабет, за да я успокоя, след което седнах в лодката и тръгнахме към кораба.

Гребяхме по-бързо от когато и да било, изгаряни от любопитство. Наближихме кораба. Забелязах, че си е все същия от страната, която е към брега, и че няма и следа от дим, точно както го бях планирал. Но вместо да спрем както обикновено, заобиколихме останките и отидохме до другата част, в която беше лодката. Там почти всичко беше разрушено, водата беше засипана с трески. И сред това опустошение блестеше нашият катер, цял и непокътнат! Влязохме през отвора, който експлозията бе направила и се уверихме, че катерът е невредим и че огънят е изгаснал. Така лесно можехме да избутаме приспособлението във водата с помощта на лост. Докато го сглобявахме, предвидливо му бях сложил колелца, за да не се мъчим, както когато теглихме лодката с буретата към водата. Преди да го пуснем, го завързах с едно въже за най-здравата част на кораба. С общи усилия го избутахме и катерът грациозно се плъзна във водата.

През следващите два дни натоварихме и оборудвахме новата си придобивка с всичко необходимо за плаване. Когато стана готова, момчетата ме замолиха да поздравя Елизабет с два изстрела на оръдията. Заслужаваха тази награда, тъй като добре се бяха потрудили. След като приготвихме оръдията, отплавахме към брега, като теглехме

след себе си добрата стара лодка. Имахме попътен вятър и напредвахме бързо по спокойната вода, но докато момчетата се радваха на високата скорост, аз изтръпвах от страх да не стане нещо лошо.

Свалихме голямото платно, щом наближихме брега, за да можем да направляваме по-лесно катера; после свалихме и по-малките едно по едно, защото вятърът можеше да ни поднесе и да ни запрати в скалите. След като намалихме скоростта, можехме спокойно да нагласим оръдията за стрелба.

— Огън! — извика капитан Фриц.

Скалите зад палатката отвърнаха с ехо.

— Огън! — извика отново Фриц. Ърнест и Джак изпълниха заповедта и ехото отново отвърна. В същия момент Фриц стреля с двата си пистолета и всички нададохме радостни викове.

— Привет! Привет! — извика Елизабет, останала без дъх от изненада и радост.

— Добре дошли! — извика малкият Франсис с тихото си гласче; той се държеше за майка си и не знаеше дали да се радва или да тъжи.

Избутахме катера на сигурно място под скалите, а Елизабет и Франсис се завтекоха към нас.

Фриц подаде ръка на майка си и ѝ помогна да се качи. Щом всички бяхме на борда, момчетата поискаха разрешение да стрелят още веднъж. След това кръстихме катера на майка им: „Елизабет“.

— Но и ние имаме с какво да се похвалим — каза тя, — съвсем не сме бездействали, докато вас ви нямаше. Двамата с Франсис също поработихме, въпреки че резултатът не е така очевиден като вашата лодка. Но след време ще си проличи на трапезата. Елате да си получите наградата.

Скочихме на земята и последвахме Елизабет и малкия ѝ помощник Франсис. Отведоха ни при малкия водопад на Реката на чакалите и ни показаха една спретната, красива градина, насадена с растения.

— Това е нашият малък подвиг — каза тя. — Почвата е много благоприятна и се обработва лесно. Направихме различни лехи: за картофи, за маниока, за други зеленчуци, оставихме и достатъчно място за захарна тръстика. Ще трябва да прекарате вода за напояване, но водопадът е съвсем наблизо и няма да е трудно.

— Елизабет, ти си най-чудесната жена на света! — възхитих се аз. — Не мога да повярвам, че сте свършили всичко това за толкова кратко време, без дори да разберем, че замисляте нещо.

Разтоварихме лодката. Вземме нещата, които щяха да ни осигурят комфорта в Соколовото гнездо и се запътихме натам.

НЕОБИКНОВЕНИ ЖИВОТНИ

Препоръчах на момчетата да продължат да се упражняват в стрелбата с лък, тъй като трябваше да поддържаме телата си гъвкави и силни. Към тези упражнения добавихме бягане, скачане, катерене по дървета — както по ствола, така и по въже, както се катерят моряците на мачтите. Първо направихме възли на въжето на разстояние една крачка. Постепенно ги разредахме и накрая момчетата се катереха без нито един помощен възел по въжето. После реших да ги науча на едно необикновено упражнение. Закрепих две оловни топки в двата края на едно въже. Докато приготвях това приспособление, всички ме гледаха внимателно.

— Опитвам се да направя подобие на оръжието на патагонците, обитатели на най-южните части на Америка. Те обаче слагали два камъка вместо оловни топки. Всеки бил въоръжен с този простичък инструмент и когато искали да заловят някой враг или някое животно, хвърляли единия камък в целта и веднага го издърпвали обратно, за да са готови да ударят втори път, ако се наложи. А ако искали да хванат животното живо, без да го наранят, хвърляли умело единия край, който се замотавал около врата на плячката; после хвърляли и другия камък, чиято цел била да спре животното да не избяга. Така се получавал капан, от който то не можело да избяга и ставало плячка на човека.

Момчетата бяха така впечатлени от описанието, че искаха веднага да изпробвам съоръжението на едно дърво. Опитът ми беше успешен и изкуството на патагонците бе усвоено. Реших, че всеки трябва да си има по едно такова оръжие и за кратко време Фриц стана специалист по направата му.

На следващата сутрин, докато се обличах, видях през прозореца на къщата, че морето е бурно. Зарадвах се, че съм на сигурно място у дома и че не бяхме планирали плаване за деня. Тъй като до този момент всички бяхме заети, не бяхме разгледали внимателно предметите от кораба. Заехме се с това. Елизабет ми показва някои неща, които тя бе намерила, докато аз съм бил на кораба. Сред тях бяха

две гълъбчета, които наскоро се бяха излюпили и сега се учеха да летят. После отидохме да нагледаме дръвчетата, които смятахме да засадим. Бяха повехнали и се наложи веднага да ги засадим, за да не измрат. Бях обещал на момчетата да отидем до гората с кратунковите дървета и да си направим съдове с различна големина, в които да си държим провизиите, но имахме по-важна работа. Казах им, че трябва да ми помогнат и веднага се хванахме на работа.

Когато приключихме с дръвчетата, приближаваше вечер и нямаше време да ходим толкова надалеч. На следващата сутрин всички станахме преди изгрев-слънце и тръгнахме на път. Фриц се отдалечи от нас заедно с Търк, който вървеше пред него сред високата трева. Скоро и двамата изчезнаха от погледите ни. Изведнъж кучето се разляя силно и една голяма птица се стрелна нагоре. В този миг се чу изстрел от пушката на Фриц и птицата падна. Беше само ранена: бързо се изправи на крака и избяга пъргаво, но не полетя, а се затича. Търк хукна след нея, хвана я и я задържа, докато Фриц го настигне. Този улов беше доста по-различен от предишния, когато хванахме фламингите. Техните крака бяха дълги и тънки и те не можеха да се съпротивляват много. Но тази птица беше голяма и силна; риташе кучетата с такава сила, че Фриц, който също отнесе един-два удара, не смееше да се доближи отново. За щастие изтичах бързо до тях и се намесих.

— Моите поздравления, Фриц — казах аз. — Това е дропла.

За да обезвредя птицата, без да я нараня, хвърлих носната си кърпа на главата ѝ. Тя не можеше да се освободи и колкото повече се бунтуваше, толкова повече се оплиташе. Тъй като не можеше да ме види, се приближих и завързах краката ѝ, за да не рита повече. Внимателно освободих крилото от зъбите на Търк и заедно с другото ги вързах към тялото. Вече не можеше да избяга или да ни удари.

Продължихме по пътя си, като си проправяхме път с брадвата. Ставаше все по-горещо и всички прежадняхме. Тогава Ърнест, който винаги прави полезни открития, ни спаси. Намери някакво растение, което растеше в основата на дърветата и се оплиташе в краката ни като вървим. Разреза го и извика радостно, че от мястото на разреза се стичат капки вода. Но бяха твърде малко, за да утолят жаждата ни. Тогава разрезах стъблото на още няколко места: потече още вода. После ми хрумна да разрежем растението по дължина. Всички се

хванахме да режем и накрая имахме толкова вода, че стигна не само за нас, но дори успяхме да напоим и магарето, маймунчето и дроплата.

Продължихме напред, като си проправяхме път през храсталака. Накрая стигнахме до кратунковата гора. Елизабет каза, че иска няколко съда за млякото, една голяма плоска лъжица за рязане на маслото и чинии за трапезата.

С момчетата набрахме достатъчно кратуни и се хванахме на работа: едни режиха, а други оформяха частите в желаната форма. Организирахме си малка фабрика за домакински съдове. Самият аз направих хубава кошница за яйца с капак. Направих още няколко съда с капаци за мляко и лъжици за обирание на каймака. Опитах се да направя големи бутилки за вода. Това беше най-трудно, защото трябваше да изпразня кратуната през малкото отворче отгоре. Накрая изпълних желанието на Елизабет и направих чинии за трапезата. Фриц и Джак направиха кошери за пчелите и гнезда за гълъбите и кокошките. Мислехме да закачим гнездата на гълъбите в клоните на дървото ни, а другите да поставим между корените и на брега за кокошките, патиците и гъските, за да се получи нещо като кокошарник.

Отново ожадняхме, но наоколо нямаше фонтанови растения, както ги бяхме нарекли. Момчетата ме замолиха да обиколим за вода, тъй като не смееха да тръгнат сами из гората.

Ърнест смело предложи той да потърси. Скоро дотича обратно.

— Ела бързо, татко — каза той, — там има огромен див коч.

Извиках на другите момчета да доведат кучетата. Търк и Флора дотичаха веднага и Ърнест ни отведе до мястото. Но него вече го нямаше. Бяха останали само малко корени, които кочът беше изровил. Кучетата продължиха преследването и след няколко минути чухме най-бесния лай, на който бяха способни. Тръгнахме предпазливо към тях, готови да стреляме всеки момент. Когато стигнахме, видяхме двете ни смели кучета да се нахвърлят върху животно, много по-голямо от тях. Но не беше див коч, а собствената ни свиня, която бе избягала и никой не знаеше къде е! След първоначалната изненада не можехме да се сдържим и избухнахме в бурен смях. После разтървахме кучетата и свинята.

Отново усетихме жаждата, която ни мъчеше от доста време и решихме, че на всяка цена трябва да намерим вода. Джак се втурна към скалите с надеждата да намери там.

Но едва бе излязъл от гората, когато се развика, че е видял крокодил.

— Крокодил! — извиках аз и се разсмях. — Добре ти работи въображението, момчето ми! Как може да има крокодил на тези сухи скали, без капка вода? Сигурно сънуваш, Джак...

— Не е така, татко — отговори Джак тихо, — за щастие в момента спи. Опънал се е тук на скалата. Ела да го видиш; не помръдва.

Промъкнахме се тихо до животното. Но вместо крокодил, видях нещо като голям гущер. Беше игуана, животно, което по природа е кротко и с вкусно месо. Решихме веднага да го хванем и да зарадваме Елизабет с изключителния улов.

Трябваше да измислим как да занесем плячката до Соколовото гнездо. Помислих малко и реших, че единственият начин е да метна тялото на раменете си и така да се приберем. Бях много смешна гледка,

с такова животно на гръб, чиято опашка се влачеше по земята. Тръгнахме и скоро чухме виковете на Елизабет и малкия Франсис, които се бяха притеснили за нас. Имахме толкова неща за разказване, че ако Елизабет не ни бе попитала, щяхме да забравим да кажем, че не сме намерили вода.

— Тези ябълки дали не стават за ядене? — попитаха момчетата и погледнаха с копнеж някакви диви плодове, които се търкаляха по земята. И тъй като маймунчето изяде няколко, дроплата също, решихме, че не са отровни.

Бяха доста вкусни и утолиха жаждата ни, но от друга страна събудиха апетита ни и тъй като няхаме време да сготвим игуаната, трябваше да се задоволим със сухата храна, която си носехме.

Хапнахме и Елизабет настоя да си отиваме по-бързо вкъщи. Свечеряваше се и магарето щеше да върви много бавно, ако го натоварехме да тегли шейната. Затова я оставихме там до другия ден, а взехме със себе си само новата посуда, игуаната, която не биваше да престоива дълго и малкия Франсис, който се оплакваше, че се е изморил. Аз, Елизабет и Фриц завързахме дроплата така, че да може да върви пред нас, без да избяга.

След като направихме тези приготовления, подкарахме малкия си керван право към Соколовото гнездо.

ЕКСКУРЗИЯ ДО НЕПОЗНАТИТЕ КЪТЧЕТА НА ОСТРОВА

Първата ми мисъл на следващата сутрин беше да се върна да взема шейната. Имах още една причина да я оставя там, но не бях споделил с Елизабет, за да не я тревожа. Искях да обиколя другата част на острова, зад скалите, и да добия по-ясна представа за големината и формата му. Освен това се надявах да намеря нещо полезно. Взех Фриц, който беше по-силен от братята си, и Търк. Излязохме рано сутринта, с магарето пред нас.

Намерихме всичко така, както го бяхме оставили, но тъй като беше още рано, отидохме да огледаме другата част на острова. Вървахме покрай скалите, като се надявахме да свършат или да видим някакъв процеп, през който да минем. Вървахме и се оглеждахме зорко, за да не ни убегне нещо важно.

Навлязохме в красива горичка. Направиха ни впечатление някакви кафеникави птици, които като че ли живееха в своя държава в общо гнездо, построено около ствола на едно дърво от грижливо преплетени сламки и клонки. Отстрани имаше малки отворчета, които явно бяха врати и прозорци за отделните помещения на това общо жилище. Тук-там от отворчетата се подаваха клонки, които служеха на птиците за място за почивка на влизане и излизане. Като цяло гнездото приличаше на огромен сунгер.

Докато разглеждахме с интерес тази малка колония, видяхме мънички папагали да кръжат около гнездото. Бяха много красиви със златисто зеленикавите си крила и многоцветните си перца. Те като че ли бяха в пререкание със заселниците и от време на време се опитваха да им попречат да влязат в жилището; нападаха стръвно кафеникавите птици и кълвяха ръцете ни, когато се опитахме да докоснем гнездото. Фриц, който умееше доста добре да се катери по дърветата, искаше да разгледа чудноватото нещо по-отблизо и да се опита да улови две-три птици: хвърли чантата си на земята и се изкачи до гнездото. Мушна ръка в една от дупките, за да хване птичката вътре; надяваше се да намери женска, която мъти и да вземе и нея, и яйцата. Няколко от дупките бяха празни, но най-накрая намери каквото търсеше. Отвътре нещо го кълвна така жестоко, че не посмя да вземе нищо. После мушна отново ръка и успя да хване жертвата си и въпреки съпротивлението на птичката, той я сложи в джоба на жилетката, закопча го и слезе на земята. Тя започна да цвърчи тревожно. Десетки

други птички изскочиха от дупките си и се спуснаха да кълват Фриц. Той успя да ги разгони и извади птичката от джоба си. Беше красиво зеленикаво папагалче. Той ме помоли да го задържи, за да го подари на братята си, които да го научат да говори.

Навлязохме в една гора, където плодовете приличаха на смокини. Дърветата бяха високи петнадесетина метра. Кората на стволовете беше люспеста като на ананас, но най-изненадващото беше течността, която течеше от стъблото и веднага се втвърдяваше. Това откритие събуди любопитството на Фриц: в Европа често използваше смолата от черешовите дървета като спойка или лак и реши, че може да използваме това вещество по същия начин.

Докато вървеше, напразно се опитваше да размекне смолата с дъха си и откри, че е разтеглива:

— Татко, виж — извика той изненадано. — Не е ли същото като гумичките, с които триехме като рисувахме?

— Ами да — извиках радостно. — Това е каучуково дърво. Ще можем да си направим непромокаеми ботуши и куп други неща!

Трябваше да се връщаме, тъй като не можехме да преминем през бамбуковия храсталак. За да не бъдем с празни ръце след дългото си отсъствие, отрязяхме по един голям сноп захарни тръстики и ги натоварихме на магарето. Откъснахме си и по една за из път и се запътихме към Соколовото гнездо.

На следващия ден трябваше да отидем до останките на кораба да подновим гардероба си, тъй като дрехите ни бяха много износени. Взех трите по-големи момчета. Корабът все още беше между скалите, но доста по-порутен от последния път. Взехме няколко шкафа с дрехи и останалите патрони. Няколко дни поред пренасяхме всичко, което можехме да вземем: прозорци, врати, брави, пирони. Изпразнихме кораба до последно: остана само голямото оръдие. Закрепихме по няколко бурета към най-тежките части, с надеждата, че вятърът и приливът ще изхвърлят гредите от разпадащия се кораб на брега и ще имаме достатъчно материал за някой бъдещ строеж. Тъй като не остана нищо, реших да поставя експлозив и да взривя развалината, както направих, за да извадя катера във водата. Приготвихме всичко и тръгнахме бързо към брега.

Вечерта чухме оглушителен трясък, а в морето се вдигна огън и пушек. Корабът, на който ни застигна ужасната катастрофа, който ни

беше довел до сегашното ни убежище, който ни беше подсигурил безценни запаси и удобства, бе унищожен за миг и заличен от лицето на земята! Сърцата ни се свиха от носталгия по родната страна. Корабът го нямаше вече! Каква надежда ни оставаше тогава, че някога отново ще стъпим на швейцарска земя? Настана мъчителна тишина и без да продумахме се прибрахме вкъщи.

Сънят донякъде облекчи носталгията от предишната вечер. На сутринта с момчетата отидохме да видим останките. Във водата и по брега бяха пръснати дъски от разрушения кораб, сред които се носеха завързаните с бурета части. Качихме се бързо на катера, завързахме лодката след нас и отидохме да ги вземем.

Направихме още три обиколки, като взехме каквото можеше да ни влезе в работа.

СТАДО БИВОЛИ

Отидохме да нагледаме градината до водопада. Растенията не изглеждаха много добре и растяха леко накриво, затова решихме да ги превържем с колчета. За целта цялото семейство отидохме за бамбукови стъбла.

Нямах търпение да разгледам по-подробно тази част от острова, тъй като с Фриц бяхме ходили там само веднъж. Пригответхем се да останем да спим на открито, ако нощта ни завари далеч от дома. Взехме въже, за да се катерим по-лесно по дърветата, храна, вода и всичко друго, което можеше да ни потрябва.

Растителността беше гъста, трябваше да си проправяме път с брадвата и напредвахме доста бавно. Минахме през кокосовата горичка и спряхме между бамбука и захарните тръстики, с намерението да наберем достатъчно и от двете. Растителността и морето в далечината бяха така живописни, че решихме да оставим багажа там и избрахме мястото за разходки из местността. Беше толкова красиво, че се поколебахме дали да не се преместим да живеем там, но след кратък размисъл си дадохме сметка, че не можем да се лишим от хилядите удобства на Соколовото дърво, които ни бяха коствали доста усилия. Задоволихме се по-често да включваме тази местност в екскурзиите си.

Привечер събрахме няколко големи клона под формата на колиба, както правят ловците в Америка, за да се предпазим от росата и хладния въздух. Докато се занимавахме с това, дочухме рева на магарето, което бяхме оставили да пасе наблизо. Изтичахме до него и го сварихме да тръска бясно глава и да рита във въздуха. Докато разберем какво става, то хукна нататък в галоп. Пратихме Търк и Флора след него, но те се залутаха сред захарните тръстики, а магарето избяга в бамбука.

На следващата сутрин закусихме с мляко от кравата, варени корени и малко холандско сирене. Решихме, че аз и едно от момчетата трябва да отидем да намерим магарето с помощта на двете кучета.

Избрах Джак, който подскочи от радост при идеята за това приключение.

Запроправяхме си път през бамбука. Лутахме се доста и почти изгубихме надежда да намерим животното, но видяхме следи от него и продължихме издирването. Стигнахме до края на плантацията и тогава открихме, че скалната верига свършва там и съвсем близо до нея тече река. Помежду тях имаше малко разстояние, което в момента беше сухо, но вероятно оставаше под водата по време на прилива. Помислихме, че магарето може би е тръгнало натам и се запътихме към скалите, а и искахме отново да потърсим проход, за да разберем дали има вода или суша отвъд. Стигнахме до един водопад, който течеше от скалите и се вливаше в реката. Беше доста дълбоко, а течението силно, и изгубихме доста време докато намерим удобно място да пресечем. Отвъд скалите отново намерихме следите на магарето и продължихме по тях. Изведнъж забелязахме с удивление и следи на други животни, много по-големи от тези на магарето. Дирите ни отведоха до една много живописна равнина. Изкачихме се на някакво хълмче и се огледахме с бинокъл: пред очите ни се разкри земен рай — обширна местност, царство на красотата и спокойствието.

Вгледахме се по-внимателно и в далечината забелязахме някакви движещи се точки. Тръгнахме бързо към тях и за наша изненада видяхме огромно стадо животни. Приличаха на коне или крави. Въпреки че бяхме изгубили дирите на магарето, мислех, че ще го открием сред стадото. Когато се приближихме, видяхме, че животните са диви биволи. Вцепених се от ужас. За щастие кучетата бяха по-назад зад нас и биволите не показваха никаква враждебност. Стояха и ни гледаха изненадано; тези, които лежаха на земята, се изправиха, но не даваха признаци, че ще ни нападнат. Заотстъпвахме тихо и предпазливо, преди да са дошли кучетата. Пригответихме оръжията си, но щяхме да стреляме само за самозащита, тъй като биволите имаха голямо числено превъзходство. Освен това бях чел, че биволите обезумяват, ако чуят изстрел. За беда Търк и Флора се появиха и биволите нададоха мощен вик. Започнаха да тропат с копита, земята се разтресе и се вдигна пушилка. С Джак изпаднахме в паника, а кучетата се спуснаха към стадото и нападнаха едно малко биволче, което стоеше по-близо до нас. То нададе рев и се разбунтува, но Търк и Флора го захапаха за ушите и го повлякоха към нас. Единствената ни

надежда бе биволите да се изплашат от изстрелите ни, тъй като това щеше да е непознат звук за сетивата им. Трябва да призная, че сърцата ни щяха да се пръснат от страх и ръцете ни така трепереха, че едва успяхме да заредим и да стреляме: биволите, ужасени от гърма и пушека, останаха вцепенени за момент, след което се втурнаха да бягат вкупом с невероятна бързина. Скоро се изгубиха от погледа ни. Дочувахме ревовете им, които постепенно заглъхнаха. Остана само едно животно, несъмнено майката на биволчето; тя бе чула виковете му и бе тръгнала към нас. Беше ранена от изстрелите ни. Наведе глава, като че ли да подуши следите на кучетата и се спусна бясно към тях. Щеше да ги стъпче, ако не я бях застрелял.

Биволчето още беше в плен на кучетата. Опасявах се, че може да ги нарани и тръгнах към тях. Не знаех какво да правя — въпреки че беше малко, животното беше достатъчно силно да си отмъсти, ако им дадох знак да го пуснат. Можех да го застрелям, но предпочитах да го оставим живо и да го опитомим: можеше да замества магарето. Колебаех се как да действам. Тогава Джак предложи да използваме

оръжието с оловните топки. Извади приспособлението, приближи се към биволчето и хвърли умело едната топка. Животното падна на земята. Завързах краката му.

Въпросът беше как да го пренесем до дома. Помислих малко и реших да завържа предните му крака така, че да не може да бяга, но да може да върви. Одрахме мъртвото животно, тъй като меката и еластична кожа на биволите е отлична за ботуши и обувки. Отидох до реката да се измия, след което седнахме под едно дърво и изядохме останалите ни провизии. Тъй като имахме време, се хванахме да отрежем малко тръстики. Забелязах, че Джак подбира най-малките.

— Но за какво са ни такива малки тръстики? — попитах го аз. — Сигурно си намислил да изсвириш нещо за завръщането!

— Не, татко — отговори Джак. — Ще направим свещници, мама много ще се зарадва.

— Чудесна идея — казах аз. — Радвам се, че си се сетил за това. Ще ти помогна да изпразним стъблата, без да ги счупим.

Имахме толкова много и тежки неща за носене, че нямаше как да продължим да търсим магарето. Поведохме биволчето, което вече се беше укротило и тръгнахме обратно.

Разказахме приключенията си на Елизабет и момчетата. Те ни изслушаха с голям интерес и казаха, че историята с биволите е най-невероятното ни преживяване досега.

Фриц ми показва една хищна птица, която уловил на скалите. Беше малка, но вече имаше пера и въпреки че не бяха още напълно оцветени, бяха много красиви. Птицата отговаряше на описанието на Малабарския орел, за който бях чел. Бях възхитен, защото се смята, че тази птица носи късмет. Реших да я опитомим и да я научим да лови по-малки птици.

ПЧЕЛИТЕ

Щом се върнахме в Соколовото гнездо, решихме да се захванем с нещо, което отдавна ни тревожеше. Качването и слизането по въжената стълба беше неудобно и дори опасно. Използвахме я само сутрин и вечер, когато си лягахме и ставахме, но всеки път се притеснявахме, че някое от децата може да стъпи накриво, да падне и да се осакати. Освен това щеше да ни се наложи да използваме стълбата по-често, ако времето се влоши и трябва да стоим на закрито.

Елизабет непрекъснато ми напомняше да измисля нещо, а и моите опасения често ме навеждаха на тази мисъл. Не можех да направя стълбище, тъй като дървото беше твърде високо. Нямаше на какво да го подпра. От известно време си мислех да направя извити стълби в самия ствол на дървото, ако е кухо. Момчетата казваха, че има някаква кухина, от която излизали пчели. Отидох да проверя дали кухината стига до корените и колко е голяма. Момчетата се ентусиазираха: изкатериха се по стъблото и започнаха да удрят по него с брадвата, за да разберат по звука докъде стига празнината. Но този експеримент им струваше скъпо: раздразнени от шума, пчелите изскочиха навън и нападнаха малките натрапници. Вкопчиха се в косите и дрехите им и започнаха да ги жилият. Клетите деца се спуснаха долу с жални викове. С Елизабет се втурнахме да налагаме ужиленото с пръст, за да облекчим раните. Джак, който винаги действаше прибързано, бе ударил гнездото в яда си и беше пострадал най-много от всички: наложи се да завием цялото му лице с лен. По-сдържаният Ърнест се качи последен на дървото и слезе пръв, щом видя пчелите. Отърва се най-леко от всички. Но другите момчета стенеха от болка и не можеха да си отворят очите няколко часа. Щом се почувстваха по-добре, решиха, че трябва да отмъстят на злите насекоми. Искаха да вземем всичкия мед. В това време пчелите още кръжаха раздразнени около дървото. Взех голямата катуна, която отдавна бях приготвил за кошер и я заковах на един клон. Направих сламен похлупак, за да пази кошера от слънцето и дъжда. Това ми отне повече време, отколкото

предполагах, затова отложихме атаката срещу крепостта на пчелите за другия ден. Пригответихме се за сън, който щеше да се отрази добре на пострадалите ми пациенти.

ОПИТОМЯВАНЕ НА ЖИВОТНИ

На следващата сутрин станахме преди изгрев. Пчелите се бяха върнали в кошера си. Запуших всички отвори в дървото, като оставих място само за една тръбичка. През нея опуших кухината с тютюнев дим, колкото да замая малките войнствени създания, без да ги убия. Тъй като нямах шапка с мрежа, каквито носят пчеларите, нито ръкавици, взех тази мярка за защита. Отначало се чуваше жужене от вътрешността на дървото и шум като пред буря, но звукът постепенно заглъхна. Всичко стана спокойно и когато извадих тръбичката, не се виждаше нито една пчела. Фриц се качи при мен и двамата започнахме да дълбаем дървото с брадва. Отново опуших вътрешността, тъй като пчелите можеха да се свестят от първото замайване или да се оживят от шума. Направихме дупка, от която можехме да огледаме вътрешността на дънера. Бяхме удивени от трудолюбивостта на тази малка колония. Имаше толкова много восък и мед, че се чудехме дали ще го съберем в съдовете си. Целият дънер беше пълен с малки шестоъгълни кутийки. Отрязах ги внимателно и ги сложих в кратуните, които момчетата ми подадоха. Изпразних кухината и сложих най-горните пити, където се бяха струпали пчелите, в най-голямата кратуна. Закачих я пак на клона и слязох. Оставих малко мед за вечеря в един съд, като го покрих добре, за да не го налетят пчелите. Събрахме се и опитахме вкусния мед. Момчетата отидоха до дървото да разгонят пчелите, които се бяха свестили и се рояха около предишното си жилище. Искаха да се върнат там, но аз сложих една дъска на отвора с две шепи запален тютюн, за да им попреча. След известно упорство насекомите се примириха с кошера, където пчелата-майка се бе настанила вече. Легнахме си рано за кратка дрямка, защото трябваше да се редуваме през нощта да пазим меда — пчелите със сигурност щяха да го нападнат. Когато се събудихме привечер, пчелите все още бяха в кошера или на рояци в близките клони. На сутринта отделихме восъка и сложихме меда на хладно. Качих се да нагледам кошера — всичко беше наред. Пчелите излизаха на рояци и се връщаха

с восък, значи си правеха нови килийки. Зачудих се как всичките пчели от кухнята в дървото са се побрали в кратуната, но после видях, че във всяка групичка на клоните има по една нова пчела-майка. Взех още една кратуна, прибрах ги в нея и я закачих до другата. Имахме си цели два кошера.

Отново огледахме кухнята в дървото. Проврях дълга пръчка, за да проверя къде е горният край, а долния измерихме с камък, завързан с връв. За моя изненада дървото беше кухо до клоните, на които беше къщата и до самите корени долу. Изглежда дървото получаваше хранителни вещества по кората, тъй като изглеждало здраво и клоните му бяха в отлично състояние. Реших да започнем да правим стълбите още същия ден. Отначало ни се струваше невъзможно, но с търпение и време щяхме да постигнем целта.

Първо изрязавме дупка с размерите на врата, която бяхме взели от капитанската кабина. После разчистихме кухнята от изгнилото дърво. Имаше достатъчно здрава част, за да направим извитите стълби без да пробием кората. Сложих в центъра на кухнята друго дърво, на което да подпра стълбите. По това дърво и по вътрешната част на голямото издълбахме дупки, в които да затъкнем краищата на дъските. Направих и две дупки в кората, за да е светло, както и отвор до стаята ни, за да ми е по-удобно да довърша горната част. Така завърших приспособлението. Започваше от земята и се извисяваше чак до къщата ни, като свършваше с врата точно към спалнята. Сложих прозорците от капитанската кабина на отворите, които бях направил, за да влиза светлина.

Докато строяхме стълбището, се случиха няколко интересни неща. Няколко дни след като започнахме да го строим, Флора роди шест кученца. Четири от тях умряха и останаха само едно женско и едно мъжко. Няколко дни след това двете кози родиха по едно козле, а овцете — пет агънца. Общо взето, животновъдството в нашата малка колония процъфтяваше.

Следващата ми задача беше да дресирам биволчето не само да тегли, но и да носи разни неща. Направих му седло, на което слагах товар, като постепенно го увеличавах. Биволчето свикна и напълно замести изгубеното магаре. Първият му ездач беше маймунчето. Биволчето се бунтуваше, но маймунчето се държеше здраво за седлото. После качихме най-лекия член на семейството, малкия Франсис, като много внимавахме да не падне. Джак нямаше търпение и той да поязди. Показах му как да държи юздите. Той се държа геройски на седлото известно време, въпреки непокорството на животното, но накрая отхвъркна и падна на пясъка. За щастие нищо му нямаше. Ърнест, Фриц и накрая аз се качихме един след друг, който с повече успех, който с по-малко. Тропотът на животното ни влудяваше, ставаше ни лошо от галоп и се наложи да повтаряме уроците по езда дни наред, докато го укротим и го научим да носи. Накрая приключихме успешно с обзядването без сериозни наранявания. Биволчето ни изумяваше със силата и бързината си. Можеше да носи много товар. От време на време трите по-големи момчета се качваха заедно и въпреки това биволчето тичаше като светкавица.

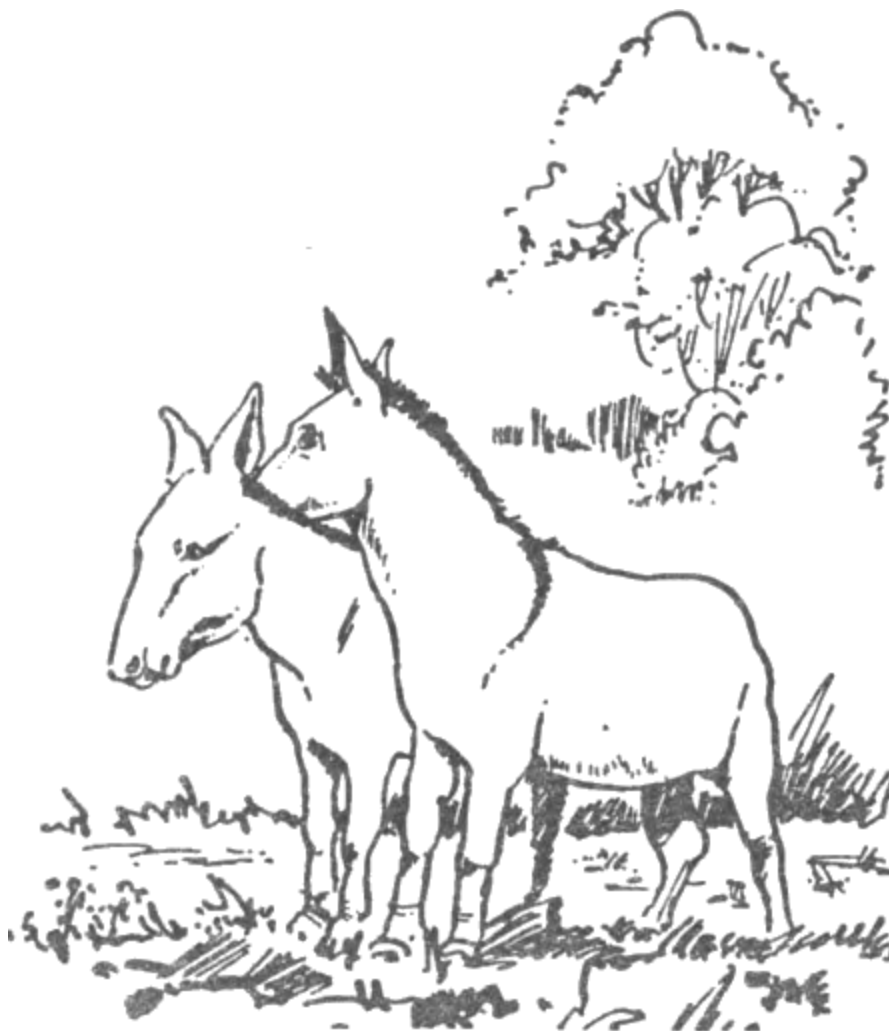
ПОДИВЯЛОТО МАГАРЕ

Една сутрин чухме някакви странни звуци: вой на диви зверове и съскане, а като че ли някакво друго животно издъхваше. Разтревожих се, кучетата наостриха уши и оголиха зъби, като че ли готови да се спуснат в кървав бой с опасен враг. По реакциите им разбрахме, че трябва да се приготвим за отбрана. Заредихме пушките и пистолетите, събрахме ги в къщата на дървото и застанахме там в бойна готовност. Воят заглъхна за момент и аз слязох долу, добре въоръжен, за да сложа на кучетата зъбчатите яки. Събрах домашните животни около дървото, за да ги наглеждаме, и отново се качих горе.

Отново се чуха резове, но по-близо отпреди. Фриц тръгна внимателно по посока на звуците. Изведнъж хвърли пушката си на земята и избухна в смях.

— Татко, това е нашето магаре! Запътило се е насам и пее по случай завръщането си. Не чувате ли мелодичния му рев?

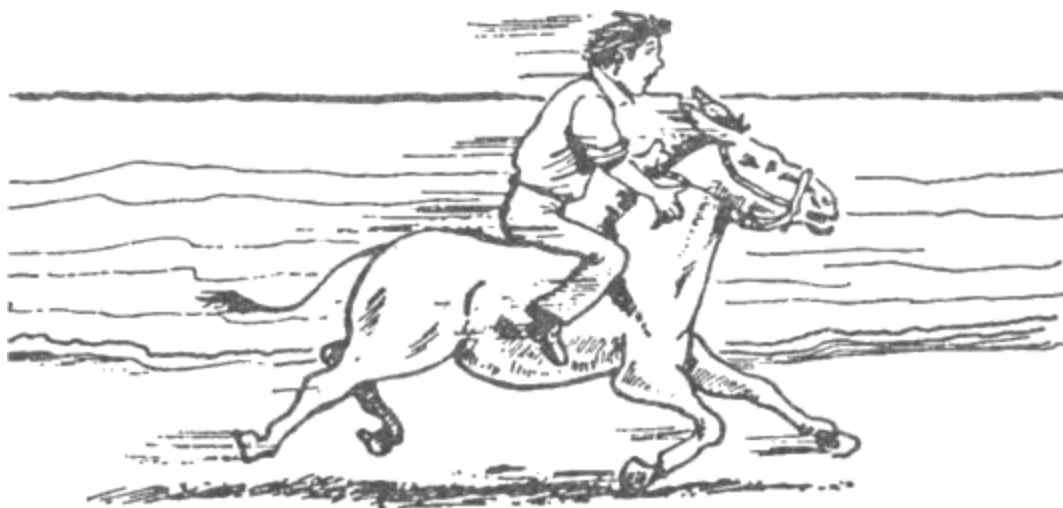
Заслушахме се и се разсмяхме, като разпознахме нашия стар приятел — той вървеше спокойно към нас и от време на време спираше да пасе. За наша радост, водеше със себе си още един представител на магарешкия род. Когато се приближиха, видях, че дивото магаре е много хубаво и ми се прииска да го опитомим, въпреки че знаех колко е трудно.

Казах на другите момчета да не мърдат от местата си и слязох при Фриц. Решихме да излезем внезапно и да пленим дивото магаре. Пригответе ласо и Фриц се зачуди защо да не използваме патагонското приспособление. Възпрях го, защото се опасявах, че може да не се прицели добре и да нарани хубавото животно така, че да не може да върши работа. Дадох му въжето и той се запромъква към двете магарета. Дивото животно забеляза човешко същество, отстъпи няколко крачки назад и спря, като че ли да го огледа. Фриц застана неподвижно, затова животното тръгна отново напред и продължи да пасе. Фриц тръгна към нашето магаре с надеждата, че то няма да се уплаши и ще даде пример на дивото. Подаде му шепа зърно, омесено със сол и то се втурна да излапа любимата си храна. Дивото магаре видя реакцията на нашето, вдигна глава, задиша тежко и се приближи, а Фриц използва момента и хвърли примката на врата му. Животното

така се стресна от движението на сина ми, че на момента се втурна да бяга. Въжето беше вързано за дървото и магарето го опъна докрай, при което закова на място. Не можеше да продължи и след като се умори да се бунтува, се просна задъхано на земята. Изтичах да разхлабя въжето, за да не се обеси. Завързах магарето за дървото и започнах да обмислям как да го опитомим. Като че ли първият му изблик на непокорство бе отминал, тъй като легеше кротко на земята. Но изведнъж скочи, решено да се освободи от всички въжета, и започна да рита във всички посоки. Добре го бях вързал, обаче от болката отново легна на земята. Сега вече можехме да се приближим и да огледаме ценния пленник. Гледахме да не изпуснем пак старото ни магаре, затова го вързахме до новото и им дадохме храна.

Радвахме се, че от изчезването на магарето ни е имало голяма полза. Трябваше да опитомим новото магаре и да го дресиране за впрегатно животно. Момчетата нямаха търпение да се качат на гърба му.

Докато го укротяхме, в кокошарника се излюпиха поне четиридесет пиленца за голяма радост на Елизабет, която непрекъснато ги наблюдаваше. Това ни подсети за нещо, което отдавна възнамерявахме да направим и което вече не търпеше отлагане. Искахме да направим къщичка в корените на дървото, в която да държим всичките двукраки и четирикраки домашни животни. Наближаваше дъждовния сезон, който се смята за зима по тези места, и за да не измрат, животинките трябваше да имат подслон.

Сложих прегради и покрив от бамбукови пръчки, облепих ги с мъх и покривх всичко с катран. Направих отделения за храна и спане, като оставих и място за склад за провизиите ни.

Обикаляхме с каруцата, теглена от биволчето, и събирахме корени и дърва за дъждовните месеци.

Една вечер се връщахме от обиколка. Видях, че в каруцата има още място и отидохме в гората да наберем още сладки жълъди. Имахме празни чанти. Ърнест беше с маймунчето си, което почти никога не се отделяше от него, а Фриц яздеше гордо новото магаре, което си беше присвоил. Заслужаваше да се смята за негов собственик, тъй като много ми помогна да го заловим и опитомим, а и магарето се подчиняваше само на него. Мързеливият Ърнест предпочиташе да върви пеш с маймунчето на гърба си, най-вече защото така не му се налагаше да бере плодове.

Щом стигнахме до гората, завързахме магарето на Фриц за едно дърво и се хванахме да събираме жълъдите по земята. Докато бяхме заети, маймунчето скочи от раменете на господаря си и изчезна в близките храсти. Изведнъж чухме крясъците на някакви птици и пляскане на криле. Явно Нипс (както бяхме кръстили маймунчето) и обитателите на храстите се бяха сборичкали. Пратих Ърнест да види какво става. Той тръгна натам и изведнъж възкликна:

— Татко, ела бързо! Има гнездо на тетерки и е пълно с яйца.

Фриц се втурна натам и след малко донесе двете живи птици — мъжка и женска. Бяха много красиви, затова решихме да ги задържим. Завързахме крилата и краката им, за да не избягат. Ърнест идваше към нас с маймуната на гърба, като носеше много внимателно шапката си.

— Виж, татко, намерих яйцата — извика той радостно. — Намерих ги под едни много дълги листа и нямаше да ги видя, ако женската не ги бе разпръснала, като се защитава от маймуната. Ще ги занеса вкъщи, а листата ще ги дам на Франсис да си играе, защото приличат на мечове.

Беше време да се връщаме у дома. Момчетата събраха жълъди и ги натовариха, Фриц яздеше, Ърнест носеше яйцата, а аз — тетерките. Първата ни работа като пристигнахме беше да разгледаме яйцата. Женската тетерка беше прекалено уплашена и неспокойна, за да мъти. За щастие имаме една кокошка, която мътеше по това време, така че взехме нейните яйца и сложихме тези на тетерката. Затворихме

женската в клетката на папагала и я провесихме в стаята, за да свикне с нас. След три дни всички пиленца се излюпиха. Не се отделяха от втората си майка и се хранеха с голям апетит. Като пораснаха, периодически изскубвах по-големите им пера, в противен случай щяха да отлетят. Но постепенно и малките, и двете големи тетерки се опитомираха — всяка сутрин тръгваха с другите домашни птици да търсят храна и се връщаха вечерта.

ДЪЖДОВНИЯТ СЕЗОН

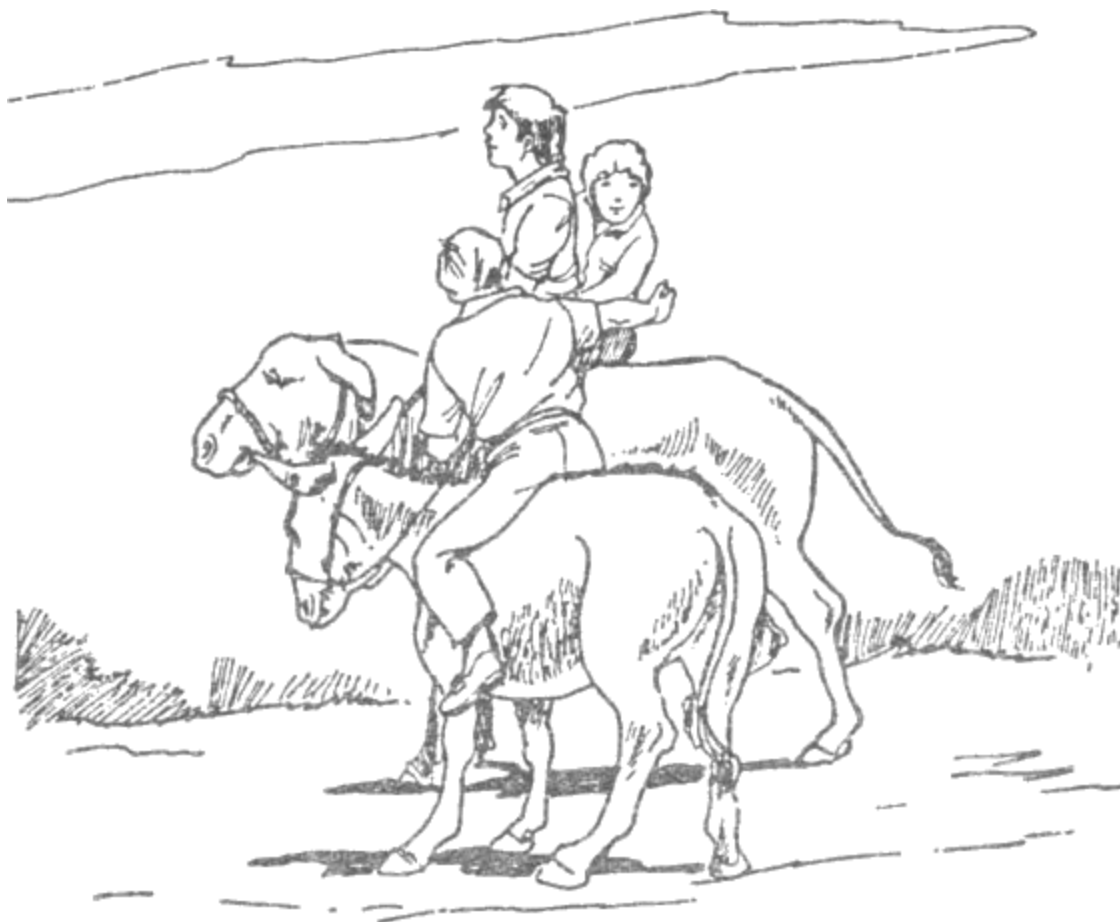
Франсис много се зарадва на листата, които приличаха на мечове, и си игра с тях няколко дни, но, като на всяко дете, играчката му омръзна, Фриц взе едно по-меко и гъвкаво листо и каза:

— Франсис, можеш да си направиш камшици от тези листа, ще ти свършат работа като пасеш козите и овцете.

Бяхме възложили на Франсис да пасе животните. Фриц му помогна да избере по-меките и да ги направи на камшици. Докато се занимавах с това, забелязах, че листата са доста здрави и ги разгледах по-внимателно. Имаха дълги влакна, което ме наведе на мисълта, че това растение може да е новозеландски лен. Това откритие беше много важно, като се има предвид, че Елизабет се тревожеше от какво ще си шием дрехи. Побързах да я зарадвам. Щом споменах думата лен, въображението ѝ се развихри.

— Това е най-ценното ти откритие — каза радостно тя. — Трябва да намериш още и да ми донесеш колкото може повече. Ще си направим чорапи, ризи, всякакви дрехи, конци, въжета.

Фриц прошепна нещо на ухото на Джак и двамата отидоха в конюшната; без да поискат позволението ми, яхнаха новото магаре и биволчето и тръгнаха към гората в галоп преди да успея да кажа каквото и да било. Бях склонен да им простя, защото нямаха търпение да угодят на майка си, и не тръгнах след тях. Реших да ги потърся, ако закъснеят.

След петнадесет минути нашите дезертъори се завърнаха. Бяха овършали гората — върнаха се с цели снопове от ценното растение и ги занесоха на майка си с радостни викове. Решихме всички да се хванем да ѝ помогнем в обработката на листата.

На следващата сутрин впрегнахме магарето и напълнихме каруцата с ленени листа, Франсис и маймунчето седнаха в нея, а всички останали нарамихме по една брадва и тръгнахме след тях. Спряхме до фламинговото блато и потопихме листата във водата, като ги затиснахме с камъни. Трябваше да престоят там и после да се изсушат на слънцето, за да можем да отделим влакната.

След две седмици извадихме лена от водата и го разстлахме на тревата. Листата изсъхнаха толкова бързо, че ги натоварихме на каруцата и ги занесохме у дома още същата вечер. Направихме уреди за тъкане, както нареди Елизабет. Решихме, че е най-добре да оставим производството на ленени дрехи за дъждовния сезон, а преди това да съберем провизии за нас и за животните. Започнаха да ваят дъждове

— първите знаци за идването на зимата; времето, дотогава ясно и топло, започна да става мрачно и променливо; небето често беше облачно, задухаха буреносни ветрове. Трябваше да си набавим всичко необходимо за студените месеци.

Първата ни работа беше да съберем достатъчно корени за хляб, както и кокосови орехи и жълъди. Докато копаехме ями, в които да ги съхраняваме, ни хрумна да засеем остатъка от европейското зърно. Въпреки деликатесите, които предлагаше природата на острова, всички копнеехме за хляба, с който се бяхме хранили от деца. Мислех да направя плуг, щом съберем достатъчно зърно. Сезонът беше подходящ за сеитба и отглеждане на растения, тъй като дъждовете щяха да напоят земята — в противен случай семената щяха да загинат в сухата, гореща почва. Най-напред засадохме палмови дръвчета, които намерихме около палатката, като подбрахме най-малките и най-младите. Около тях направихме една хубава плантация от захарни тръстики, за да са ни подръка.

За съжаление времето се влоши по-бързо, отколкото очаквахме. Не успяхме да се подготвим достатъчно добре, въпреки че работехме непрекъснато. Започнаха да се изливат поройни дъждове. Тревожех се как ще оцелеем при всичката тази вода, която превърна целия остров в едно голямо езеро.

Наложи се да преместим къщата си в корените на дървото, под катранения покрив, който бях направил. Не можехме да останем горе, тъй като имаше опасност ветровете да ни съборят, а леглата ни щяха да се наводнят от водата, която нахлуваше през дупките. Покривът ни в клоните представляваше едно парче платно, което при първия порой прогизна и се разкъса на парчета. Бяхме принудени да свалим хамаците, матраците и всички други неща, които можеха да се повредят от дъжда. За щастие си бяхме направили извитите стълби в дървото, които ни свършиха чудесна работа докато се местехме. После ги използвахме като склад за дървата и домакинските съдове. Едва се смествахме в малката колибка, която бях направил за домашните птици и добитъка. Беше ни много неудобно, блъскахме се в това малко пространство, където не влизаше почти никаква светлина, а миризмата на животните в съседното помещение беше нетърпима. Освен това почти се задушавахме от дима, когато палехме огън, и прогизвахме, когато отваряхме вратата. За пръв път след корабокрушението

въздишахме по удобните къщи в родната ни Швейцария. Но какво можехме да направим? Не бяхме там, а ако изгубехме куража и настроението си, щеше да стане още по-лошо. Опитвах се да повдигна духа на Елизабет и децата и да им спестя неудобствата, доколкото мога. Пуснахме някои от животните, най-вече местните видове, които можеха да се оправят сами. Така стана по-широко. За да не ги изгубим, им закачихме звънчета на вратовете и ако не се върнеха вечер, с Фриц отивахме да ги потърсим.

Колкото до пушека, единственият начин беше да отваряме вратата, когато палим огън. Стараехме се да палим дърва колкото може по-рядко, като ядяхме предимно мляко и сирене и палехме огън само когато трябваше да печем хляб. Тогава варяхме корени и месо за няколко дни напред. Сухите ни дърва привършваха и бяхме благодарни, че не е много студено. По-обезпокояващо беше, че нямаме достатъчно запаси от слама и листа за домашните животни. Кравата и магарето, както и нарасналия брой овце и кози, имаха нужда от доста храна. Принудихме се да споделяме с тях корените и жълъдите, които все повече им се услаждаха и придаваха приятен вкус на млякото им; кравата, козите и дори овцете ни даряваха щедро с този ценен продукт. По цяла сутрин се занимавахме с тях: дояхме ги, чистехме ги, приготвяхме храната им. После обикновено си правехме брашно от корените, което съхранявахме в големите катуни. Почти не виждахме дневна светлина, тъй като времето беше мрачно, а и помещението ни беше малко и без прозорци. За щастие си бяхме направили достатъчно свещи и това не беше проблем. Когато беше тъмно, сядахме на масата, където държахме един голям свещник. Елизабет шиеше, а аз водех дневник за преживяванията ни след коработрушението. Момчетата ми помагаша от време на време, както и Елизабет, която ми напомняше, ако забравех някоя случка. Търнест, който имаше красив почерк, имаше за задача да преписва страниците ми на белова; Фриц и Джак рисуваха по памет растенията и животните, които им бяха направили силно впечатление. Колкото до малкия Франсис, всички му помагахме да се научи да чете и да пише.

Бяхме единодушни, че ще се поучим от грешките си и следващия път ще се подготвим добре за дъждовния сезон, като си спестим неудобствата. Дори моята търпелива Елизабет се ядосваше от неприятните обстоятелства и настояваше да си построим просторна

зимна къща. Най-много ни се искаше да се върнем във въздушния си замък на дървото през лятото. Започнахме да мислим къде да си построим жилище за дъждовния сезон. Докато обсъждахме този въпрос, Фриц ни показа една книга, която бе намерил на дъното на шкафа с дрехите.

— Това е „Робинзон Крузо“. Тъй като ни сполетя същата съдба, най-добре е да се поучим от него. Доколкото си спомням, той си издълба дупка в една скала. Да видим какво е направил. Ще следваме неговия пример и даже ще ни е много по-лесно, защото сме шестима.

Всички се зарадвахме на тази идея. Събрахме се и прочетохме прочутата история с голям интерес. Препрочитахме детайлите и се учехме какво и как да правим в определена ситуация. Бяхме щастливи, че сме заедно, докато този човек бе сам на своя остров.

Франсис каза, че иска да си имаме Петкан. Фриц отвърна, че и така сме си добре и че предпочита да си няма работа с диваци. Джак каза, че би било доста забавно да срещнем диваци и да се бием с тях. След това отидохме да огледаме скалите около палатката и да видим дали някоя от тях може да се издълбае и да ни служи за жилище.

СОЛЕНАТА ПЕЩЕРА

Не мога да ви опиша колко се зарадвахме, когато дъждовният сезон свърши. След всичките мрачни седмици, небето най-накрая се проясни и ветровете се укротиха. Изскочихме от тъмната колибка и се разходихме наоколо, зарадвани от зараждащата се зеленина.

Летните ни занимания започнаха с основно почистване и подреждане на Соколовото гнездо. Все пак къщата беше здрава и за няколко дни отново я пригोधихме за живеене. Почистихме стълбите, върнахме животните в отделенията между корените и бяхме готови да се захванем с нещо друго. Елизабет веднага се залови със своето ленено производство. Момчетата изведоха животните на паша, а аз изнесох всичкия лен на открито, за да се изсуши добре. Същата вечер се заех с чепкането, тъй като това беше най-трудната част. Приготвих купища мек лен, готов за предене. Елизабет поиска да ѝ направя чекрък колкото може по-скоро.

Първата екскурзия, която направихме, беше до палатката. Тук зимата бе нанесла по-големи щети, отколкото в Соколовото дърво. Бурите и пороите бяха повалили палатката, част от платното липсваше, а провизиите ни бяха в ужасно състояние: повечето бяха плесенявали, а останалите трябваше да се изсушат веднага, за да не се развалят. За щастие красивият ни катер бе почти невредим. Стоеше си закотвен и готов да ни служи винаги, щом имаме нужда от него. Лодката с буретата обаче беше изпотрошена и вече не ставаше за ползване.

Щом огледахме боеприпасите, се оказа, че два от трите варела с барут, които бях оставил в палатката, не ставаха за нищо. Помислих си, че все пак сме имали късмет, щом поне малко барут се е запазил. След това опустошение съвсем се убедих, че трябва да си направим убежище за през зимата, тъй като не можехме да излагаме боеприпасите, най-ценното ни нещо, на природната стихия.

Фриц и Джак все така настояваха да издълбаем някоя скала, но аз не хранех големи надежди, че ще успеем. Робинзон Крузо намерил пещера, която поначало била готова за убежище. В нашите скали

нямаше такава кухня, а и самите те изглеждаха много твърди и непробиваеми. С ограничените ни сили трябваше да дълбаем поне три-четири лета. И все пак ни беше ясно, че трябва да си направим зимно убежище. Доста мислих по въпроса и накрая реших да се опитам да издълбая малка дупка, в която да държим барута, най-ценното ни съкровище. За целта една сутрин тръгнах с двете по-големи момчета към скалите, като оставихме Елизабет да тъче с Ърнест и Франсис. Взехме си брадви, длета, чукове и железни лостове, за да се опитаме да издълбаем камъка. Избрах една перпендикулярна част, която беше на по-подходящо място от палатката: гледката оттам беше прекрасна, тъй като обхващаше залива, бреговете на Реката на чакалите, Семейния мост и живописните окончания на скалите. Отбелязах с въглен отвора, който искахме да направим, и се хванахме на работа. Първия ден нямаше никакъв напредък. Все пак продължихме упорито. Надеждата ни се върна, когато видяхме, че колкото по-навътре отиваме, толкова по-мек става камъкът. Заключих, че външният слой е станал по-твърд заради слънчевите лъчи и че навътре скалата ще става все по-мека. Когато стигнахме на около тридесет сантиметра дълбочина, загребахме скалния материал с лопата, все едно беше кал. Това ме подтикна да копая с двойно по-голямо усърдие, а момчетата ми помагаша.

След няколко дни измерихме отвора и установихме, че сме стигнали на два метра дълбочина. Фриц събра отломките в една количка и ги струпа пред отвора. Получи се нещо като тераса. Аз издълбах до горната част на дупката, за да стане по-просторно. Джак, най-малкият от трима ни, дълбаеше долната част. Изведнъж извика:

— Пробих я, татко! Фриц, пробих я!

— Ха, ха! Все с твоите шеги, Джак! Е, да чуем, какво си пробил?
— извиках аз.

— Не, скалата — извика той. — Ура, ура! Пробих скалата!

Фриц изтича до него.

— Я да видим. Сигурен съм, че си пробил най-малко земното кълбо — каза той с шеговит тон. — Трябваше да продължиш смело, Джак, щеше да стигнеш до Европа — разправят, че била точно под краката ни. Много бих се радвал да надникна през една такава дупка.

— Ами надникни — каза Джак, — но не зная какво ще видиш. Ела да ти покажа докъде стигна лостът и пак ще говорим.

— Ела да видиш, татко — извика Фриц. — Лостът наистина е пробил скалата много надълбоко и изглежда има кухня, защото мога да го въртя във всички посоки.

Отидох при тях и размърдах лоста, за да направя достатъчно голям отвор, та някое от децата да може да се промуши. Забелязах, че отломките падат в кухня и, доколкото можех да съдя, тя бе не по-дълбока от мястото, в което се намирахме. Момчетата предложиха да влязат един след друг и да огледат празнината, но аз им забраних. Дори ги накарах да се дръпнат от отвора, тъй като оттам идваше тежка миризма на застояло. Аз бях по-близо до кухнята и ми се зави свят от въздуха, така че се наложи да се дръпна оттам и да подишам чист въздух.

Казах на момчетата да съберат малко сух мъх и да го направят на купчинки. След това ги запалихме и ги хвърлихме в кухнята, но, както предполагах, огънят загасна още на входа. Това означаваше, че въздухът вътре бе силно отровен. Реших да го разредем. Спомних си, че бяхме донесли от кораба сандък, пълен с ръчни гранати, ракети и фойерверки, които бяха предназначени за подаване на сигнали и за развлечения. Взех няколко от тях, както и едно приспособление да ги хвърлям. Сложих и една линия барут, като единият ѝ край беше при нас, а другият свършваше в дупката. Запалих го откъм нашата страна. Избухна ослепителна експлозия, гранатите се запалиха и захвърчаха на всички страни като блестящи метеори. Пуснахме вътре и ракетите, които имаха същия ефект. Съскаха в кухнята като летящи дракони и осветяваха пространство, доста по-голямо, отколкото предполагахме.

Когато изгорихме всичките си фойерверки, мушнах вътре една запалена сламка и, за мое удовлетворение, видях, че всичкият мъх е изгорял. Значи въздухът вече не беше опасен. Оставаше рискът да попаднем в някаква бездна или през кухнята да минава вода. Поради това реших да изчакаме, докато измислим как да осветим пътя си. Казах на Джак да се качи на биволчето и да отиде да каже на майка си и братята си за откритието. Поръчах му да ги доведе при нас и да донесат всички свещи, които са ни останали. Смятах да ги завържа заедно на края на една пръчка и така да разучим кухнята.

След три-четири часа всички бяхме при скалата. Веднага запалих няколко свещи, но не заедно, както възнамерявах. Предпочитах всеки да вземе по една в дясната си ръка, по едно сечиво в лявата, по още една свещ в джоба, а също и кремък. Влязохме един след друг. Пред очите ни се разкри най-красивата гледка на света. Стените на кухнята светеха като диаманти, тъй като всяка частичка от скалата отразяваше светлината от свещите ни. От тавана висяха безброй кристалчета с всевъзможни големини и форми и, като се сливаха с тези от страни, образуваха стълбове, олтари, антаблемани и много други причудливи фигури. Беше като приказен дворец, храм, облян в светлини.

Подът беше равен, покрит с някакъв бял, много фин пясък, като че ли разпръснат нарочно по дъното на кухнята. Беше съвсем сух, нямаше никаква следа от влага. Тук можеше да се живее. Зачудих се какви са кристалните образувания по стените и най-вече тези по дългообразния покрив. Не можеха да бъдат като скалните кристали,

които се формират от бавното оттичане на водни капки, тъй като нашата пещера бе твърде суха за подобни природни форми. Нямах търпение да си отговоря на този въпрос. Отчупих едно парченце и с радост установих, че това е скална сол, която кристализира в твърда маса.

Направихме няколко схеми как да превърнем тази великолепна пещера в удобно и уютно жилище. Имахме чудесни условия, само трябваше да ги използваме по най-добрия възможен начин. Непрекъснато обсъждахме какво да правим. Някои от нас смятаха, че трябва незабавно да се нанесем там, но по-мъдро беше да останем в Соколовото гнездо до края на годината.

КЪЩА В СОЛЕНАТА ПЕЩЕРА

Както можете да си представите, откриването на пещерата ни спести доста усилия. Нямаше нужда да дълбаем много. Имахме повече място, отколкото беше нужно за едно жилище. Въпросът беше как да го пригодим за живеене, но тази задача съвсем не изглеждаше трудна. Предната част на пещерата, където бе дълбал Джак, бе от много мек материал и можехме да я моделираме без особени усилия. Надявах се, че след като вече е изложена на въздуха и слънчевата топлина, постепенно ще се втвърди като първия слой, който ни създаде толкова трудности. Докато скалата беше още мека, направих отвори за врати и прозорци. Щях да сложа тези от извитите стълби в дървото.

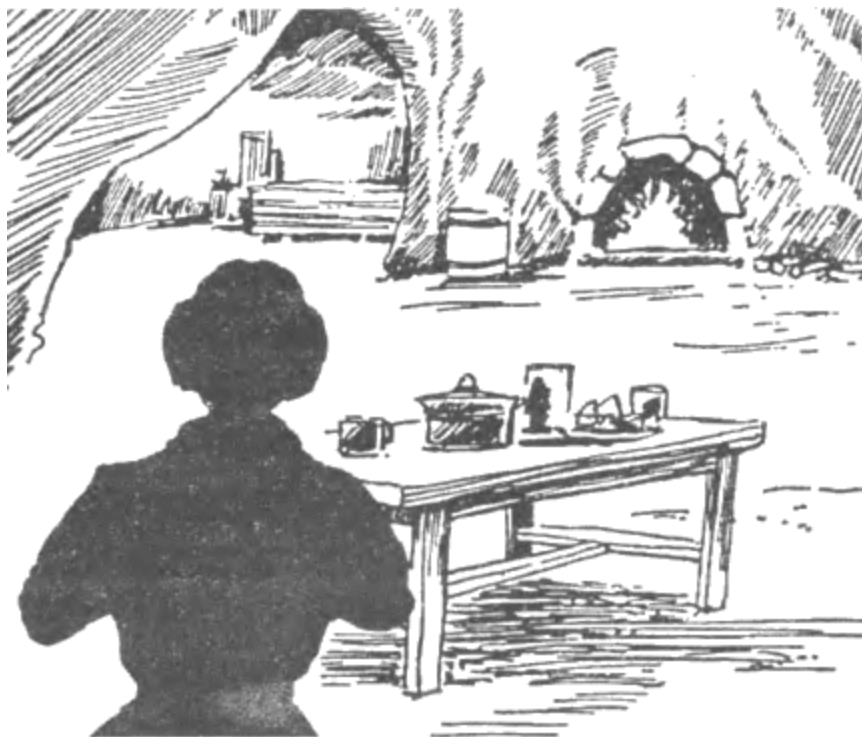
Направих и прегради, за да се получат стаи. Помещението беше достатъчно голямо, за да си направим достатъчно отделения, включително и такива за складиране на сол и други провизии. Направих две спални, кухня, конюшня, работилница, отделени с дървени прегради и врати. Стана много уютно. Имахме само три прозореца, затова сложихме по един в двете спални и в кухнята. Направих камина до прозореца в кухнята; пробих скалата над нея и заковах четири дъски във формата на комин.

Докато правехме зимното си жилище, живяхме в палатката и забелязахме някои преимущества на околността. По брега често се виждаха огромни костенурки, които снасяха яйцата си в пясъка — бяха много вкусни. От време на време улавяхме и по някоя костенурка. Щом видех такава на пясъка, пращях едно от момчетата да ѝ пресече пътя, а ние се приближавахме тихо и, без да я нараняваме, я обръщяхме по гръб. Завързвахме я за едно колче близо до водата и отново я слагехме на крака. Тя си намираще храна по брега, а ние можехме да я сготвим, когато си поискаме.

Понякога в залива идваха морски кучета и плуваха по реката за плячка. Като че ли изобщо не се страхуваха от нас. Самите те не бяха вкусни, но кожата им беше ценна. Използвах я да правя каишки и сбруи, както и седла на Фриц и Джак, за да яздят магарето и

биволчето. От мазнината на морските кучета ставаше отлично масло за лампа, което щеше да замести свещите в дългите зимни вечери.

По това време направих и някои подобрения в устройството на шейната, за да улесня превоза на багаж от Соколовото гнездо до пещерата. В края на седмицата се прибрахме в къщата на дървото, за да си починем.

НОВИ ОТКРИТИЯ И НОВ ДОМ

Продължихме да работим по жилището си в пещерата. Бяхме постигнали такъв напредък, че се надявахме да можем да се нанесем преди да е започнал дъждовният сезон.

Открих, че основата на нашата пещера е гипсова и си помислих, че това може да ни свърши добра работа. За да не разширявам повече жилището ни, намерих подходящо място в продължението на скалата и го взривих. Открих една пукнатина, която можеше да се превърне в коридор до работилницата ни. По земята се валяха гипсови отломки и ги пренесох в кухнята. Там ги сушихме, когато палехме огън за готвене. Щом изстинеше, гипсът ставаше на прах, който складирах в големи сандъци. Щях да го използвам, когато дойдеше време да довършим вътрешната част. Имах намерение да измажа преградите с гипс: така щяхме да си спестим дървения материал, а и стените щяха да станат по-здрави.

Един ден с Джак се разхождахме при устието на Чакаловата река и забелязахме множество големи риби, които плуваха бавно към бреговете. Щом се приближиха, видях, че приличат на есетри, вид, който се среща по високите места. По-малките приличаха на съомги. Джак подскочи от радост.

— Какво ще кажеш татко? — извика той. — Не са като дребните рибки, които си пържим вкъщи! Една такава риба можем да я ядем цяла седмица!

— Влез във водата и ми ги хвърляй една по една, а аз ще ги занеса вкъщи, ще ги осоля и изсуша.

Джак ме погледна, като се чудеше сериозно ли говоря, след което го осени идея:

— Един момент, татко — извика той, — точно това ще направя.

Хукна към пещерата и се върна с лък, стрели, мехурите на морските кучета и връв, с която да хваща рибите. Очаквах с любопитство да видя какво е намислил, като се радвах на младежкия му ентузиазъм. Завърза мехурите на известно разстояние с дългата

връв, като в единия ѝ край закрепил стрела и малка метална кукичка. Сложи кълбото с връвта в една дупка на земята на достатъчно разстояние от брега, след което изстреля стрела право в една от големите риби. Нададе радостен вик. В този момент Фриц дойде при нас и видя какво е направил Джак.

— Браво на теб, братле — каза той съвсем чистосърдечно. — Може ли и аз да опитам?

При тези думи изтича да вземе харпуна и се върна, придружен от Ърнест. Дойдоха в подходящ момент, тъй като съомгата на Джак така се бунтуваше, че не можехме повече да удържаме връвта. Опасявахме се, че ще я скъса и ще избяга, но с помощта на Фриц и Ърнест я издърпахме на брега.

Това беше успешното начало на новия ни риболовен план. Фриц взе нетърпеливо харпуна си, аз, като бог Нептун, боравех с тризъбеца, Ърнест хвана големия рибарски прът, а Джак — стрелите и мехурите, които държаха улучените риби да не потънат. Дадохме си сметка каква загуба за нас е лодката с буретата: ако не беше потрошена, можехме да я вземем и да преследваме с нея рибите във водата. Така щяхме да си спестим много усилия. Но от друга страна при устието на реката имаше толкова много риба, че просто трябваше да си изберем коя да хванем. След като пропусна два пъти, Джак улучи огромна есетра. Беше толкова силна, че едва я удържахме. Аз хванах две и се наложи да вляза до средата на реката, за да си взема плячката. Ърнест улови две по-малки риби, а Фриц намушка двуметрова есетра. Трябваше всички да обединим усилията си, за да я извадим на брега, където я завързахме за биволчето и то я отнесе до палатката.

Щом приключихме с риболова, скроихме план да построим друга лодка, която да замести изпотрошената. Искях да я направя от ствола на дърво, както правят диваците. Решихме да си направим малка екскурзия и да потърсим дърво, което да е с подходящи размери, да не е плодно, да не ни е нужно да си почиваме под сянката му и да не е съществена част от красивия пейзаж.

Тръгнахме към Соколовото гнездо, за да пренощуваме. Нагледахме градината на Елизабет, която бе почти готова за жътва. Отрязвахме узрелите стръкове и ги вързахме на снопове. Скрихме ги, за да не ги нападнат птиците, които вече кръжаха около нас. Жънахме ечемик, пшеница, ръж, овес, грах, просо, леща — наистина, по

мъничко от всичко, но пък беше достатъчно да засеем отново през подходящия сезон. Най-добре изглеждаше царевицата. Тя растеше в изобилие и около палатката, но имаше едно голямо царевично поле, което привличаше птиците повече от всичко. Щом се приближихме, от растенията изскочиха поне десет големи дропли. Шумът от крилата им привлече вниманието на кучетата и те се хвърлиха в царевицата, като изплашиха десетки птици от всевъзможни видове. Сред тях имаше и няколко пъдпъдъка, които се измъкнаха с бягане. Накрая изскочиха няколко кенгура, които се скриха с дълги скокове.

Бяхме толкова смаяни от олелията, че съвсем забравихме за пушките. Първите няколко секунди не можехме да помръднем от почуда, а когато се осъзнахме, птиците бяха извън обсега на куршумите. Фриц се ядоса, че сме несъобразителни и се замисли как да се опазим от тези пакостници. Той свали превръзката от очите на орела си (птицата не се отделяше от него, винаги седеше кацнала на раницата му) и му посочи дроплите във въздуха. Орелът отлетя бързо, а Фриц скочи на магарето си и се понесе в галоп след птицата. Прескачаше всичко, което му се изпречеше на пътя. Скоро се изгуби от погледа ни.

Орелът се доближи до дроплите, извиси се в права линия над една от тях, без да я изпуска от очи, и рязко се стрелна надолу. Дроплите се разлетяха объркано във всички посоки и се опитаха да се скрият в храстите. Орелът продължи след птицата, която си беше набелязал отначало и не обръщаше внимание на другите: спусна се и впи нокти в нея. Фриц дойде. Той освободи птицата и ни извика да дойдем.

Когато всичко свърши, се прибрахме в Соколовото гнездо и превързахме раните на дроплата. Тя беше мъжка и решихме да я оставим при женската, която бяхме уловили преди време и която вече беше съвсем питомна.

Вечерта отделихме зърната от стъблата, които бяхме събрали. Фриц отбеляза, че можем да смелим част от зърното. Сетих се, че ръчната мелница, която бяхме взели от кораба, може да ни влезе в работа.

— Но, татко — възрази Фриц, — ръчната мелница е толкова малка и крехка. Защо да не си направим воденица, както правят в Европа? Имаме си достатъчно бързи потоци.

— Прав си — отвърнах аз. — Но това ще е по-трудно, отколкото си мислиш. Пряко силите ни е да направим само колелото, да не говорим за всичко останало. Не бързае заникъде, тъй като няма да ни трябва мелница преди големите реколти. Нека сега да помислим за екскурзията, която планираме за утре, защото трябва да тръгнем най-късно по изгрев-слънце.

Всички се съгласиха и започнаха приготовленията. Елизабет избра няколко кокошки и два хубави петела, които мислеше да пусне на открито, за да си направят колония далеч от къщата ни. Аз отидох при добитъка със същата цел и отделих четири прасенца, четири овце и две ярета. Животните ни бяха станали доста, така че можехме да се лишим от няколко. Ако можехме да ги нагодим към естествената температура и природа на острова, нямаше да ни се налага да се грижим за тях.

Тръгнахме в нова посока, точно между скалите и брега. Искахме да опознаем острова до последното кътче, тъй като, както изглеждаше щяхме да останем там завинаги.

След около час стигнахме края на гората, където видяхме нещо невероятно: една малка равнина или по-скоро горичка от ниски храсти, които като че ли бяха покрити със снежинки. В ума ми се зароди подозрение, което скоро се потвърди от Фриц. Той избърза напред с магарето си и скоро се върна, като държеше в ръка купчина памук. Цялата равнина беше памучна плантация. Вятърът разнасяше пухкавото нещо из въздуха и всичко беше в бяло.

Не мога да ви опиша колко се зарадвахме на това откритие. Събрахме колкото можехме да носим в чантите си, а Елизабет напълни джобовете си със семена, за да ги засади в градината до палатката.

Продължихме към едно възвишение до кратунковата гора, откъдето имаше добра гледка към околността. Прииска ми се да се пренесем да живеем близо до памучната плантация и кратунковата гора, тъй като повечето необходими в ежедневието неща щяха да ни бъдат под ръка. Въображението ми се развихри: представих си няколко колонии за домашни птици и за четириноги. Дори си представих как издигаме фермерска къща наред полето, която ще идваме да наглеждаме от време на време и ще си почиваме сред веселото крякане на птиците.

Качихме се на възвишението. Всички искаха да построим фермата. Веднага разпънахме палатката си и си направихме временни приспособления за готвене. След като хапнахме, огледах околността, за да се уверя, че е безопасно и удобно. Освен това трябваше да намерим дърво за лодка и най-накрая да изберем няколко дървета на подходящо разстояние едно от друго, които да послужат за опори на фермерската къща. За щастие бързо намерих това, което търсех. Върнах се при Елизабет и децата, които приготвиха меки легла от памук за през нощта. Бяха толкова удобни, че си легнахме по-рано от обикновено.

ЕЗЕРОТО

Дърветата, които бях избрал за стопанската постройка, бяха дебели не повече от тридесет сантиметра в диаметър. Бяха четири на брой и оформяха почти правилен успоредник. Издигнахме стени от стъбла и тръстики, като направихме няколко отделения за животните и едно за нас, в случай че останем във фермата за няколко дни. Направих и къщичка за пернатите, склад за фуража и две пейки на входа за отдых под сянката на дърветата. В нашето помещение сложихме памучните матраци. Целта беше да се задоволим с походните условия на първо време, а по-нататък да подобрим това жилище.

Мислех, че ще приключим тези занимания за три-четири дни, но се оказа, че ни е нужна поне една седмица. Запасите ни от храна бяха на привършване. Помислихме какво може да се направи, тъй като предпочитах да завърша строежа във фермата и тогава да се приберем в Соколовото гнездо. Нещо повече, исках да направя още една къща, затова поверих прехраната на Фриц и Джак. Пратих ги да идат до Соколовото дърво и до палатката за сирене, шунка, картофи, сушена риба и хлебчета, както и да сложат храна на животните.

Докато тях ги нямаше, ние с Ърнест се разходихме наоколо с надеждата да открием нещо полезно и най-вече да попълним запасите си от храна. Вървахме покрай една криволичеща рекичка, докато стигнахме до живописно езеро. В покрайнините водата беше блатиста и покрита с нещо като див ориз. В горната част на стъблата зърната бяха узрели и привличаха цели ята. Щом се приближихме, видяхме дропли, канадски тетерки и много други по-малки птици. Свалихме пет-шест, като Ърнест стреляше особено точно.

Докато събирахме пляката си, маймунчето Нипс скочи от гърба на Флора и тръгна между някакви гъсти растения. Подуши ги, след това откъсна нещо с две лапи и го захапа лакомо. Изтичахме да видим какво яде и тъй като бяхме много прежаднали, се зарадвахме на откритието. Това бяха най-големите и вкусни ягоди на света.

Продължихме към езерото, за да го разгледаме добре. Само един швейцарец може да разбере как се почувствах, когато видях бистрата, светлосиня вода, галена нежно от полъха на вятъра. Това езеро беше миниатюра на красивите швейцарски езера, които може би никога повече нямаше да видя. Очите ми се напълниха със сълзи! Но уви! Само един поглед към чуждоземната растителност и необятния океан в далечината сложи край на илюзиите ми и ме върна към реалността — аз и семейството ми бяхме чужденци на безлюден остров!

Потърсихме най-краткия път към фермата. На връщане срещнахме Фриц и Джак, които бяха изпълнили важната си мисия. Носехме ягоди и ориз, с което много зарадвахме останалите. Сложихме фураж в обората, зърно в къщичката на птиците и се приготвихме за обратния път.

На следващия ден оставихме животните и се насочихме към близкото възвишение. Щом се изкачихме, седнахме да си починем и да се полюбуваме на красивия пейзаж от растителност, море и скали. Решихме точно тук да построим втората си вила.

Хванахме се на работа. Вече имахме опит и постройката стана по-сполучлива. Направихме трапезария, две спални помещения, две конюшни и склад за провизии. Направихме покрив с четири полегати страни, с който къщата доби европейски вид. Справихме се само за шест дни. Оставаше само да намерим дърво за лодката. След доста търсене най-накрая открих огромно стъбло, което беше подходящо.

Преди да си тръгнем събрахме няколко нови растения за градината. Накрая отидохме до провлака, близо до скалния масив, и засадохме нещо като укрепление от дървета, за да се предпазим от нападенията на диваците. Пренощувахме в новата си вила, която нарекохме „Аркадия“, и на следващата сутрин натоварихме лодката и още някои неща на шейната и тръгнахме към палатката.

Щом пристигнахме, се захванахме да довършим лодката. За два дни ѝ направихме кил, пейки, малка мачта, триъгълно платно и рул. Щом я пуснахме във водата, останахме възхитени от красивото си произведение.

Оставаха ни още два месеца преди да настъпи дъждовният сезон. През това време довършихме жилището си в пещерата, като оставихме за по-късно някои детайли. Направихме каменни прегради между нашите стаи и оборите, за да спират неприятната миризма на

животните. Беше доста трудно, но вече свикнахме с работата. Посрещнахме зимата с радост, тъй като се бяхме подготвили добре и си бяхме осигурили удобства и подслон с цената на много труд. Макар и далеч от хората, може би обречени да прекараме остатъка от живота си на този пуст остров, ние все още можехме да се чувстваме щастливи. Имахме в изобилие всичко, от което имаме нужда.

ГОДИШНИНА ОТ СПАСЕНИЕТО НИ

Една сутрин се събудих преди всички и преброих дните, които бяха изминали от корабокрушението. Направих съвсем точна сметка и установих, че на следващия ден се навършват две години от спасението ни. Реших, че трябва да си направим пищно тържество по случая.

Тъй като не бях замислил нищо конкретно, не казах на семейството си. Закусихме и се захванахме с обичайните си занимания. Чак на вечеря съобщих тържествено, че следващият ден е празник за нас.

— Имайте готовност да посрещнем годишнината от нашето спасение — казах аз на момчетата. — Нека всеки да се подготви за този велик ден.

Децата се изненадаха и въодушевяха. Елизабет бе не по-малко изненадана, че са минали цели две години, откакто живеем на острова.

На другата сутрин станахме и се облякохме празнично. Седнахме на закуска. Казах на момчетата, че както през всички почивни дни, ще направим малко упражнения.

— Този път ще бъде малко по-различно — обявих аз. — От доста време тренирате тичане, борба, стрелба, езда. Време е да направим едно състезание. Днес ще се съревновавате пред майка си и мен, а победителят ще получи награда. Хайде, шампиони — добавих аз и повиших глас, — кой ще участва? Моля, тропети, обявете начало на състезанието.

При тези думи се обърнах към поточето, в което се хранеха гъските и патките. Стреснати от жестовите и тона ми, всички нададоха оглушителни крясъци.

Организирах различни кръгове на съревнованието. Първо беше стрелба по мишена. Целта беше парче дърво с кожа отгоре, което наричахме „кенгуру“. Джак стори чудо, случайно или не — улучи ухото на изкуственото кенгуру! Фриц само одраска главата му, а Ърнест го улучи в тялото. И трите изстрела заслужаваха награда, затова последва още едно изпитание. Трябваше да стрелят по една коркова топка, която аз хвърлях във въздуха. Тук спечели Ърнест: направи топката на парчета, Фриц също стреля добре, но Джак не улучи.

Следващото упражнение беше стреляне с прашка. Тук спечели Фриц. После стрелях с лък и всички — дори малкият Франсис — се представиха отлично. Следваше надбягване от Семейния мост до Соколовото гнездо.

— Този, който бяга най-бързо — казах аз, — ще ми донесе като доказателство за победата ножа, който оставих на масата под дървото.

След това дадох сигнал за старт, като плеснах с ръце. Джак и Фриц се втурнаха напред, а Ърнест, който винаги обмисляше постъпките си, тръгна отначало бавно, но после увеличи скоростта си. Забелязах, че е долепил лакти до тялото си, което беше малка хитрост.

Бегачите се върнаха след около четиридесет и пет минути. Джак дойде пръв, но беше на гърба на биволчето, а след него идваха двете магарета.

— Джак — изумих се аз, — на това състезание ли му казваш? Искях да проверим колко са бързи твоите крака, а не тези на бивола.

— Ами, аз си знаех, че така и няма да стигна до там — отвърна той, — затова се отказах от този кръг. И тъй като следва състезание по езда, си помислих, тъй като бях близо до Соколовото гнездо, да доведа животните.

След това дойде Фриц, останал без дъх, но не носеше ножа. Той беше у Ърнест.

— Как така ножът е у теб, при положение че ти пристигна след Фриц?

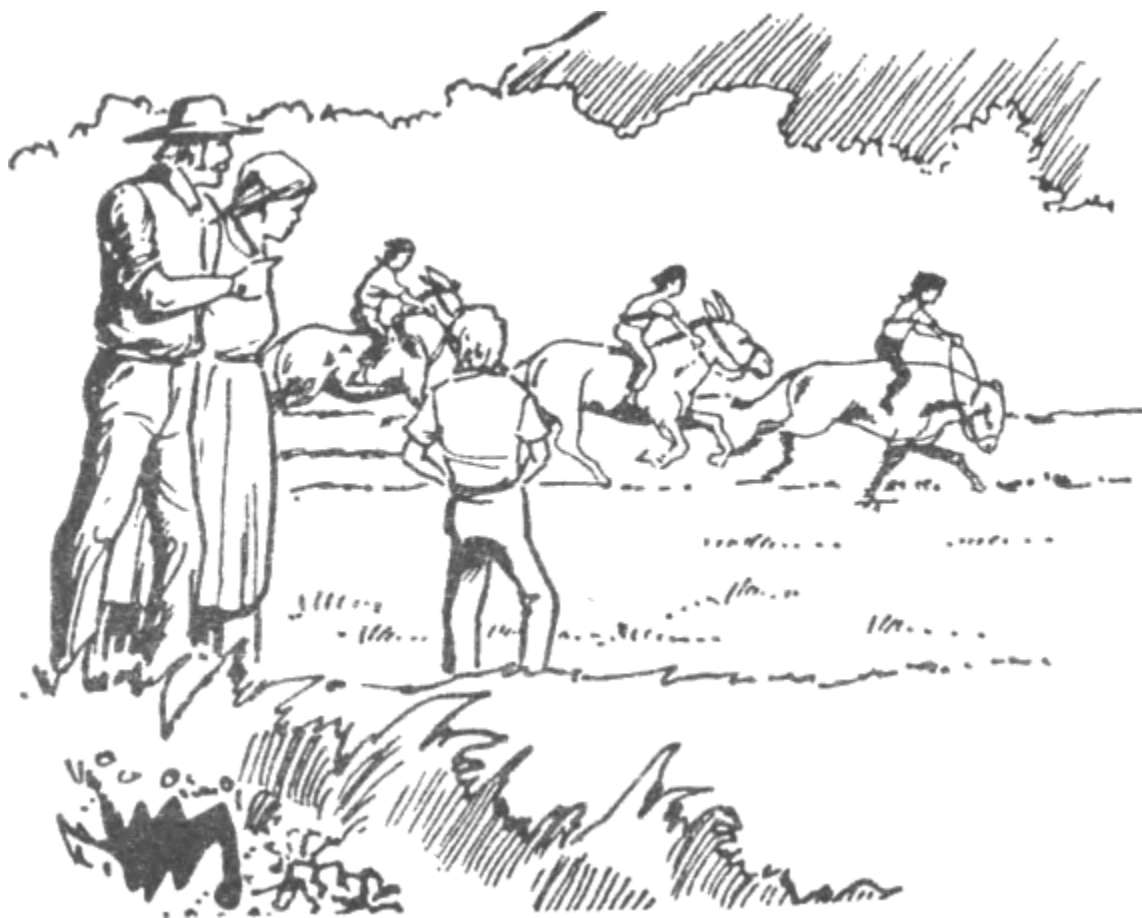
— Много просто — отговори Ърнест. — На отиване Фриц тръгна бързо и скоро се умори. Спря да си почине, а аз продължих и взех ножа. Но на връщане Фриц пристигна пръв.

Похвалих двете момчета и присъдих наградата на Ърнест.

В това време Джак ни подканяше да започваме ездата. Искаше реванш.

— По седлата, по седлата, момчета — извика той с цяло гърло, — да видим кой е най-добрият ездач. Да проверим дали на седлото сте толкова ловки, колкото в бягането.

Фриц се качи на магарето си, Ърнест взе другото. Колкото и да се стараеха, Джак ги изпревари. Възхитих се, като го гледах как безстрашно язди това мощно животно. Дори професионален ездач би завидял на лекотата и грацията в движенията му. Тъкмо се канех да закрия състезанието по езда и да обявя Джак за победител, когато на арената се появи малкият Франсис, яхнал малкото си биволче Брум. То беше на не повече от три-четири месеца. Елизабет му бе направила седло от кожа на кенгуру със стремена за малките му крачета. Седеше на биволчето с камшик в едната си ръка и юздите в другата.

Всички изръкопляскахме и Франсис пришпори биволчето си. Беше невероятно спокоен и уверен за възрастта си. Но по-

впечатляващо бе покорството на животното. Елизабет гледаше сина си с майчинска гордост. Той се справи безупречно и всички дружно го провъзгласихме за отличен ездач.

Следващото състезание беше по плуване. Имаше и катерене по дървета. След като приключихме с упражненията, обявих, че следва раздаването на наградите и присъждането на короните.

Всички се втурнахме към пещерата, която беше осветена от всичките ни налични фенери. Елизабет, като кралица на вечерта, седна в един висок стол, обсипан с цветя, а аз извиках лауреатите да си получат наградите.

Фриц — победител в състезанията по стрелба и плуване — получи чудесна английска пушка (тези предмети бяха сред нещата, които бяхме донесли от кораба) и един ловджийски нож, за който отдавна си мечтаеше. Джак — ездачът — получи чифт стоманени стремена и камшик. Малкият Франсис също получи чифт стремена и кутия с боички като награда за дресировката на биволчето.

След като раздадохме наградите, подарих на Елизабет красив несесер, пълен с малки удобства за ръкоделие — игли, карфици, ножички и други.

— Заповядай, скъпа Елизабет — казах аз, — това е награда за грижите ти. Подаряваме ти и нашата любов.

Денят завърши така, както бе започнал — с песни и радостна глъч.

ПРИМКИ ЗА ПТИЦИ

Всички си спомняхме колко много косове и овесарки бяха надошли в нашето огромно дърво миналата година. Беше време да се появят отново, затова напуснахме пещерата, в която вече живеехме постоянно, и се преместихме по-близо. Възнамерявах да улова колкото може повече птици, за да имаме запаси за идващата зима.

По пътя Елизабет каза, че ще отиде да провери дали кратуните ѝ са узрели.

— За какви кратуни говориш? — попитах аз.

— Направих си кратункова плантация. Засадох я в градината.

Отидохме заедно до там и, сред другите растения, видяхме същите бутилковидни кратуни, в които селяните си носят вода на полето. Някои бяха узрели, други сега се оформяха, трети имаха цветове. Избрахме най-зрелите и ги изпразнихме. Направихме си бутилки, купички и чинийки с нож и трион. Ърнест, когото бях взел за компания и помощник, не обичаше подобни занимания и безкрайно се зарадва като свършихме.

В този момент пристигнаха Фриц и Джак, които се бяха отдалечили от нас.

— Къде бяхте? — попитах ги аз.

— Събирахме съкровища — отвърна Фриц и ми показва какво са намерили: корен от анасон, един друг корен, който наричаха „маймунски корен“, две кратуни с каучук и още една с терпентин. Имаше и жерав, който орелът на Фриц бе убил. Докато ни показваха находките, говореха толкова бързо, че трябваше да ги успокоя.

Джак започна да разказва как намерил анасона и терпентина. Нямахме нужда от анасон, но можех да използвам терпентиновото масло да намажа примките за птиците.

— А какъв е този маймунски корен? — попитах аз.

— Не зная дали ще ни свърши някаква работа — отговори Фриц. — Но е много по-вкусен от корените за хляб. Намерихме го до фермата, едни маймуни си хапваха от него с апетит. Толкова бяха

смешни като ги скубеха. Всяка маймуна забиваше зъби в корените и се хвърляше бясно назад. Повтарят упражнението, докато измъкнат корена от земята.

Сложихме маймунския корен, чието истинско название е женшен, на трапезата си за вечеря. Беше много вкусно, но тъй като се използва повече за лекарство, отколкото за храна, забраних да се употребява често и препоръчах на Елизабет да засади няколко корена в градината.

На следващата сутрин взех малко течен каучук, разбърках го с терпентин и сложих сместа на огъня. Докато чаках лепилото да се сгъсти, пратих момчетата в горичката за клонки. Щом се върнаха, потопихме клонките в лепилото и ги залепихме на дървото. Забелязах, че плодовете привличат овесарките и дроздовете, които нападаха дървото на ята. Оказа се, че миналата година сме видели последните птици, които обичаха смокини. Този път бяха толкова много, че ако стрелях по дървото с вързани очи, щях да убия поне няколко. Хрумна ми друга идея: реших, че щом дроздовете са толкова много през деня, ще бъдат не по-малко и през нощта. Мислех да използвам метода на американците от Вирджиния, а именно да ловя птиците с факли, защото реших, че ще е по-бързо и ефикасно.

Но докато правеха мрежите, момчетата се хванаха в собствения си капан. Целите им ръце, лица и дрехи бяха омазани в лепило. Бяха много объркани, Елизабет също, тъй като нямахме много дрехи. Успокоих ги, че с малко вода и пепел всички петна ще изчезнат.

После ги научих как да работят, без да си цапат пръстите с лепило, като топят цял сноп съчки с помощта на щипка, а не клонка по клонка. Планът се оказа успешен. Джак и Фриц се качиха на дървото и залепиха клонките и примките. Скоро по земята заваляха дроздове със залепнали крака и крила. Въпреки че уловът беше богат, това занимание беше доста изморително, защото момчетата трябваше да се катерят на двадесетина метра височина. Надявах се с факлите също да сполучим. Запалих ги с терпентиново масло и ги сложих на дървото.

Докато работех, Джак ми донесе една много красива птица, доста по-голяма от дрозд, която се бе уловила в примката.

— Сигурен съм — каза Ърнест, който беше много наблюдателен, — че това е един от нашите европейски гълъби, които си построиха гнезда в дървото миналата година.

Взех птицата от ръцете на Джак и установих, че Ърнест е прав. Почистих гълъба от лепилото и го сложих в клетка. Хванахме още няколко и вечерта си имахме две чудесни двойки дървесни гълъби.

Въпреки усилия ни труд през деня, не успяхме да напълним и едно буре с птици. Трябваше да продължим през нощта. Взех две-три дълги бамбукови тръстики, две чанти, факли със смола и малко захарни тръстики. Фриц, най-добрият ми ловец, ме гледаше недоверчиво. Не можеше да проумее как мисля да ловя птици с тези инструменти.

Излязохме, щом падна нощта. Застанахме под дърветата и запалихме факлите. В същия миг цял облак от дроздове полетя надолу и закръжи около трепкащите светлини.

— Е, господа — казах аз на момчетата, — както виждате стратегията ми е доста добра. Сега е ваш ред. Протягате ръка и ги ловите.

Дадох им по една бамбукова тръстика и им показах как да повалят дроздовете. Скоро напълнихме чантите.

На следващия ден всички се включиха в почистването и приготвянето на дивеча. Напълнихме две бурета с дроздове, като преди това ги запекохме леко и им сложихме масло, за да се запазят.

ГЪЛЪБАРНИКЪТ

Елизабет пое грижата за гълъбите. Решихме да си направим дори гълъбарник. Натоварихме шейната с всичко, което ни беше необходимо за една няколкодневна екскурзия и тръгнахме към пещерата. Щом пристигнахме, избрах една скала до зимното жилище, която ми се стори подходяща. След като пробихме външния слой, скалата стана по-мека. Направихме дупка, висока три метра и достатъчно широка, за да побере двадесет двойки гълъби. Сложихме два пръта вътре, а на входа на дупката направихме малка платформа с навес. Закачихме врата с отвор за светлината и въжена стълба, по която да се качваме и наглеждаме питомците си. Трябваша ни няколко седмици да укрепим дъските, да измажем вътрешността, да изолираме влагата и да подредим гнездата.

— Жилището е готово — казах аз на Фриц, — но къде са обитателите? Трябва да измислим как да накараме гълъбите да заживеят в новия си дом. Трябва не само те да останат, но и да си доведат приятели.

— Само магия ще ни свърши работа, татко.

— Магия или не, няма да е лесно, но ще опитам. Ще приложат тайната, която научих от един продавач на гълъби. Не гарантирам, че ще успея, защото никога не съм я изпробвал, но да опитаме. Трябва да парфюмираме новия гълъбарник с анасон. Чувал съм, че гълъбите толкова обичат тази миризма, че ще се връщат всяка вечер в къщичката си, за да я вдишват. Така неусетно ще свикнат да живеят в гълъбарника.

— Няма нищо по-лесно от това — отвърна Фриц. — Анасонът, който Джак донесе, ще ни свърши работа.

Направихме масло от анасон, с което натрихме вратата на гълъбарника, прътовете и всяко местенце, до което гълъбите можеха да се докоснат. После забърках каша от анасон, сол и глина и я сложих в средата на гълъбарника. След това пуснахме вътре гълъбите и ги затворихме, като им оставихме храна за два дни.

Момчетата искаха да видят гълъбите и се качиха по стълбата да надникнат през двете прозорчета. За моя радост птиците не се страхуваха от новите условия и се държаха съвсем кротко. Когато влязох да ги видя, почти не ми обърнаха внимание.

Минаха два дни. Искях да разбера как действа моята магия, затова на третата сутрин събудих Фриц много рано и му казах да намаже отново вратата с анасон. Той го направи, след което отидохме да събудим другите. Казах, че е време да освободим нашите затворници. Замахнах с една палка, промърморих няколко думи като заклинание и дадох знак на Джак да отвори вратата.

Гълъбите подадоха предпазливо главичките си, пристъпиха на платформата и изведнъж литнаха толкова нависоко, че се изгубиха от погледите ни. Но след няколко минути отново се върнаха.

В този момент двата местни гълъба изоставиха европейските си братя и литнаха бързо към Соколовото гнездо.

— Сбогом, гълъбчета — извика Джак и размаха шапката си. — Сбогом и приятно пътуване.

Елизабет и Франсис започнаха да мърморят, че сме загубили хубавите си гълъби, а аз, като се стараех да изглеждам много сериозен, протегнах ръце, обърнах се в посоката, в която отлетяха гълъбите и промърморих:

— Летете, гълъбчета, отлетете надалеч, но до утре се върнете.

После се обърнах към другите, които ме гледаха изумено и не знаеха какво да си мислят.

Колкото до другите два гълъба, те като че ли нямаха намерение да последват приятелите си и изглеждаха напълно питомни.

През деня говорехме за магиите и за гълъбите, като от време на време се взирахме към Соколовото гнездо, но напразно. Свечери се и европейските гълъби замръкнаха сами. Ние нямахме търпение да видим дали другите гълъби ще се върнат на следващия ден.

Сутринта станахме и се захванахме с обичайните си занимания. Не знаех какво ще стане и непрекъснато се оглеждах за гълъбите. Изведнъж Джак дотича, като пляскаше с ръце и викаше:

— Той се върна! Той се върна!

— Кой? Кой? — попитахме го нетърпеливо.

— Синият гълъб! — отвърна той. — Синият гълъб! Бързо! Елате да го видите!

Изтичахме до гълъбарника и видяхме не само синия гълъб, но и неговата гълъбца. Седеше пред къщата и се мъчеше да я убеди да влезе вътре. Мушваше главичката си вътре, после се обръщаше към нея, и отново и отново, докато накрая тя склони да влезе в гълъбарника.

Момчетата искаха да затворят веднага вратата, но аз ги възпрях.

— Трябва да отваряме от време на време — казах аз, — а и как ще влязат другите гълъби, ако затворим вратата?

— Започвам да си мисля — каза Елизабет, — че в цялата тази работа има някаква магия.

— Случайност, абсолютна случайност — подхвърли Ърнест.

В този момент Фриц забеляза и втората двойка, че се връща.

— Не зная какво да кажа — учуди се Ърнест. — Но не вярвам в магии.

Продължихме работата си, а Елизабет и Франсис се заеха да приготвят вечерята. Работихме около два часа, след което малкият Франсис дотича при нас запъхтян:

— Един кралски гълъб и гълъбца са дошли в гълъбарника.

— Предавам се — каза Ърнест накрая. — Не ми го побира умът. Хайде, татко, обясни ми.

Разказах му подробно какво сме направили. Джак се разсмя като разбра, че неговият анасонов корен е магията, на която толкова се е чудил. Посъветвах го да следва примера на Ърнест и да не се доверява така лесно.

През следващите дни направихме някои подобрения в гълъбарника. Забелязахме, че новите обитатели вече са си свили гнезда. При построяването на гнездата използваша някакъв сив мъх, който бях виждал да виси по клоните на старите дървета. Бях чел, че индийците правят матраци от него, а испанците — възета, които стават необикновено леки.

Разказах на Елизабет за откритието си и тя много се зарадва, тъй като щяхме да си направим хубави легла.

От време на време намирахме индийски орехчета на пода в гълъбарника. Измивахме ги и, въпреки че копринената им обвивка липсваше, ги засявахме в земята, без да храним големи надежди, че нещо ще поникне.

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ДЖАК

Един ден Джак тръгна на експедиция без да ни се обади. Не се бави много — скоро се върна, изклепан от главата до петите с гъста, черна кал. След себе си влачеше сноп клонки, също омазани с кал.

— Къде си ходил, Джак? — попитах аз. — Да се разкрасиш ли?

— Бях във фламинговото блато.

— И какво си правил там?

— Исках да взема малко върбови клони, за да направя гнезда на гълъбите — отвърна той.

— Но нещо май не си сполучил! — казах аз.

— Съвсем не. И ако не бяха тези клони, нямаше да остана жив. Исках няколко тънки, гъвкави клонки. Тези по края на блатото бяха големи, затова влязох навътре, като скачах от хълмче на хълмче. Стигнах до едно място, където нямаше къде да стъпя, освен на купчина кал. Подхлъзнах се и затънах до колене в калта. Започнах да потъвам все по-дълбоко и по-дълбоко. Завиках колкото ми глас държи, но никой не ме чу, освен магарето, което дотича до мен.

— Но защо не се опита да изплуваш? — попита Ърнест. — Ти плуваш най-добре от всички ни.

— Чудесен съвет, братле. Искам да те видя как ще плуваш посред блатото, ако си в кал до шия и около теб има гъста гора от върби. Като видях, че няма полза от виковете, се опитах да се измъкна, защото потъвах бързо и нямаше време за губене. Извадих ножа от джоба си и отрязвах два снопа клони от близките върби. Сложих ги от двете си страни и като се подпирах на тях, се опитах да се измъкна с всички сили. Успях да се вдигна малко, а през това време магарето стоеше на брега. По едно време се хванах за опашката му и така се измъкнах.

— Бедното ми дете — казах аз, — слава Богу, че си успял! Спасил си се като по чудо, трябва да благодариш на магарето, че си жив.

Елизабет се втурна да измие клетия авантюрист. Сложихме всичките му дрехи да се изперат в Реката на чакалите. Измихме и клоните, тъй като мислех да ги използвам. Бяха прекалено дълги и твърди и се наложи да ги нарежем. Мислех да направя тъкачен стан на Елизабет. Сложих ги настрана, без да казвам нищо, тъй като исках това да бъде изненада.

— Какво ще правиш с тези пръчки? — попита Елизабет.

— Може би ще ги ползваме за клечки за зъби — пошегува се Ърнест.

— О, нищо особено — засмях се аз. — Мисля да направя музикален инструмент. Елизабет, обещавам ти, първият танц ще е за теб.

Някъде по това време магарето на Фриц роди едно чудесно магаренце. Нарекохме го Светкавица, защото краката му бяха с отлични пропорции и от него щеше да стане чудесно ездитно животно.

Наближаваше дъждовният сезон. Спомнихме си с колко мъки събирахме животните си миналата година и затова ги научихме да се връщат щом чуят сигнала ми. Свирех с една раковина, в която бях сложил парче дърво, като във флейта. Всички животни се подчиняваха, с изключение на прасетата. Те бяха просто неуправляеми и твърде много обичаха свободата. Оставяхме ги да се скитат, а после працахме кучетата да ги доведат.

Непрекъснато усъвършенствахме зимното си жилище. Хрумна ни да си направим резервоар за вода, тъй като ни беше досадно всеки път да ходим до Реката на чакала. Прекарахме канал от реката до пещерата и си направихме фонтан, както при Соколовото гнездо. Водата минаваше по бамбукови тръстики, затъкнати една в друга, и се вливаше в едно буре, заровено в земята.

Решихме да разкрасим това изобретение, когато ни останеше време. Но фонтанът вършеше работа и така. Елизабет твърдеше, че много ѝ харесва, нищо че не е мраморен и че няма скулптури на делфини наоколо.

ЗИМАТА НАБЛИЖАВА

Започваше дъждовният сезон и ние бързахме да си набавим всичко необходимо за студените месеци.

Първите признаци на зимата ни натъжиха, но накрая се примирихме и свикнахме да прекарваме повече време в пещерата. Посветихме се на домашни занимания. Първо изравнихме пода. Освен това фонтанът се повреди и трябваше да го поправим. Направихме си маси и столове. Но най-голямото неудобство беше липсата на светлина. Не бяхме се сетили за това. Имахме само три малки прозорчета: едно в кухнята, едно в работилницата и едно в нашата спалня. Останалите помещения тънеха в мрак. Трябваша ни поне още три прозореца, но не можехме да ги направим, преди времето да се стопли. Хрумна ми нещо друго.

Сред бамбуковите тръстики, които използвах за канала, имаше една много голяма, за щастие висока точно колкото пещерата. Изправихме я и закачихме отгоре един фенер, който бяхме донесли от кораба. Светлината се отразяваше в стените на пещерата и озаряваше помещенията.

Ърнест и Франсис се заеха да подредят библиотеката ни, която се състоеше от книгите, запазени от корабокрушението. Джак помагаше на майка си в кухнята, а Фриц, който беше най-силен от братята си, работеше с мен в работилницата.

С всеки ден пещерата ставаше все по-уютна и приятна и времето минаваше по-леко. Дните ни бяха спокойни, след работа обикновено си почивахме с книгите. В библиотеката ни имаше книги за история, ботаника, философия, пътешествия. Някои от тях имаха гравюри и представляваха истинско съкровище сред семейните ни ценности. Имахме и географски карти, някои математически и астрономически пособия и един английски глобус, който летеше като балон. Преобладаваха граматиките и речниците на различни езици — те обикновено са по-голямата част от корабните библиотеки.

Всички знаехме малко френски език, тъй като в Швейцария той се говори наравно с немския. Фриц и Ърнест бяха учили английски в Цюрих, а и аз доста се бях занимавал с този език, за да им помагам с

уроците. Поощрявах ги да продължат обучението си на острова, тъй като английският бе езикът на моряците — почти на всеки кораб имаше човек, който говори този език. Джак, който не знаеше никакъв език, започна да учи по малко испански и италиански. Колкото до мен, аз се стараех да усъвършенствам малайския си, защото, доколкото съдех по географските карти, се намирахме в близост до малайските брегове.

С течение на времето така свикнахме с пещерата, че решихме да ѝ измислим име: някои искаха да я кръстим Приказното място, други — Сияйната пещера. След дълги спорове я нарекохме просто Пещерното жилище.

КРАЯТ НА ДЪЖДОВНИЯ СЕЗОН

В края на месец август времето отново се влоши. Пороите, ветровете и гръмотевиците се върнаха с двойна сила. Бяхме безкрайно щастливи, че имаме стабилен подслон над главите си. Какво щеше да стане с нас, ако бяхме останали в Соколовото гнездо? Или, още по-зле, в палатката? Как щяхме да оцелеем при тези бури?

Но и това свърши: облаците се разсеяха, дъждът спря и ние се осмелихме да излезем от пещерата.

Тъй като бяхме зажаднали за движение и свобода, излязохме на разходка из околността. Качихме се на едно възвишение да се полюбуваме на красивата гледка. Фриц, чийто поглед бе толкова остър,

колкото на орела му, забеляза нещо черно на малкото островче до фламинговия залив. Предположи, че е корабокрушил плавателен съд. Ърнест се качи до него и каза, че му прилича на морски лъв. Реших да отида и сам да проверя какво е. Отидохме до брега, изляхме дъждовната вода от кануто и отплавахме натам.

Непрекъснато правехме догадки, докато най-накрая се доближихме достатъчно и видяхме, че е голям кит, който лежеше странично на пясъка.

Не знаехме дали спи или е умрял, затова решихме да не се доближаваме. Обърнахме и минахме от другата страна на островчето. Там нямаше нищо друго, освен една пясъчна ивица; но на нея имаше храсти, които служеха за скривалище на различни птици. В тях намерихме десетки гнезда, пълни с яйца.

Имаше два пътя до кита: единият беше през скалите и щеше да е доста изморителен; другият беше по-дълъг, но значително по-лесен. Реших да се изкача по скалите, а пратих децата по другия път, за да разучим добре островчето. Гледката от скалите беше толкова живописна, че съвсем забравих за кита. Когато срещнах децата, те скачаха от радост, защото си бяха събрали раковини и корали по плажа.

— Виж, татко — казаха те, — нали са много хубави? Как може да са попаднали тук?

— Водата ги е изхвърлила от дълбините си, деца — отговорих аз. — Странното е, че както изхвърля такива крехки морски бижута, така е изхвърлила и това огромно морско чудовище.

На връщане разказах на синовете си колко необикновено нещо са коралите. Докато говорех, пристигнахме на брега, където останалите от семейството ни очакваха. Елизабет бе възхитена от красотата на коралите. Предложих ѝ да се върнем при кита.

Потърсих подходящи бурета, в които да сложа китовата мас. Елизабет ми припомни, че ни бяха останали четири от първата ни лодка и можеха да ни свършат чудесна работа. Прикачих ги за носа на кануто, въоръжихме се с ножове, брадви и триони и вдигнахме котва.

Гърбът на кита беше зеленикаво черен, стомахът — жълтеникав, а перките и опашката — чисто черни. Измерих го: беше дълъг около двадесет метра. Децата се удивиха от гигантските размери на главата

му, която представляваше една трета от цялото тяло. За сметка на това очите му бяха много малки, колкото на вол.

Започнахме да отделяме китовата мас и да я пълним в буретата. Но освен нас имаше и други претенденти за тялото на морското чудовище. Насъбраха се десетки птици, готови да се включат в дисекцията. Отначало кръжаха над главите ни; постепенно се приближиха и станаха толкова нахални, че грабежа парчета мас от ръцете ни. Разгонихме ги с няколко изстрела и продължихме работата си. Отрязах едно голямо парче кожа от гърба на кита, от което мислех да направя седла за животните. Отстъпихме останалата част от плячката на хищните птици и натоварихме в кануто ценния си товар. Отплавахме към дома с облекчение.

МАШИНА ЗА ГРЕБАНЕ

На следващия ден станахме призори и консервирахме китовата мас. Извършихме го далеч от пещерата, тъй като миришеше непоносимо. Докато се занимавахме с това, Елизабет ми предложи да основем колония на Острова на кита.

— Ще занесем домашните птици там, за да не ги изядат чакалите и маймуните — каза тя.

Идеята ми се стори много добра. Децата искаха да започнем веднага, но аз им казах, че няма да успеем до края на деня, затова е по-добре да вършим нещо друго.

— Предлагам да направим машина за гребане — казах аз.

— О! — извика Джак. — Кануто ще плава без да гребем? Невероятно!

— Почакай — казах аз. — Не бързай да се радваш. В най-добрия случай ще гребем по-лесно и ще се движим по-бързо.

Взех едно колело и една назъбена ос, която да го върти. Сглобих ги, сложих две кости от кит като перки на колелото и закрепих изобретението си на кануто. Машината не беше кой знае какъв шедьовър, но вършеше работа. Задвижваше се с една ръчка на кормилото и кануто се движеше много по-леко.

Не мога да ви опиша как се зарадваха момчетата. Самият аз бях изненадан от скоростта, която достигахме. Всички скочиха в лодката и ме замолиха да тръгнем към Острова на кита.

— Нямаме време, скоро ще се свечери — казах аз. — Но ви обещавам за утре сутринта.

Пригответихме си оръжия и провизии и призори на следващия ден тръгнахме по течението на реката. Имахме попътен вятър и всичко предвещаваше приятно пътуване. Движехме се бързо и скоро приближихме другия бряг на острова, откъдето лесно се стигаше до фермата. Завързахме лодката и слязохме.

По пътя подновихме запасите си от кокосови орехи. Докато вървахме през гората, чухме домашните птици и животните.

Всичко беше наред, но за наша изненада овцете и козите бяха подивели — щом се приближихме, се разбягаха на всички страни. Момчетата ги подгониха, но животните бяха по-бързи и те се принудиха да се откажат от преследването. Извадиха патагонските оръжия и заловиха четири добичета. Сложихме им картофи и сол, а в замяна на това те ни дариха с няколко купички чудесно мляко.

Нахранихме се на хълма със студеното месо, което си носехме. Оставихме Елизабет да приготви багажа за връщане, а ние с Фриц отидохме да наберем захарни тръстики и корени, за да засадим на Острова на кита.

Вдигнахме платното и с помощта на машината за гребане и попътния вятър бързо доплавахме до Острова на кита.

Първата ми работа беше да засея корените, които бях донесъл от фермата. Момчетата не бяха много заинтригувани и хукнаха към брега да събират раковини. Елизабет дойде да ми помогне. Едва бяхме започнали работа, когато Джак дотича при нас:

— Татко, татко — извика той, — ела бързо, намерих скелет от мамут!

Избухнах в смях и му обясних, че скелетът не е на никакъв мамут, а просто останките на нашия кит.

— Не, не — настояваше той. — Не са кости на риба, а на някакво огромно животно. И освен това се намират по-далеч от мястото, където беше китът.

Тръгнах да видя за какво говори синът ми, но друг вик ме спря:

— Елате бързо — викаше Фриц малко по-далеч от нас. — Бързо, намерихме една костенурка, но е толкова голяма, че нямаме сили да я обърнем.

Изтичах бързо при него и го заварих в схватка с огромна костенурка. Въпреки че той държеше единия ѝ крак, тя бе стигнала до водата и се опитваше да избяга. Пристигнах точно навреме и му помогнах да я обърнем по гръб.

Наистина беше с невероятни размери — почти два метра дължина. Не знаех как ще я пренесем до дома, но тя не можеше да ни избяга, така че имавме време да помислим.

Джак отново настоя да отида да видя мамута. Оказа се, че наистина е нашият кит, но хищните птици не бяха оставили и парченце

месо. Показах на Джак стъпките ни по пясъка като доказателство и няколко парчета от кита, които бяхме забравили да вземем.

— Тези кости дали няма да ни свършат някаква работа? — зачуди се Фриц.

— Можем да си направим столове, но по-скоро ще ги изложим в семейния си музей.

Докато говорехме, стигнахме плантацията. Беше късно и нямаше да успеем да довършим работата си, затова заровихме корените в пръстта, с намерението да ги засадим на следващия ден.

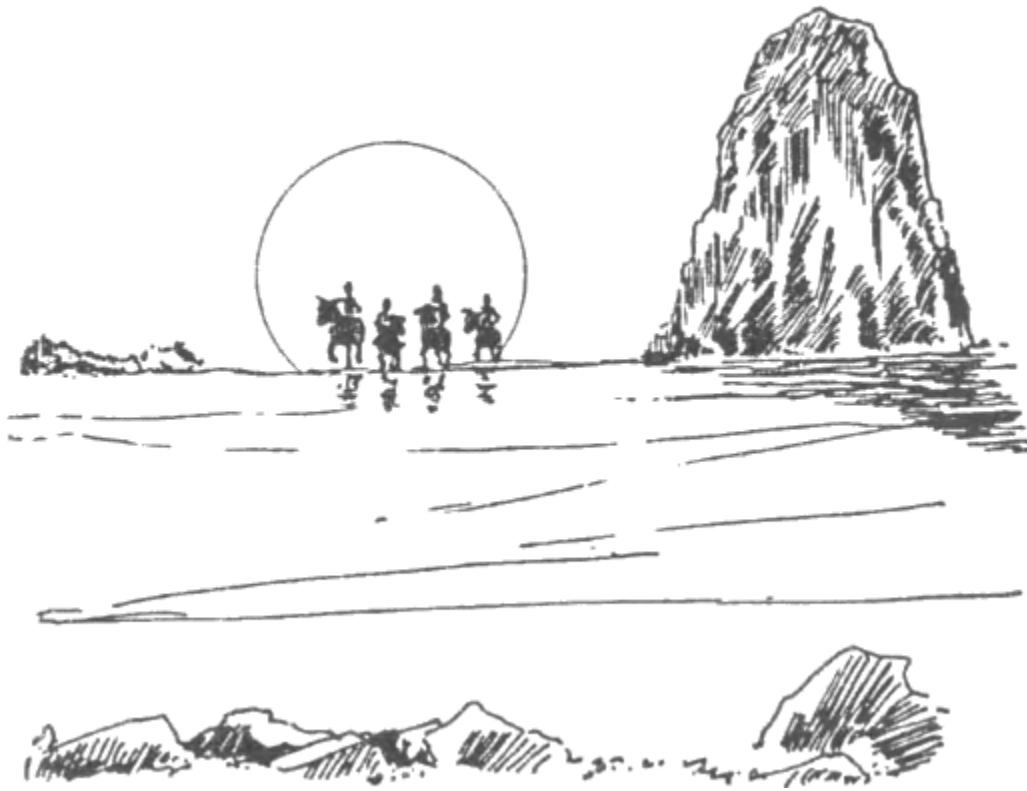
Оставаше да се погрижим за гигантската костенурка. Приблжихме лодката до нея и се зачудихме какво да правим.

— Сетих се — казах аз и се ударих по челото. — Вместо ние да се грижим за транспортирането на костенурката, нека тя да се наеме да транспортира нас. Ще бъде много лесно, с Фриц вече имаме опит с водач-костенурка.

Обърнахме животното отново по корем, пробихме дупка в горната черупка и прекарахме през нея едно въже като юзда. Седнах отпред, като си взех брадвата, за да отрежа въжето, ако се наложи.

Върнахме се бързо и благополучно. Ърнест отбеляза, че сме приличали на Нептун, който се носи по вълните, теглен от делфини.

От черупката на костенурката си направихме басейн за фонтана.

ОПАСЕН ПОСЕТИТЕЛ

Един ден се случи нещо необикновено. Орелът на Фриц литна внезапно към Соколовото гнездо. Погледнахме натам и видяхме, че отвъд реката се е вдигнал голям облак прах.

— Там има някакво голямо животно — каза Фриц. — И като че ли идва насам.

— Чудя се какво ли може да е — отговорих аз.

— Може би две-три овце или пък свинята се търкаля в прахта — предположи Елизабет.

— Не, не — каза Фриц. — Някакво странно животно: ту се навива на кълбо, ту се разгъва. Вижте как се издига в облака прах, прилича на огромна мачта. Движи се, спира, пак продължава. Но не виждам да има крака или каквито и да било крайници.

Изтичах да донеса бинокъла, който бяхме взели от кораба, и погледнах нататък.

— Нещо зеленикаво е, какво ще кажеш, татко?

— Ще кажа, че трябва на мига да се спасяваме. Бързо да се барикадираме в пещерата.

— Как мислиш, какво е?

— Огромна боа и се движи право към нас.

— Да извадя ли оръжията?

— Няма да можем. Прекалено силна е. Трябва да се скрием и тогава ще мислим.

Втурнахме се към пещерното си жилище и се подготвихме да посрещнем врага.

Боата се движеше толкова бързо, че няхаме време да преградим Семейния мост. Наблюдавахме движенията ѝ. На моменти предната част на тялото ѝ се издигаше на пет метра височина, главата ѝ се извъръщаше наляво и надясно, като че ли търсеше плячка, а отровният ѝ език се подаваше рязко през полуотворените челюсти и пак се прибираще. Влечугото прекоси моста и тръгна право към пещерата. Барикадирахме вратата и прозорците, доколкото можахме, и се

качихме в гълъбарника, към който бяхме направили вътрешен коридор. Промушихме дулата на пушките през отворчетата за птици и зачакахме.

Боата бе забелязала следите от хора и се приближаваше. Накрая спря на около тридесет крачки пред нас. Понечи да тръгне и в този момент Ърнест стреля. Явно нервите му не издържаха. По навик приехме това като сигнал да натиснем спусъка — Джак, Елизабет и Франсис го последваха.

Влечугото надигна глава — не беше ранено, или защото не бяхме улучили, или защото куршумите не можеха да преминат през люспите му. Тогава двамата с Фриц стреляхме, но отново безуспешно. Боата се плъзна със светкавична бързина към блатото с патиците и изчезна в храстите.

Изпаднахме в паника при мисълта, че на няколко метра от нас има смъртоносно чудовище. Не можех да измисля как да се отървем от него, а и дори общите ни усилия бяха безсмислени. Казах на всички да не мърдат от пещерата и им забраних да отварят вратата без позволението ми.

Крихме се така цели три дни. Не разрешавах никой да пристъпва по-далеч от фонтана.

Нямаше и следа от влечугото и дори помислихме, че си е отишло, но домашните птици оставаха неспокойни. Всяка вечер патиците и гъските тръгваха към залива и плаваха към Острова на кита, където бяха в безопасност.

Притеснението ми нарастваше с всеки изминал ден, а най-лошото беше, че животното се криеше някъде навън и не знаехме кога ще изскочи. Кучетата ни нямаше да могат да се справят с такъв противник, а товарните животни бяха лесна плячка. От друга страна провизиите ни намаляваха застрашително, тъй като зимата бе далеч и не бяхме приготвяли запаси. Спасението ни беше клетото магаре, с което прибягвах за секунди да донеса каквото мога.

Фуражът в пещерата беше на привършване, а трябваше да храним кравата, защото се прехранвахме основно с нейното мляко. Нямаше с какво да храним другите добичета и се наложи да ги пуснем на свобода, за да се грижат сами за себе си. Реших, че ако успеем да ги преведем на другия край на реката, щяха да могат да пасат на воля, а и боата нямаше да ги изяде, тъй като се криеше в храстите до блатото.

Страхувах се да мина по Семейния мост, защото можех да предизвикам влечугото. Единственият начин бе да минем през мястото, където пресякохме реката първия път. Мислех да завържа животните едно за друго, Фриц щеше да ги отведе, а в това време аз щях да пазя до блатото. Казах му да се скрие в Соколовото гнездо по най-бързия начин, ако змията се появи. Аз щях да се кача на скалите до блатото и при опасност да се скрия в пещерата.

Заредих оръжията и поставих момчетата за стражи на дупките в гълъбарника, а с Фриц излязохме. Но всичко се провали след едно недоразумение. Елизабет, която отговаряше за вратата, я отвори преди да завържем животните едно за друго. Магарето, което бе станало доста буйно заради престоя през последните дни, се стрелна навън и

се отдалечи. Фриц предложи да се качи на своето магаре и да отиде да го хване, но аз му забраних. Опитах се да примамя животното да се върне — виках го по име, свирих с рога, но напразно. Непокорното магаре се радваше на свободата си и за нещастие тръгна право към блатото. Изведнъж боата изскочи от храстите! Кръвта ни се смрази от ужас. Влечугото се надигна, плъзна разчленения си език и се хвърли върху магарето. Клетото животно видя опасния враг и се спусна да бяга, като ревеше колкото му глас държи. Но нито ревовете, нито краката му можеха да го спасят от звяра. За секунди боата го настигна и се уви около него.

Елизабет и момчетата се развикаха ужасено и всички се втурнахме към пещерата, откъдето гледахме безпомощно страшната схватка между боата и магарето. Момчетата искаха да стрелят, за да спасят магарето, но аз не им позволих.

— Какво ще ни помогнат пушките? — казах аз. — Освен това змията няма да го остави, а ако я улучим, може да се разяри и да ни убие.

Магарето беше голяма загуба за нас, но ни оставаше надеждата, че така сме предотвратили нещо по-лошо.

След като удуши добичето, змията стана ленива и силата ѝ намаля.

— Сега е моментът — извиках аз и изскочих от пещерата. Фриц и Джак излязоха след мен, а по-страхливият Ърнест беше най-отзад. Щом се приближихме, влечугото надигна глава, погледна ме с безпомощен гняв, и отново я отпусна.

С Фриц стреляхме заедно в главата на боата, но въпреки че улучихме, тя не умираше. Очите ѝ все още блестяха яростно. Приближихме се, извадихме пистолетите и стреляхме право в очите ѝ. Огромното туловище потръпна и се отпусна безжизнено.

ЩРАУСИТЕ

— Вече няма защо да се страхуваме от това влечуго, но наоколо може да има още или пък гнездо с малки змийчета — казах аз. — Трябва да претърсим местността около Соколово гнездо.

Минахме цялото блато, но не открихме нито голяма боа, нито малки или яйца. Видяхме само следи от животното — изпочупени тръстики и кръгообразни отпечатьци в калта. Ърнест намери една змия в отсрещния край на блатото и реши, че е малкото на убитата боа. Огледах животното и видях, че е друг вид неотровна змия. Имаше кръгли отпечатьци и около Соколовото гнездо, но в околностите не намерихме нищо. Щом се убедихме, че вече сме в пълна безопасност, се върнахме в пещерата да вечеряме. През деня Фриц ни бе приготвил специално ястие — напълни едно прасе с корени и картофи, уви го в листа и кора от дърво и го препече на горещи камъни в издълбана дупка. Отгоре беше сложил още горещи камъни, кора и пръст. Във въздуха се носеше апетитна миризма. Ястието беше превъзходно и всички похвалихме Фриц.

След като се нахранихме, обсъдихме какво да правим през следващите дни.

— Трябва пак да отидем отвъд скалния масив — казах аз. — Били сме там само веднъж, когато видяхме биволите. Предлагам да тръгнем утре.

Всички се съгласиха. На следващия ден тръгнахме призори и вървахме около два часа. Спряхме в една горичка и спретнахме малка колибка. Оставихме Елизабет и Франсис там, а аз и трите по-големи момчета отидохме да разгледаме околността. Скоро стигнахме до мястото, където бяхме хванали биволчето. Продължихме нататък. Земята ставаше по неплодородна и пуста, докато накрая стигнахме до истинска пустиня. Повървахме два часа, но пясъкът ни пареше на краката и имаше опасност да слънчасаме. Потърсихме сянка да се скрием.

Седнахме да си починем под една огромна скала. Всички бяхме прежаднали, но водата в кратуните беше гореща и я изляхме. За щастие носех няколко захарни тръстики в чантата си, които ни освежиха. Изведнъж Фриц скочи на крака и възкликна:

— Гледай, татко! Трима ездаци се приближават към нас в галоп! Сигурно са араби.

— Нима? — казах аз невярващо. — Ърнест, погледни през телескопа и ми кажи какво виждаш.

— Приличат на каруци, натоварени със сено — каза Ърнест.

— Дайте аз да погледна — помоли Джак. — Прав си Фриц, бедуини!

Взех телескопа от Джак и погледнах.

— Не, момчета — казах аз. — Не са нито араби, нито каруци със сено. Това са няколко щрауса. Предлагам да се скрием и да се опитаме да ги хванем живи.

Отидохме в близките храсти и зачакахме. За съжаление не можахме да удържим кучетата, които погнаха щраусите. Фриц свали кърпата на орела си и го прати след бягащите щрауси. След секунди орелът се вкопчи в един от тях, мъжки. Изтичахме да го спасим, но късно — беше вече мъртъв. Взехме няколко красиви пера от опашката му и тръгнахме да се връщаме. Изведнъж Джак извика:

— Вижте какво намерих! Щраусово гнездо! Има и яйца! Можем да ги занесем вкъщи да се излюпят.

Яйцата бяха дълги почти двадесет сантиметра.

— Няма да можем да ги опазим до вкъщи. Всеки ще вземе по едно, а останалите ще вземем друг път — казах аз.

На връщане намерихме оазис с чиста вода. Около него имаше стъпки от биволи и антилопи. Освежихме се и продължихме нататък. Стигнахме до една поляна, през която минаваше красива рекичка. Нарекохме я Зелената равнина. Ърнест продължи напред с едно от кучетата. Изведнъж кучето се разлая, а Ърнест започна да крещи изплашено. Дотича при нас, преbledнял като платно и целия разтреперан.

— Мечки! Две огромни мечки тичат след мен!

— Не мърдайте — казах тихо на момчетата. — Имайте готовност да стреляте, щом ви кажа.

Заредихме бързо пушките си. Фриц стоеше до мен, Джак малко по-назад с Ърнест, който още трепереше.

Мечките се приближиха.

— Сега! — извиках аз. — Огън!

Всички стреляхме едновременно и ранихме едната мечка в рамото, а другата в челюстта. Кучетата се нахвърлиха върху зверовете и за няколко секунди станаха целите в кръв. Не смеехме да стреляме, за да не раним кучетата.

— Приближете се и стреляйте в главите на мечките — казах аз.

Пристъпихме внимателно, прицелихме се и стреляхме отново. Мечките се олюляха и се строполиха безжизнени на земята. Покрихме ги с бодливи храсти, за да не ги нападнат хищните птици, и се върнахме при колибата да пренощуваме.

На следващата сутрин се върнахме при мечките с цялото семейство, одрахме мечките и до вечерта консервирахме месото за зимата. Почистихме внимателно кожите, които щяха да се превърнат в завивки.

Щом приключихме с мечките, казах на момчетата, че могат да отидат сами на поход в пустинята. Фриц и Джак много се зарадваха, но Ърнест каза:

— Предпочитам да остана тук.

Малкият Франсис обаче ме помоли да го пусна с по-големите му братя. На следващия ден взеха биволчето и магарето на Фриц и потеглиха на кратка експедиция.

В това време ние с Елизабет и Ърнест подредихме малкия си лагер. Вечерта насядахме около огъня, Елизабет приготви мечо месо за вечеря. Малките ловци се завърнаха точно навреме за трапезата.

— Носим два ангорски заека и една кукувица, която ни отведе до най-хубавия пчелен кошер, който съм виждал. Можем да се върнем и да си вземем мед — каза Джак.

— Но това не е всичко — каза Фриц. — Пленихме цяло стадо антилопи. Пасяха от другата страна на скалите и ние успяхме да ги примамим и оградим. Можем да опитомим колкото си поискаме.

— Какво ти е на бузите? — попитах Джак, който беше зачервен и подут.

— Тръгнахме оттук — започна Фриц — и се запътихме към няколко повалени дървета. По тях преминахме на другия бряг.

Изведнъж видяхме две стада в далечината. Бяха някакви малки животни, но не можех да разбера какви. Предположих, че са антилопи или газели. Извикахме кучетата, за да не ги изплашат. После обградихме животните и се опитахме да ги изтласкаме от другата страна на реката. Едното стадо пресече съвсем кротко, като че ли по собствено желание. Другите като че ли не ни забелязваха, но когато се приближихме, наостриха уши и се втурнаха да бягат. Ние се спуснахме след тях, пуснахме кучетата и скоро успяхме да изтласкаме стадото в дефилето. Оградихме мястото с въже, на което закрепихме леки предмети — пера, кърпички и други, за да се развяват от вятъра. Така антилопите се страхуват от движението им и не смеят да се доближат.

— Великолепно хрумване! — казах аз. — Само се притеснявам, че предметите няма да се виждат през нощта, но идеята ти е била много добра. А какво ще правим със зайците? Ще овършеят зеленчуковата градина на майка ви.

— Не, не. Мисля, че можем да ги занесем на някой от островите ни, например на Острова на акулите.

— Но как ги хванахте живи?

— С помощта на орела. Той се спусна към едно стадо зайци и сграбчи два с ноктите си. Спасих ги преди да ги е наранил, а той си улови друг и го изяде.

— Фриц, дай думата и на Джак — засмях се аз.

— Ние с Франсис продължихме нататък в галоп, докато Фриц ловеше зайците — започна Джак. — Изведнъж кучетата се втурнаха след две малки животинчета, които бяха големи колкото диви зайци и тичаха невероятно бързо. Преследвахме ги около петнадесет минути, но накрая ги заловихме. Ето ги — каза той и ни показва две много красиви мъничета. — Мисля, че са сърнички.

— А аз мисля, че са антилопи — казах аз.

— Е, каквито и да са — продължи Джак, — кучетата се държаха възхитително. Но това беше нищо в сравнение със следващата случка. Както се движехме, пред нас се появи една кукувица. Летя пред нас известно време и накрая спря точно над едно пчелно гнездо. Чудехме се какво да правим. Франсис се скри. Фриц предпочете да е само съветник и остави задачата на някой друг. Сещате се, че този някой бях аз. Щом се доближих, пчелите ме нападнаха. Едва успях да скоча на седлото и да избягам, а по лицето ми виждате резултата.

Дълго мислих за кукувицата, която отвела децата при пчелите. В книгата по естествознание пишеше, че някои видове кукувици имат този навик. Но как бе възможно кукувицата да знае, че хората обичат мед, след като островът бе необитаем? Дали това не беше знак, че не сме първите хора, които са стъпили на тази земя? Дали нямаше други хора във вътрешната част на острова? Реших, че трябва много да внимаваме, когато изследваме околностите. Построихме стена на единия бряг и направихме укрепление на Острова на акулата — при опасност щяхме да избягаме там и да се отбраняваме с помощта на двете ни оръдия.

НА ЛОВ ЗА ЩРАУСИ

На следващия ден станах призори и събудих момчетата. Вземме кучетата и животните и тръгнахме към Зелената равнина. Стигнахме до скалата, под която си бяхме почивали миналия ден. Нарекохме я Арабската кула, защото Фриц бе помислил щраусите за араби. Запътихме се към щраусовото гнездо, за да видим дали яйцата са още там. Щом наближихме, четири достолепни щрауса станаха от пясъка и тръгнаха към нас. Фриц свали кърпата от орела, защото се очертаваше схватка. Сложихме намордници на кучетата, за да не разкъсат красивите птици. Не помръдвахме, за да не ги изплашим. Щраусите приближаваха към нас невероятно бързо, като тичаха с големи крачки и полуразперени крила. Трите бяха женски, а четвъртият, който вървеше малко пред тях — мъжки. Той се отличаваше по красивите пера на опашката си. Извадих патагонското приспособление и вложих цялата си сръчност, като се прицелих в мъжкия щраус. За съжаление, вместо да впримча краката му, пристегнах крилете му до тялото. Успях

само да го забавя. Птицата се обърна и тъй като краката ѝ бяха свободни, се опита да избяга. Спуснахме се след нея, настигнахме я и ѝ пресякохме пътя. Фриц пусна орела си и той се стрелна към плячката. Щраусът изпадна в паника, а Джак използва момента и хвърли патагонското си оръжие толкова ловко, че птицата на мига падна на пясъка. Ловците нададоха радостни викове и побързаха да хванат щрауса, преди да успее да се освободи — така се бунтуваше, че се страхувах да се приближа. Хвърлих жилетката си на главата му и тъй като не виждаше, птицата изведнъж стана кротка като агънце. Завързах го с две въжета за бивола и магарето, след което момчетата се качиха на седлата си, а аз открих очите на птицата. Тя се съвзе и се опита да избяга, но въжетата я спряха. Направи още един неуспешен опит, после се опита да излети, но напразно. Накрая разбра, че няма смисъл да се бунтува и затича в галоп с двете животни.

В това време двамата с Фриц се върнахме при щраусовото гнездо. Клонките, с които го бяхме покрили, си бяха там. Щом се приближихме, от гнездото излетя една женска, което означаваше, че

яйцата са в добро състояние. Бях донесъл една чанта с памук, в която сложих внимателно шест яйца. Надявах се майката да не забележи липсата.

Минахме спокойно по Зелената равнина и се върнахме в лагера. Завързах щрауса здраво между две дървета и до вечерта се приготвихме за тръгване.

Напуснахме лагера рано на следващата сутрин. Щраусът, който отново завързахме между животните, отначало се мятеше наляво-надясно, но не можеше да избяга: двата му водача бяха непоклатими и всякакво упорство бе безпредметно.

На връщане към пещерата открихме, че в кокошарника са се излюпили двадесет пиленца. Елизабет много се зарадва и прибра няколко вкъщи.

Нямахме търпение да се приберем в удобното си жилище. Пристигнахме в късния следобед и бяхме толкова уморени, че успяхме само да хапнем и да сложим храна на животните.

На следващия ден пуснахме щраусовите яйца в топла вода, за да видим от кои могат да се излюпят пиленца. Няколко от тях потънаха, но три-четири помръднаха леко, като ги потопихме. Сложихме ги внимателно в памук.

Занесохме ангорските зайци на Острова на акулите. Изкопахме им просторна дупка в земята, каквито бях виждал в Европа, сресахме ги, за да свалим излишната козина, и ги сложихме вътре. Поставихме дървени гребени на входа на дупката. Така всеки път щяхме да намираме куп козина, от която мислех да си направим шапки.

Двете антилопи също станаха част от колонията на Острова на акулата. Много ни се искаше да оставим тези красиви животни близо до нас, но кучетата и зверовете щяха да ги изядат. С много усилия успяхме да опитомим щрауса. Първите дни бяха безнадеждни, защото птицата непрекъснато се бунтуваше, но постепенно се укроти, свикна с другите домашни птици и дори се научи да спира и да тръгва по команда. В гнездото от шест яйца се излюпиха три. Малките щраусчета бяха най-смешното нещо на света — приличаха на патета, качени на кокили. Едното умря на следващия ден, но другите две останаха живи и здрави.

КАЯКЪТ

Зимата наближаваше и бяхме принудени да прекратим любимите си екскурзии. За да не се обездвижим, трябваше да измислим какво да правим.

— Хайде да си направим каяк — предложи Фриц. — Чел съм, че ескимосите си правят такива плавателни съдове. Вече си имаме кану, защо да нямаме и каяк?

Идеята ми хареса. Каякът е вид кану. За направата му са нужни само малко моржова кожа и три-четири парчета китова кост. Тези лодки са много леки и след плаване могат да се вдигнат на рамо и да се занесат на брега.

Направихме скелета на каяка от китова кост, бамбук и клонки. Намазахме вътрешната част с лепило и мъх, след което сложихме непромокаема каучукова обвивка. Направих гребла от бамбук, на които закачих рибешки мехури, за които да се хванем в случай на опасност.

Имаше още една съществена част от съоръжението: непромокаем костюм за водача на каяка. Елизабет уби един по мярка на Фриц, като му сложи тръбичка със запушалка, за да се надува и свива по желание.

Трябваше да изчакаме времето да се затопли, за да изпробваме каяка. Зимата мина неусетно: четяхме, учехме чужди езици и се занимавахме с ежедневните си дейности. Така мрачните дни в пещерата течаха по-леко. Наближаваше пролетта.

Фриц нямаше търпение да изпробва костюма и когато стана топло, го облече. Щом го видяхме, избухнахме в смях. Но той влезе сериозно във водата и преплува с него разстоянието от нашия бряг до Острова на акулите. Ние го последвахме с кануто и когато пристигнахме, установихме, че под костюма няма и капчица вода. Всички поискахме такива костюми и Елизабет обеща да се погрижи за това.

Изпробването на каяка беше цял семеен празник. Бях му закрепил две колелца, за да може да се използва както във вода, така и на суша. Фриц седна гордо в него, като Нептун, който тръгва на дълго

пътешествие, а останалите момчета подкараха каяка към водата. Отвързах кануто и бях готов да се притека на помощ на нашия ескимос, ако стане нещо непредвидено. След като взехме всички предпазни мерки, извиках:

— Отплаваме!

— На добър час! — казаха братята му и каякът се понесе по водата с учудваща бързина.

Фриц искаше да покаже способностите на каяка и се опита да тръгне срещу течението на Реката на чакалите. Но каякът бе твърде лек и водата го отхвърли обратно с такава сила, че го изгубихме от поглед. Скочих в кануто на мига, за да се притека на помощ на злополучния ескимос. Джак и Ърнест дойдоха с мен. Но машината за гребане беше твърде бавна, затова хванах колелото и започнах да го въртя с всичка сила. Момчетата взеха по едно гребло, Фриц не се виждаше никъде. Викахме, но ни отговаряше само ехото на скалите. Сърцето ми заби лудо, всички мълчахме. Изведнъж се чу изстрел откъм една скала.

— Жив е! — извиках аз. — Ето го там.

Отговорих му с пистолета си и той стреля още веднъж. Загребахме към него и след известно време го видяхме, седнал на скалите, с един морж пред себе си. Беше го убил с харпуна си.

Възмутих се как може да е толкова невнимателен.

— Не бях виновен — каза той. — Реката ме повлече, греблата ми бяха като сламки. Но нямах време да се изплаша, защото едно стадо моржове плуваше съвсем наблизо, почти под носа ми. Хвърлих харпуна си и улучих един.

— Ти си герой, Фриц — казах аз. — Моржът е опасно животно, можеше да се нахвърли върху теб и повече да не те видим. Само не зная за какво ще ни послужи това животно.

— Е, ако за нищо не става, ще взема главата му. Ще я препарирам и ще я сложа на носа на каяка си, белите зъби ще са много ефектни. Ще кръстя каяка „Моржът“.

— Само зъбите си заслужават — казах аз. — Ценни са като слоновата кост.

Побързахме да се върнем на брега при Елизабет и Франсис, защото се смрачаваше.

ИНТЕРЕСНИ ОТКРИТИЯ

Един ден Фриц тръгна с каяка си по реката във вътрешната част на острова и ми донесе клони от някакви непознати храсти. Разгледах ги и установих, че едното растение е какао, от което се прави шоколад; другото беше банан. Опитахме плодовете, но не ни се сториха вкусни. Зърната на какаото имаха неприятен вкус и миришеха на презряла круша.

Елизабет напразно търсеше семената на бананите, за да засее от тях в градината. Обясних ѝ, че бананите нямат семена, а се разсаждат. Фриц каза, че на следващия ден ще отиде с каяка си да донесе пресни какаови зърна и клонче от бананова палма. Елизабет непрекъснато се грижеше за градината си и не пропускаше да добави по някое ново растение.

На следващия ден Фриц отплава, като взе и един сал, защото се опасяваше, че лодката му няма да издържи товара — каза, че го е срам да се върне с две клончета и че ще се постарее да донесе и още нещо. Прибра се късно вечерта с препълнена лодка и претоварен сал.

Щом пристана, всички разтовариха клоните, като че ли беше някакво съкровище. Най-важният улов за деня беше един красив петел, който сложихме във фермата при другите домашни птици.

Фриц ни разказа за малкото си пътешествие. Изминал доста разстояние срещу течението на реката. Изведнъж видял стадо слонове на брега, около двадесет-тридесет. Играели във водата и се пръскали едни други с хоботите си. Имало и тигри, и пантери, излегнати на слънцето, но като че ли животните не забелязвали, че покрай тях минава човек.

— Почувствах се съвсем безпомощен, лице в лице с тези зверове — каза Фриц. — Пушката нямаше да ми помогне срещу неравния противник, затова реших да се връщам. Понечих да обърна каяка и изведнъж видях срещу себе си зейнала уста с огромни, остри зъби. Не знаейки как намерих сили да избягам, бях толкова ужасен.

— Какво беше? — попита Франсис.

— Най-вероятно алигатор — каза Ърнест, — или по-просто казано — крокодил.

— Добре, че си се измъкнал жив и здрав — казах аз.

Засадохме банан и какао, от което се научихме да си правим шоколад. Така от трапезата ни не липсваше нищо.

НАШАТА ДЕСЕТГОДИШНА КОЛОНИЯ

Бяха изминали десет години, откакто попаднахме на този безлюден остров. Всяка година приличаше на предишната: засявахме растителните култури в полята, събирахме реколтата, грижехме се за прехраната. Така преминаваха дните ни, един след друг.

Десет години изградахме семейната си колония в това прелестно кътче на света. Построихме три къщи и голяма стена, която да ни служи като щит срещу евентуални нападения и опасни зверове. Областта, в която живеехме, бе защитена от висок планински масив от една страна и от океана от другата. Бяхме пребродили целия остров и бяхме сигурни, че сме единствените му обитатели. Жилищата ни бяха красиви и удобни. Пещерата ни подслоняваше през зимата, когато бушуваха бури и се изливаха порои, а Соколовото гнездо беше лятната ни резиденция. А двете вили във фермата приличаха на тихите планински къщички в любимата ни Швейцария.

Всеки ден мислехме за нея. Любовта към родното място надживява младостта и остава дълбоко в сърцето за цял живот.

От всичките ми начинания опитомяването на пчелите беше най-успешно. С течение на времето станах опитен пчелар и единственият ми проблем беше да правя нови и нови кошери всяка година, тъй като пчелите непрекъснато се увеличаваха.

Направихме навес на входа на пещерата: закрепихме покрив на скалата и го подпряхме с четиринадесет колони от бамбук. Около подпорите се увиваха ароматни лози, а от двете страни на навеса направихме беседки с цветя.

Природата около жилището ни беше живописна, плантациите ни бяха плодородни. Между пещерата и залива засадихме дръвчета и храсти, които наподобяваха английска градина.

Островът на акулите съвсем не беше пуст като в началото: засадихме палми и ананасови дръвчета; цялата суша бе покрита със зеленина. В средата на островчето бяхме забили швейцарския флаг, който трептеше гордо от морския бриз.

Европейските ни насаждения растяха в изобилие, но плодовете им постепенно изгубиха вкуса си. Може би почвата или климатът бяха неблагоприятни — ябълките и крушите станаха черни и съсухрени, а сливите и кайсиите бяха само костилки, обвити в жилави люспи. От друга страна местните растения се размножаваха с всяка изминала година: бананите, смокините, портокалите и лимоните придаваха на нашето кътче райска красота. За съжаление птиците нападаха плодовете и ги унищожаваша. Поставяхме капани и в тях често се хващаха папагали и други екзотични птици, лакоми за нашите череша, смокини и грозде. Освен птиците, които нападаха дърветата през деня, имаше и нощни пакостници. С много мъки успяхме да развалим гнездото на летящите катерички, които се бяха настанили в най-високите клони на едно от най-красивите ни дървета.

Цветята също привличаха гости — колибрита. Беше ни забавно да ги наблюдаваме как пърхат във въздуха с такава бързина, че крилцата им не се виждаха. Тези пъргави и енергични мъничета нападаха други, двойно по-големи от тях птици и ги гонеха от гнездата им. Друг път разкъсваша на парчета цветята. Тези случки бяха малките развлечения в ежедневието ни, затова се опитахме да привлечем колибрита около дома ни, като поставяхме панички с мед в клоните и засаждахме любимите им цветя. Усилията ни не бяха напразни. Няколко двойки колибрита си свиха гнезда в клоните на ванилията, която растеше пред пещерата.

Постепенно се усъвършенствахме в правенето на захар. Не мога да кажа, че я кристализирахме като по рафинериите, но производението ни не беше никак лошо. Бяхме взели от останките на кораба някои приспособления за производство на захар, като три метални цилиндъра за пресоване на тръстика и два големи съда за варене на нектар.

Погрижихме се и за Острова на кита; разкрасихме го с дървета и храсти, но използвахме мястото за черна работа, като приготвяне на риба, топене на мас, дране на животни и правене на свещи. Съхранявахме инструментите под една скала, която ги предпазваше от слънцето и бурите.

Превърнахме блатото в оризово поле, което възнаграждаваше труда ни с богата реколта. Засадохме канела, която също вирееше

добре. Всяка година си правехме екскурзии до чаената плантация, събирахме листата и ги сушахме за студентите месеци.

От време на време правехме походи, за да проверим дали плантациите ни не са нападнати от слонове.

Търк и Флора се сдобиха с кученце, което нарекохме Коко. Родиха се и две магаренца — Стрела и Страж.

Прасетата ни бяха все така неуправляеми. Старата свиня умря преди години, но успя да предаде дивия си нрав на наследниците си. Другите животни също се размножаваха и някои ни служеха за храна.

Така изглеждаше колонията десет години от нашето заселване. Живеехме в изобилие. Познавахме острова толкова добре, колкото един фермер — ранчото си. Това беше нашият рай и щеше да бъде съвършен, ако не беше най-голямата ни мъка — искахме да видим друго човешко същество!

Десет години търсихме следи и по суша, и по вода, но напразно. И все пак не спирахме да се надяваме, че някой ден може би отново ще срещнем хора.

Синовете ми вече не бяха деца. Фриц стана силен и енергичен мъж; не беше много висок, но здрав и мускулист. Беше на двадесет и четири години.

Ърнест бе на двадесет и три. Въпреки че беше добре сложен, не бе така силен като по-големия си брат. Израсна мъдър и ученолюбив.

Двадесетгодишният Джак си беше почти същия: не бе пораснал на височина, но беше непобедим във физическите упражнения.

Франсис беше на осемнадесет: стана висок и широкоплещест. Имаше умерен нрав: дълбокомислен, но не колкото Ърнест; гъвкав и ловък, но не колкото Джак и Фриц. Общо взето синовете ми станаха добри и честни мъже.

Скъпата ми Елизабет беше все така красива. Колкото до мен, косата ми побеля с възрастта и, да си кажа право, на главата ми бяха останали само няколко кичура, но все още се чувствах млад и енергичен.

ДРУГ КОРАБОКРУШЕНЕЦ?

Както можете да си представите, не ми бе така лесно да съм глава на семейството, както през първите години на острова.

Момчетата често отсъстваха по цели дни, ходеха на лов в гората или се катереха по скалите и когато се върнеха, имаха да разказват толкова много за интересните неща, които са видели.

Така един ден Фриц отиде на пътешествие и доста ни обезпокои. Взе провизии и каяка си и отплава нанякъде. Излезе преди изгрев, а когато се свечери, още го нямаше. Елизабет беше много притеснена и за да я успокоим, приготвихме кануто и тръгнахме към Острова на акулите. Закачихме флага и стреляхме с оръдието. След няколко минути видяхме малка черна точица в далечината. Погледнахме през бинокъла и видяхме, че е Фриц. Приближаваше се бавно към нас с равномерни махове, като че ли лодката му беше много натоварена.

— Огън! — изкомандва Ърнест и Джак изстреля още веднъж с оръдието. Скоро Фриц беше в прегръдките ни. Лодката му беше пълна с куп неща, сред които имаше и нещо голямо и черно, подобно глава на някакво животно.

— Изглежда — казах аз, — че не си си губил времето.

— Да — отвърна Фриц и ми прошепна: — Освен това, което виждате в лодката, открих нещо, което е по-ценно от всички съкровища на земята.

Върнахме се на брега и момчетата се втурнаха да разгледат товара, а ние с Фриц седнахме да ми разкаже какво се е случило. Първо помоли да му простим, че е изчезнал така. Беше тръгнал към източния край на семейната ни колония, за който знаехме най-малко.

— Отдавна планирах да направя тази експедиция — каза той. — Тази сутрин, преди да се събудите, станах и отидох до морето. Извиках орела, взех една брадва и се упътих към мястото, където бяха останките на кораба. Насочих се към източния бряг между скалите. Имаше морски лъвове, слонове, моржове. Изглежда често се струпват там, тъй като по брега намерих много кости и зъби.

— Трябва да призная — продължи Фриц, — че доста се притесних, като се озовах сред тези чудовища. Мъчех се да остана незабелязан. Промъквах се между скалите около час и половина. Спрях пред едно чудно скално образувание: приличаше на огромен, извит мост, под който водата течеше като канал. Беше приятно хладно. От всички страни ме заобикаляха чайки и кряскаха, като че ли искаха да ми забранят да продължа. Завързах каяка си на един камък и тръгнах да изучавам морските обитатели. Оказа се, че птиците не са чайки. Перушината на гърдите им беше снежнобяла, крилата им — светлосиви, а гърбът — черен. Гнездата им бяха като на другите птици: направени от пера и сухи листа, но с необичайни опори, нещо като огромни лъжици от сивкав восък. Някои от гнездата бяха празни, така че взех няколко за вкъщи, трябва да видиш дали ще ни свършат работа.

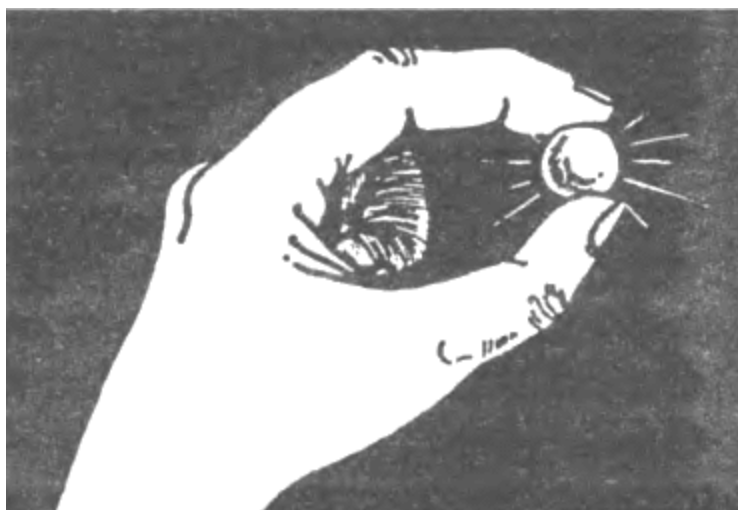

— Разбира се, че ще ни свършат — отвърнах аз. — Ако търгувахме с Китай или Индия, щяхме да ги продаваме за злато, тъй като там масово ядат такива неща и ги считат за голям деликатес.

Всички извикаха от погнуса при мисълта как някой може да яде птичи гнезда. Обясних им, че перата и мъха от вътрешността на гнездото не се ядат, а само обвивката, която се почиства добре и се готви с много подправки. Получава се прозрачно, много вкусно желе.

— Продължих през прохода — добави Фриц. — Както обикалях покрай брега, забелязах на дъното на бистрата вода нещо като големи стриди. Тези стриди съвсем не са като малките, които си имаме в залива. Събрах няколко с куката и ги хвърлих на пясъка, без да слизам от лодката. Върнах се за още и когато отидох да ги оставя, видях, че първите са се разтворили и са започнали да се развалят на слънцето. Взех няколко, но вместо да намеря вкусно меко месо, като в стридите, извадих нещо кораво и жилаво. Докато се опитвах да го извадя от черупката, усетих някакви кръгли камъчета с върха на ножа си, нещо като грахови зърна. Извадих ги и като видях как блестят, напълних цяла кутия. Как мислиш, татко, може ли да са истински перли?

Взех кутийката.

— Наистина са перли — извиках аз, — при това от най-красивите. Наистина си намерил съкровище, което, надявам се, някой ден ще се окаже много ценно за нас. Ще отидем пак в този богат залив; но доразкажи си историята.

— Продължих да обикалям покрай брега. Стигнах до устието на реката. Повърхността ѝ бе с водни растения, по които бяха накацали всевъзможни птици. Напълних си прясна вода и се запътих към другия край на арката. Опитах се да изляза от залива, но приливът ми

пречеше, затова се наложи да изчакам. Слязох на брега и там ме обградиха морски животни, които така пляскаха във водата, че се изплаших да не преобърнат каяка. Завързах го за една скала, взех орела и реших да атакувам всяко животно, което ми се изпречи на пътя. Трябваше да размахам раницата си, за да ги прогоня, при което ударих една доста голяма птица, мисля, че беше албатрос. Натоварих една чанта със стриди и се приготвих да отплавам. Минах под арката и излязох в морето, когато чух изстрелите ви и видях флага.

След този разказ Фриц изчака Елизабет и момчетата да отидат до каяка и ми прошепна една важна тайна.

— Случи се нещо много необикновено. Като огледах албатроса, не можах да повярвам на очите си: около крака му имаше оплетено парче лен. Развързах го и видях на него надпис на чист английски: „Спасете ме, корабокрушиха, намирам се на димящата скала“. Не мога да ти опиша как се почувствах. Четох го и препрочитах, за да се уверя, че не ми се привижда. Няма да се успокоя, докато не намеря тази димяща скала. Трябва да спасим този човек — той ни е брат по съдба. Представяш ли си, да видим отново друго човешко същество. Хрумна ми да завържа отново парчето лен на крака на албатроса и да сложа отговор: „Имай кураж, помощта е близо“. Ако птицата се върне обратно там, откъдето е дошла, човекът ще го прочете. Нахраних албатроса, за да се свести. Завързах писмото си на другия му крак и го пуснах. Птицата излетя, помая се за момент, след което се спусна бързо на изток. Може би там е корабокрушенецът. Е, татко — продължи Фриц, — нали ще отидем да го намерим! Не исках да казвам на мама и на братята си, за да не се разочароват, ако не намерим нищо.

— Постъпил си разумно — казах аз, — като не си тръгнал веднага да го издирваш. Колкото до търсенето, кой знае дали ще го открием; албатросът е прелетна птица и лети невероятно бързо: писмото може да е от хиляди километри. Може да е пратено преди години, може да е прекалено късно вече. Но запази това в тайна, а аз ще помисля дали можем да помогнем на този човек, ако е наблизо.

Перлите бяха важна находка, за да ги забравим. Момчетата ме замолиха веднага да тръгнем към залива, в който Фриц ги бе намерил.

— Търпение — казах аз. — Преди да се качите да яздите, трябва да оседлаете коня. Ако искате да отидем и да се върнем успешно,

трябва да се екипираме добре. Нека всеки вземе нещо полезно и когато станем готови, ще тръгнем.

Аз си изковах две големи гребла и две по-малки куки. Щях да закрепя греблата на лодката, за да събирам стридите с тях, а с куките щях да ги отварям. Ърнест направи нещо като мрежа за лов на пеперуди, за да събира с нея птичи гнезда. Джак направи стълба от бамбук, за да се катери по скалите. А Франсис, който беше много сръчен в плетенето на мрежи, направи няколко за стридите.

През това време Фриц мълчаливо се опитваше да направи още една седалка в каяка си. Само аз знаех защо, но не казвах нищо.

Взехме си провизии: две печени шунки, хлебчета, ядки и сушени плодове. Натоварихме нещата и седнахме в лодката.

НА ЛОВ ЗА ПЕРЛИ

Денят преваляше. Духаше приятен попътен вятър, така че решихме да отплаваме незабавно. Оставихме Франсис и Елизабет да пазят дома и потеглихме. Взехме малкия Нипс, наследника на нашата маймуна, както и кучетата. Джак седна на новата седалка в каяка на Фриц, а ние с Ърнест подкарахме лодката, натоварена с провизии и животни.

Запромъквахме се между скалите. Ърнест ни накара да спрем няколко пъти, с риск да се ударим в скалите, за да съберем кости за собствения ни природен музей.

Стигнахме до арката, зад която беше Перления залив. Скалното образувание беше внушително: издигаха се сводове един над друг и колони с причудливи форми; приличаха на старите готически катедрали, украсени с хиляди гротескни статуи и орнаменти, с тази разлика, че вместо върху мраморен площад, създанието се издигаше наред синьото море. Беше храм на Вечността, издигнат наред безкрая. Навлязохме под арката; беше мрачно, като в стара катедрала: светлината се процеждаше само през няколко малки отвора в скалите.

Шумът на греблата ни изплаши птиците и те литнаха изведнъж. Бяха толкова много, че едва виждахме пътя си. Постепенно очите ни свикнаха с тъмнината и забелязахме, че във всяка пукнатина има гнезда: приличаха на чаши, полупрозрачни като рог и облепени като другите гнезда с пера и сухи клонки от някакво ароматно дърво.

Направихме експеримент: сварихме едно гнездо със сол и други подправки и се убедихме, че са много вкусни. Фриц и Джак се катереха по скалите и вземаха гнездата, а ние с Джак ги поемахме и ги слагахме в голяма чанта. След като я напълнихме, казах на момчетата да слизат незабавно, защото се ужасявах като ги гледах така високо над водата.

Дадох команда за потегляне. Фриц ме увери, че каналът, който минава под свода, е плавателен и че през него можем да стигнем до залива. Отливът ни отнесе бързо до другия край на арката. Накрая

стигнахме в залива. Пред нас се разкри божествена гледка. Занемяхме от възхищение: водата беше толкова спокойна и чиста, че рибите се виждаха съвсем ясно. Имаше риби, чиито люспи се продават като фалшиви перли. Показах ги на момчетата и те се зачудиха защо кръглите камъчета в мидите са толкова по-ценни от люспите, които блестяха с не по-малка красота.

— Въпросът не е в самия предмет, а в това колко рядък е той. Перлите се срещат много рядко.

Беше късно да събираме перли, затова се навечеряхме с малко шунка, пържени картофи и хлебчета, запалихме огньове, за да се пазим от дивите животни, оставихме кучетата на брега и се върнахме в кануто да спим.

Станахме призори и тръгнахме на лов за перли. С помощта на греблата, куките, мрежите и пръчките събрахме цял куп перлени миди. Струпахме ги на брега, за да се разтворят на слънцето.

Привечер брегът беше толкова красив, че си направихме малка екскурзия в близката горичка. Тръгнахме в различни посоки. Ърнест навлезе пръв в гората; Джак тръгна след него, а с Фриц изостанахме, за да си заредим пушките. След няколко минути чухме изстрел, писъка на Джак и после още един изстрел. Фриц пусна орела, аз грабнах пушката и двамата се втурнахме към Джак, който крещеше:

— Татко! Татко! Бързо! Убиха ме! Бързо ела!

Той не беше дори ранен, но стоеше лице в лице с един огромен шопар с големи, страшни бивни. Беше го повалил с един удар на земята и Джак си мислеше, че с него е свършено.

Братята му дотичаха бързо и с два точни изстрела го избавиха от страшния противник. Ърнест ни разказа случката:

— Тъкмо влизах в гората... И изведнъж кучето хукна след глигана, който си остреше бивните на едно дърво. Вдигаше невъобразим шум. В този момент се появи Джак. Кучетата се спуснаха към шопара. Приближих се, като притичвах от дърво до дърво, и се готвех да стрелям; в това време шопарът ритна едното куче с все сила и го запрати на тревата. Джак стреля, но не улучи и шопарът се спусна към него. Щеше да се измъкне, но се спъна в един корен и падна. Аз стрелях, но също не улучих и шопарът започна да мушка клетия Джак с бивните си. Обаче не успя да го нарани, защото кучетата дотичаха и

отвлякоха вниманието му. В този момент долетя орелът на Фриц и нападна звяра. После дойдохте и вие.

В този момент забелязах, че Нипс яде плодове, подобни на картофи. Опитах един и установих, че са трюфели.

— Изглежда — казах аз, — глиганът, който обича такива неща, си е хапвал трюфели и вие сте го обезпокоили.

Докато говорехме, вечерта дойде и си легнахме в кануто.

ВЕСТ ОТ ПРИЯТЕЛ

Щом станехме на следващата сутрин, първата ни задача беше да се погрижим за месото на глигана. Джак се беше успокоил след уплахата и всички тръгнахме към убития звяр. Беше огромен, а главата му наистина беше страшна.

— Опасявам се — казах аз, — че месото на този стар африканец не е по-хубаво от месото на европейските глигани. Предлагам, вместо да влачим това голямо туловище, да отрежем колкото искаме и да оставим останалото.

Момчетата се съгласиха с мен. Джак се радваше, че ще изложи главата в музея си. Но Ърнест каза, че ще е много трудно да я препарираме, пък е и много вкусна, затова решихме да я сготвим с трюфели. Докато вечерята се приготвяше, провесихме отрязаното месо над огъня да се изсуши на пушека. Седнахме да поговорим. Изведнъж от гората се чу пронизителен писък. За пръв път чувахме такъв необикновен звук: скалите отекнаха страховито. Изтръпнахме от ужас, а кучетата нададоха вой.

Фриц скочи и грабна пушката си:

— Става нещо страшно. Запалете огъня, аз ще тръгна да огледам с каяка, а вие се качете в кануто.

Хвърлихме всичките дърва, които намерихме, в огъня и без да губим и секунда скочихме в кануто. Фриц потъна в мрака.

В това време ревът продължаваше и като че ли приближаваше към нас. Кучетата се събраха около огъня и завиха тревожно, маймунчето изглеждаше толкова уплашено, като че ли сърцето му щеше да се пръсне от страх. Мислех, че е някакво хищно животно — леопард или пантера — привлечено от миризмата на убития глиган. Съмненията ми скоро се разсеяха, тъй като след няколко минути различихме в тъмнината един страшен лъв, много по-голям и по-силен от тези, които бях виждал по зоологическите градини в Европа. С два-три скока профуча от гората до брега; спря за момент и отново зарева, като мятеше бясно опашката си и приклякаше, сякаш всеки момент

щеше да се нахвърли върху нас. Вървеше бавно, втренчил страшните си очи право в нас. Вдигнах оръжието и се прицелих, но преди да натисна спусъка чух изстрел. Животното се надигна, изрева страшно и падна безжизнено на земята.

— Фриц! — измърмори Ърнест преbledнял от страх.

— Да, Фриц е — извиках аз, — нашият Фриц! Да отидем при него. — С два маха на греблата бяхме на брега, но кучетата, които имаха безпогрешен инстинкт, залаяха бясно. Доверих се на техните сетива: хвърлих още дърва в огъня и изтичах обратно в лодката. Ако се бях забавил и секунда, щеше да е късно, тъй като от гората изскочи още един звяр, този път лъвица. Не беше толкова голяма като спътника си, но ревовете ѝ смразиха кръвта. Лъвицата дотича до тялото на лъва, подуши го и изблиза кръвта от раната. И когато се убеди, че е мъртъв, нададе такъв потресаващ рев, че думите не стигат да се опише. Замаха бясно с опашка и зина.

Фриц отново стреля, но успя само да я рани в рамото. Тя се затъркаля, обезумяла от ярост. Тогава кучетата ни се спуснаха към нея. Двете захапаху хълбоците ѝ, а Флора заби челюст в гърлото ѝ. Можех да сложа край на битката с един изстрел, но се страхувах да не раня кучетата. Затова скочих от лодката, приближих се към лъвицата, която не можеше да помръдне в здравата хватка на кучетата, и забих ловджийския си нож право в сърцето ѝ. Тя се строполи на земята, но победата ни струваше скъпо — Флора лежеше на земята, убита от ударите на звяра.

Фриц дотича и се хвърли в прегръдките ми, Ърнест го последва и след него Джак, изплашен до смърт. Запалихме фенерите си и тръгнахме към бойното поле. Двата звяра лежаха проснати на пясъка и при вида им отново потръпнахме.

— Какви страшни зъби! — каза Ърнест и вдигна глава от лъва.

— Бедната Флора! — каза Фриц и отдръпна тялото на любимото ни куче от туловището на лъвицата. — Днес тя ни спаси, както магарето ни спаси от боата. Ърнест, ти си поет по душа, измисли едно стихче за епитафия.

— О, трябва да призная, че тази случка доста ме травмира и нямам вдъхновение да реда рими.

На следващата сутрин станавме по изгрев-слънце и първата ни работа беше да одерем лъвовете. Джак искаше да си направи елече

като на Херкулес, но му казах да потърпи, защото имаше по-важни неща.

Стридите бяха започнали да се развалят от горещината и миризмата, която отделяха, ни принуди рано да си тръгнем към дома. Фриц отплава преди нас, уж за да ни напътства, но щом ни преведе под свода, се върна, подаде ми къс хартия и изчезна като стрела. Разгънах бързо хартията и прочетох, че отива да търси корабокрушенеца! Едва успях да му извикам:

— Не се бави и се пази.

След няколко минути изчезна от погледите ни. Казах на момчетата да гребат бързо, защото подозирах, че Елизабет се е притеснила за нас след тридневното ни отсъствие. Оставаше ми надеждата, че нашият млад авантюрист ще се завърне жив и здрав.

Върнахме се и разтоварихме съкровищата си. Трюфелите, лъвските кожи, перлите и гнездата предизвикаха много въпроси, но се притеснявахме за Фриц. Елизабет каза, че с удоволствие би се отказала от всички тези съкровища, само и само да види веднага обичния ни син.

Още не бях й казал причината за неговото отсъствие, но като гледах тревогите й, бях принуден да споделя с нея. Разказах й за албатроса, за посланието и това като че ли я успокои.

Минаха пет дни, а него още го нямаше. Елизабет бе толкова разтревожена, че реших да взема катера и да отида до Перления залив да го потърся. На следващата сутрин отплавахме всички заедно. Когато приближихме арката, катерът се удари в нещо голямо и черно и за малко да се обърне. Елизабет и момчетата извикаха от ужас, но лодката се закрепил в право положение. Забелязах, че сме се блъснали не в скала, както си мислех, а в някакво морско животно. Насочих оръдието към него и стрелях, в противен случай щеше да ни обърне. Вълните отнесоха туловището към близкия бряг.

Изведнъж Ърнест изкрещя:

— Човек! Дивак! — и посочи към едно кану в далечината. Човекът в лодката ни видя и загребва бързо към близките скали. Решихме, че отива да каже на другите диваци за нас и че ще трябва да се отбраняваме от цяло племе канибали. Направихме преграда, за да се защитаваме от стрелите, и заредихме оръдията, пушките и пистолетите. Не смеехме да избягаме с катера, защото пред нас беше

дивакът. Ърнест, на който му омръзна да правим знаци, предложи да използваме високоговорител. Дивакът може би щеше да разбере нещо от шестте езика, които знаехме.

Казах няколко думи на малайски, но дивакът не реагира.

— Да опитаме на английски — каза Джак и взе високоговорителя.

Каза няколко обикновени изречения, които се използват от моряците. Дивакът като че ли ни разбра, защото загреба към нас, като държеше зелено клонче в ръката си. Когато се приближи видяхме, че не е никакъв дивак, а нашият Фриц.

ОСИНОВЕНАТА НИ СЕСТРА

Обсипахме Фриц с прегръдки и започнахме да му задаваме въпроси един през друг. Той съвсем се обърка и не знаеше какво да каже. Накрая му зададох два ясни въпроса — дали пътешествието му е било успешно и защо изигра тази комедия, дегизиран като дивак.

— Колкото до целта на екскурзията ми — каза той, като трудно съдържаше радостта си, — постигнах я. А колкото до костюма ми, направих го, защото и аз ви помислих за диваци.

Всички се разсмяхме. После Фриц ме дръпна настрана и ми прошепна радостно:

— Успях, татко. Намерих убежището на едно корабокруширало момиче — тя е писала онези редове. От три години живее на Димящата скала, съвсем сама, откъсната от всичко! Можеш ли да повярваш! Но ме помоли да не казвам, че е момиче, само на теб и мама. Доведох я с мен, чака на едно островче до Перления залив. Хайде да отидем да я видим. Но не казвай нищо на братята ми. Ще им кажа, че съм им довел сестра.

Съгласих се и без да казваме нищо на другите, пригответохме катера и отплавахме. Фриц, който се беше преоблякъл и измил от барута, подкани братята си да побързат, скочи в каяка си и ни поведе към островчето, където чакаше момичето. По едно време свърна към сенчест остров, недалеч от Перления залив. Приближихме се до брега и завързахме катера за дънера на едно паднало дърво. Фриц беше побърз от нас: слезе бързо на брега и тръгна към близката гора. Вървахме след него и се озовахме пред една колиба, със запален огън отпред, на който се печеше риба в голяма мидена черупка. Фриц извика нещо за поздрав и за наша най-голяма изненада от едно голямо дърво слезе симпатичен младеж. Погледна ни срамежливо и като че ли не смееше да се доближи.

От толкова време не бяхме виждали друго човешко същество — десет години! Общуването с други хора ни бе станало толкова чуждо,

че не можехме да помръднем от изненада. Искахме да кажем толкова много неща, но не можехме да отворим уста.

Фриц проговори пръв, като хвана младежа за ръка и го доведе до нас.

— Татко, мамо — каза той, като гласът му трепереше от вълнение, — този човек е наш приятел, наш брат. Той е преживял същото нещастие като нас. Това е сър Едуард Монтроуз и е корабокрушенец като нас.

— Добре дошъл при нас — извикахме радостно и се приближихме към младежа, който в действителност беше момиче. Хванах ръката ѝ и ѝ казах, че сред нас винаги ще намери храна, подслон и приятели.

— Нека ние с Елизабет да бъдем твои родители, а момчетата — твои братя.

Елизабет разтвори обятията си и момичето се хвърли в прегръдката ѝ и се разрида. Благодарни ни и после си поплакахме, че в тази пустош намерихме човешко същество. Момчетата започнаха да задават въпроси на Фриц, но той отговори:

— Ще ви разкажа после, сега да помогнем на новия ни брат.

На вечеря всички говорехме развълнувано един през друг и момчетата изпитваха такъв интерес към новия член на семейството ни, че го смущаваха с многобройните си въпроси. Елизабет забеляза, че младежът се притеснява, и, тъй като беше късно, обяви, че е време за сън. Разделихме се: Елизабет и дегизираното момиче отидоха на катера, а ние с момчетата накладохме огньове.

Съвсем естествено заговорихме за сър Едуард Монтроуз. Фриц разказа на братята си цялата история за албатроса. Разказваше как се е чувствал и какво е направил и така се увлече в разказа, че забрави за тайната, която трябваше да пази. Една дума се изплъзна от устата му — нарече младежа Емили.

— Емили! Емили! — започнаха да викат братята му, които вече се бяха усъмнили в мистерията. — Емили! Фриц ни е заблудил, сър Едуард е момиче! Осиновеният ни брат всъщност е сестра!

Представете си смущението на Фриц, щом разбра колко е несъобразителен. Искаше му се да си вземе думите назад, но нямаше как и Емили не можеше вече да скрие, че е момиче.

На следващата сутрин момчетата бяха комична гледка, когато се чудеха как да заговорят момичето, което миналия ден бяха прегръщали като приятел и брат. Бедните деца не знаеха как да се държат учтиво в общество и се чувстваха много неловко до хубавата англичанка. Започнахме да я наричаме сестра, но всички произнасяха това някак сконфузено. Колкото до самата Емили, тя бе много изненадана от разкритието на Фриц и отначало не се отделяше от Елизабет, като че ли да се защити. Но после се съвзе, подаде грациозно ръка на момчетата и каза, че иска да се държат с нея приятелски, както са се държали със сър Едуард. Всички се развеселиха отново. Седнахме на закуска и хапнахме плодове, студено месо и шоколад, който сами си бяхме направили. Той беше голям деликатес за Емили и ѝ напомни за

любимата ѝ Англия. След като се нахранихме, предложих да вдигаме котва и да се върнем в Перления залив, където можехме да хапнем добре от месото на кашалота, който бяхме убили. Като пристигнахме там, се зачудихме в какво да сложим маста от главата на животното. За съжаление нямаше достатъчно съдове. Емили каза, че в Индия слагат полутечното вещество в мокри ленени чанти. Идеята беше чудесна, затова събрах всички чанти, които намерих, потопих ги във водата, като ги закрепих с клони. Туловището лежеше на брега като огромна стена. Докато се приближавахме, чухме страшен вой. Побързахме към брега и видяхме, че кучетата се борят с глутница черни вълци, които ядяха кашалота. Вече бяха проснали два на пясъка, други два се бореха с тях, а останалите избягаха, щом се приближихме.

Кучетата ни повалиха четири вълка, но бяха целите изпохапани. Джак ги превърза, а Фриц и Франсис ми помогнаха да свършим нещо друго. Фриц се изкатери върху туловището на кашалота, отвори главата му с брадвата и сложи веществото в чантата, която бях приготвил. Франсис я покри с мокър пясък, за да не тече. Операцията беше доста изморителна. Накрая покрихме чантите с клони, за да предпазим съдържанието от слънцето и хищните птици, които се бяха струпали около нас.

Беше време да се връщаме. Водата прииждаше, а багажът беше прекалено тежък за лодката. Затова го оставихме там и се върнахме на малкото островче, което бяхме нарекли Добра среща заради Емили.

След като разказахме за вълците, седнахме на трапезата, която нашите домакини бяха приготвили. На нея имаше и едно ново ястие — сос по карибски, направен от яйца на раци. Чудех се как да пренесем маста на кашалота, тъй като катерът не можеше да се приближи достатъчно до брега, а другите лодки бяха малки. Емили се обади:

— Ако искаш, татко — вече бе свикнала да се обръща към мен така, — мога аз да ги донеса.

На следващата сутрин, преди момчетата да се събудят, Емили се приготви за експедицията си. Взе вода и провизии, седна в каяка на Фриц и загреба с изненадваща грация и лекота. Искях да я спра и да ѝ кажа да се върне, но тя ми помахавесело и продължи към пясъчната ивица, на която бяхме оставили багажа. Беше избрала най-подходящия момент: имаше прилив и водата тъкмо бе започнала да мокри дъното на чантите. Тя скочи на брега, завърза чантите с въже, като закрепил

другия му край на каяка и потегли към нас, като теглеше чантите след себе си.

Щом се върна, се приготвихме да отплаваме към нашия остров. Опаковахме всичко, включително съкровищата на Емили — тези, които ѝ бяха останали от корабокрушението и нещата, които си беше направила.

Емили се сбогува с островчето, което ѝ бе дало подслон. Не можехме да тръгнем, без да кръстим залива. Нарекохме го Залива на щастието.

ИСТОРИЯТА НА ЕМИЛИ

На следващата сутрин, когато цялото семейство се събра на вечеря, всички заговориха за приключенията на Фриц. Естествено всички питаха за историята на Емили. Помолих я да разкаже, но тя се срамуваше, затова Фриц се намеси кавалерски:

— Тя ми разказа, че била родена в Индия. Родителите ѝ са англичани. След като служил известно време в английското управление, баща ѝ бил изпратен в една важна английска колония. Сър Монтроуз, така се казвал бащата на Емили, изгубил съпругата си три години след като се оженили. Покрусен от нещастieto, той насочил всичкото си внимание и любов към единственото им дете. Грижел се за

обучението ѝ и посвещавал свободното си време да развива природните ѝ дарби. Искал да развива не само талантите ѝ, но да я направи здрава и силна. Така той възпитавал дъщеря си, докато станала на шестнадесет години. Тя умеела да борави отлично както с ловджийска пушка, така и с иглата; яздеа умело като най-добрия офицер и била звездата на баловете на баща си.

Майор Монтроуз бил произведен полковник и получил заповед да се върне в Англия. Наложило се да се раздели с дъщеря си, тъй като военната дисциплина не допускала жени на борда на военните кораби по време на война. Въпреки това уредил тя да отпътува в същия ден с друг кораб, чийто капитан бил стар приятел на сър Монтроуз. В началото пътуването била леко и приятно, но се извила буря. Корабът бил изхвърлен далеч от курса си и се залутал сред скалите около нашите острови. Екипажът се опитал да се спаси с две лодки. Емили била в по-малката, а капитанът — в другата. Бурята не спирала. Лодките се разделили. Тази, в която била Емили, се разбила на парчета и само тя оцеляла. Вълните я изхвърлили, полужива, в подножието на Димящата скала.

Тя изпъзляла на сянка, хвърлила се на пясъка и спала непробудно двадесет и четири часа. Лутала се отчаяно в следващите няколко дни, изтощена от премеждия и глад — хапнала само някакви птичи яйца, които намерила на скалите. Най-накрая времето се прояснило. Емили се надявала, че хората в голямата лодка са оцелели и решила да ги призове на помощ. Тъй като носела моряшка униформа, както наредил баща ѝ, в джоба си имала кремък, нож и други полезни неща. Взела няколко парчета дърво, които водата била изхвърлила на брега, занесла ги на върха на скалата и запалила огън, който поддържала непрекъснато оттогава нататък. Можете да си представите колко ужасни са били първите дни от изгнанието ѝ: цяло чудо е, че не е умряла от глад или жажда. Била толкова благодарна, че баща ѝ я възпитал да се справя с всичко. Построила си колиба, научила се да лови риба, да ловува и да опитомява птици, сред които и един корморан, когото дресирала да лови риба. С две думи, живяла сама, без никаква помощ, цели три години.

Фриц спря и погледна към Емили. Беше много смутена.

— Скъпо дете — казах аз, — ти си пример за смелост и воля.

Поговорихме още малко за премеждията на Емили, но колкото и да ни беше интересно, трябваше да се хващаме на работа. Цял ден се занимавахме с варницата, която наскоро си бяхме построили.

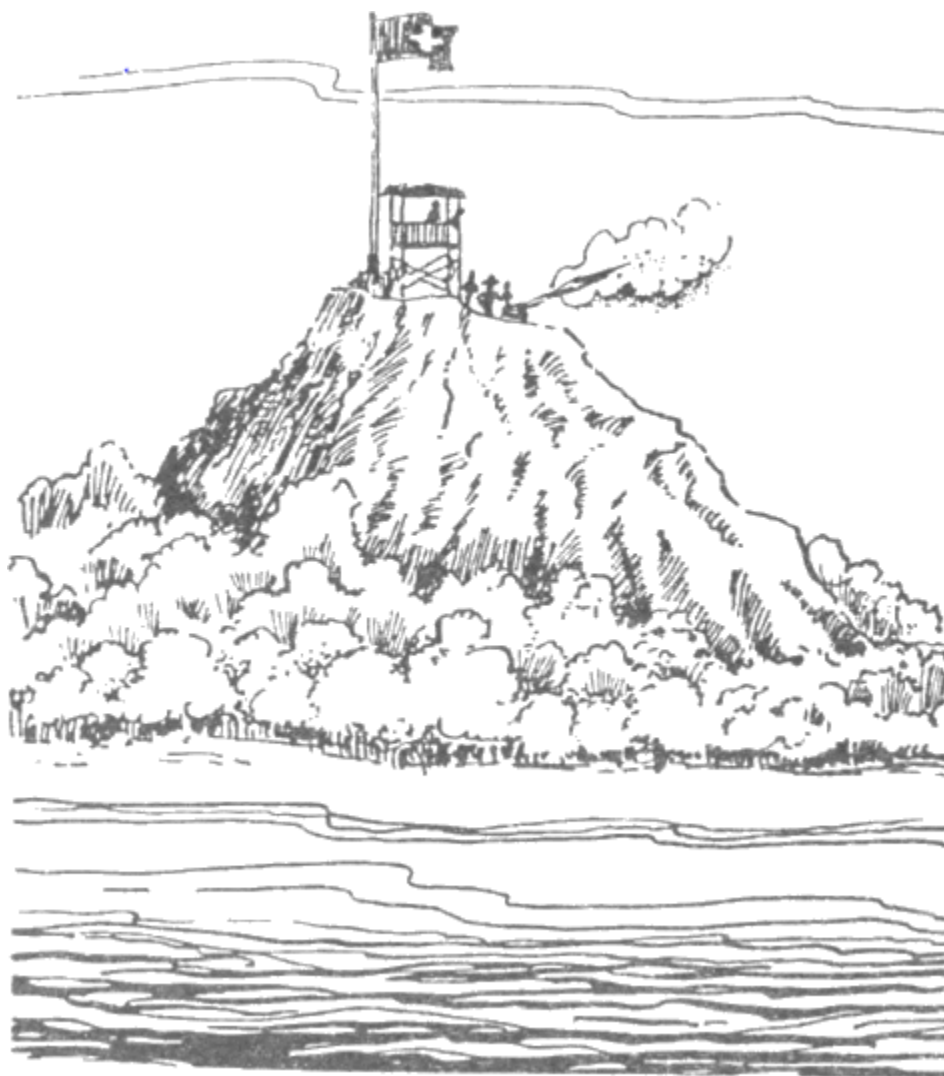
Привечер натоварихме багажа на катера и се приготвихме за връщане у дома. Емили бе много заинтригувана от описанието на солената пещера и Соколовото гнездо и изгаряше от любопитство да разгледа колонията ни. На следващия ден вдигнахме котва призори. Платното на катера се развяваше весело от морския бриз, а пред нас Фриц и Франсис играеха ролята на пилоти с каяка. Предложих първо да спрем и да покажем на Емили фермата, Фриц и Франсис тръгнаха към пещерата, за да ни посрещнат.

След фермата отидохме до Острова на акулите и оттам се отправихме към Пещерното жилище. Момчетата ни приветстваха с десет изстрела. Ние им отвърнахме и те тръгнаха към нас с кануто. Поздравиха ни с добре дошли и извикаха „ура“ в мига, когато Емили стъпи на пясъка. Фриц ѝ подаде галантно ръка и я поведе към пещерата. Там ни очакваше друга изненада: сложена трапеза, отрупана с разнообразните плодове на местната природа — банани, смокини, портокали. Имаше десетина кокосови черупки и порцеланови купички, пълни с нектар и мляко, а в центъра бяха сложени подноси с пържена риба и огромна печена пуйка. Стените бяха обсипани с цветя, а от тавана висеше дъсчица с надпис „Добре дошла, скъпа Емили Монтроуз!“ Момчетата се бяха постарали да създадат тържествена атмосфера, доколкото условията позволяват. Емили седна на масата, между мен и Елизабет; Ърнест и Джак заеха местата си, а двамата организатори на празненството праметнаха по една бяла кърпа на ръцете си и ни предложиха услугите си като келнери.

След вечеря заведохме Емили в стаята, която бяхме определили за нея. Тя беше възхитена и не можеше да повярва, че шестима души могат да измайсторят толкова неща.

После посетихме Соколовото гнездо. Къщата ни се стори доста занемарена, затова отделихме няколко дни да ѝ направим ремонт. След това отидохме до градината, за да съберем реколтата. Трябваше да се подготвим за приближаващата зима. Емили беше безценен помощник — трудеше се и ни даваше мъдри съвети. Този път дъждовният сезон ни завари напълно подготвени. За десет години бяхме свикнали с атмосферните условия по тези ширини и ветровете и бурите вече не ни

правеха голямо впечатление. През студените дни си намирахме занимания в пещерата. Емили се справяше много умело с плетенето. От ръцете ѝ излязоха сламени шапки за лятото, кошове и чанти за дивеч. Елизабет силно се привърза към осиновената ни дъщеря. Чувствахме я като свое дете и я обичахме, както обичахме собствените си синове.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Изпитвам хиляди различни чувства сега, когато пиша думата „заключение“. Припомням си всичко, което се случи, и най-силното ми усещане е благодарността към Бога. Имам толкова много причини да благодаря на Провидението, че се надявам читателят да ме извини, ако краят на моята история е малко объркан.

Дъждовният сезон беше към края си, ветровете бяха стихнали и небето стана ясно и синьо. Гълъбите наизлязоха от гълъбарника, след което и ние събрахме смелост и се показахме навън.

Първата ни работа беше да се погрижим за градинките, които бяха пострадали от бурите. Огледахме щетите и тръгнахме към по-далечните си владения, Фриц и Джак предложиха да отидат до Острова на акулите и да видят малката ни колония там.

Момчетата пристигнали на острова и огледали укреплението. Решили да проверят дали оръдията са в добро състояние и стреляли няколко пъти. Представете си колко изумени са били, когато чули три изстрела в отговор от далечината! Били сигурни, че са изстрели, защото при всеки гръм виждали бледа светлина на изток. След кратка консултация какво да правят, двамата решили да се върнат бързо и да ни разкажат какво се е случило.

Бяхме чули стрелбата и се чудехме защо са се завтекли към нас така бързо. Извиках колкото можех по-силно:

— Ехо! Какво става?

Те дойдоха до брега и скочиха от кануто задъхани:

— О, татко, татко, не ги ли чу?

— Какво да съм чул? — казах аз. — Чухме само как прахосватے оскъдните ни запаси от барут.

— Не чухте ли другите три изстрела в далечината?

— Не.

— Но ние ги чухме съвсем ясно.

— Било е ехото — каза Ърнест.

Това раздразни Джак.

— Не, господин професор — каза остро той. — Не беше ехото. Мисля, че не стрелям с топ от вчера, та да не мога да разбера ехо ли е или не е. Ясно чухме три изстрела в далечината и сме сигурни, че наблизо минава кораб.

— Ако наистина има кораб — казах аз, — как можем да знаем дали го управляват европейци или пирати?

Реших, че трябва да измислим стратегия за отбрана. Редувахме се на пост пред пещерата, за не ни нападнат изненадващо. Но нощта премина спокойно, а на сутринта отново заваля дъжд. Продължи цели два дни, през които не можехме да се подадем навън.

На третия ден слънцето отново изгря. Фриц и Джак изгаряха от нетърпение да разберат кой е подал изстрелите и ме помолиха да се върнат на острова и да пробват нов сигнал. Съгласих се, но вместо каяка, взехме кануто и отидохме тримата. Пристигнахме на острова, отидохме до укреплението си и вдигнахме флага. В това време нетърпеливият Джак зареди оръдието и стреля. Но преди ехото да заглъхне, съвсем ясно чухме друг изстрел откъм Острова на разочарованието.

Джак подскочи от радост.

— Хора, хора — викаше той. — Там има хора. Татко, сега убеди ли се вече?

Фриц вдигна още един, по-голям флаг. От далечината последваха още шест изстрела.

Скочихме в лодката, разтреперани от вълнение, и бързо се върнахме при останалите от семейството. Те не бяха чули изстрелите, но видели двата ни флага и разбрали, че става нещо важно.

Наредих да се вземат мерки за отбрана. Трите по-малки момчета, Елизабет и Емили тръгнаха към Соколовото гнездо, а ние с Фриц отново отплавахме на разузнаване. Беше около обяд. Нищо не се виждаше и започнахме да губим надежда. Изведнъж видяхме великолепен английски кораб, който досега бе скрит от погледа ни зад един провлак.

Не ми стигат думите, за да изразя какво почувствахме в този момент, Фриц щеше да се хвърли във водата и да доплува до кораба, но аз му забраних. Опасявах се, че на кораба може да има малайски пирати и че английският флаг на мачтата може да е сложен за заблуда. Стояхме на разстояние и не се осмелявахме да се приближим, докато

не разберем със сигурност какви са хората на кораба. На брега бяха опънати две палатки, имаше разпънати маси за вечеря, запалени огньове, над които се печеше месо, а наоколо тичаха разни хора. Приличаше на организиран лагер. На палубата на кораба имаше двама часовои. Те ни забелязаха и казаха нещо на дежурния офицер, който вдигна бинокъла си към нас.

— Европейци са — извика Фриц. — Личи си по лицето на офицера. Малайците са по-мургави.

Фриц беше прав, но въпреки това предпочитам да стоим на разстояние.

Останахме в залива, като маневрирахме ловко с кануто. Извикахме към кораба през високоговорителя, но отсреща не ни отговориха. Предполагам, че са ни помислили за диваци заради лодката и облеклото, защото офицерът ни направи знак да се приближим и ни показва ножици, ножове и стъклени броеници, които европейците обикновено предлагат на местните. Стана ни смешно, но не се доближихме, защото искахме да им се представим в по-добра светлина. Върнахме се бързо у дома и цял ден приготвихме катера: натоварихме го с най-различни подаръци за капитана, защото искахме да разбере, че не сме диваци, а цивилизовани хора. Отплавахме по изгрев-слънце на следващата сутрин. Времето беше чудесно, Фриц ни предвождаше с каяка си, а ние го следвахме.

Щом видяхме кораба, ни обзе безмерна радост. Онемяхме от вълнение.

— Вдигнете английския флаг — извиках аз и момчетата изпълниха заповедта.

Англичаните бяха безкрайно изненадани, като видяха пред себе си катер със същото знаме като тяхното. Те стреляха тържествено и ние им отговорихме. После слязохме в каяка на Фриц и се приближихме да приветстваме капитана.

Той ни прие с типичната за моряците сърдечност и ни отведе в кабината си, където пихме отлежало вино.

Разказах му накратко, доколкото това беше възможно, за коработрушението и десетте години, които бяхме прекарвали на острова. Разказах му за Емили и го попитах чувал ли е за баща ѝ, сър Едуард Монтроуз. Той не само го познаваше, но и бе получил инструкции да търси следи от кораба „Доркас“, който се разбил в тази

област преди три години и на който била дъщерята на сър Монтроуз. Той пожела веднага да се запознае с нея и да ѝ каже, че баща ѝ е жив.

После ни разказа как били тръгнали за Австралия, но попаднали в буря и се отклонили от курса си. Водната стихия ги довела до този бряг, където спрели да попълнят запасите си от дърва и вода.

— Именно тогава чухме вашите изстрели и ви отговорихме — разказа той. — На третия ден отново чухме изстрели и се убедихме, че не сме сами на брега. Решихме да изчакаме и да видим кои са хората на острова. Но ето че заварваме организирана колония и военноморска сила и в името на Великобритания искам да се съюзим.

Последните думи ни разсмяха. Стиснахме сърдечно ръцете си с капитан Литълтън, след което го поканихме на борда на катера ни.

Емили подскочи от радост като видя свой сънародник, който на всичко отгоре ѝ носеше новини за баща ѝ.

Капитанът ни представи едно английско семейство — мистър Улстън, главен механик на кораба, съпругата му и двете им дъщери. Те се бяха разболели, поради премеждията на кораба и Елизабет ги покани да си починат на спокойствие в нашето Пещерно жилище. Те приеха с удоволствие. Разделихме се с капитана, който не искаше да оставя кораба си през нощта, и отпътувахме към дома.

Можете да си представите изумлението на семейство Улстън, когато видяха колонията ни. Показахме им с гордост Пещерното жилище, Соколовото гнездо и всичко останало. Вечеряхме заедно, след което Елизабет приготви стаи и легла за гостите.

На следващата сутрин мистър Улстън дойде при мен, протегна ръка и каза:

— Сър, не мога да ви опиша колко съм възхитен от чудесата, които сте сътворили. Живеете си тук щастливо, далеч от светската суматоха, близо до природата с най-близките си хора. Напуснах Англия, за да си почина и виждам, че няма по-спокойно място от този остров. Ще съм най-щастливия човек на света, ако ми позволите да се настаня в едно ъгълче от вашите владения.

— С удоволствие бих споделил с вас половината от моята патриархална империя.

Всички се радвахме на тази новина, но аз бях обзет от тревога. Английският кораб бе вторият, който видяхме за цели десет години, и можеше да мине още повече време, преди да мине друг, ако не

тръгнем за Европа с капитан Литълтън. Тези въпроси засягаха цялото семейство. Елизабет не искаше да се връща в Европа. Самият аз бях привикнал с живота на острова. Бяхме вече улегнали хора и рисковете не ни привличаха. Предпочитахме да продължим да водим спокойния си живот. Но децата ни бяха млади, животът им едва сега започваше и не беше редно да ги лишаваме от предимствата на цивилизацията. Емили твърдо искаше да се върне, тъй като баща ѝ беше в Англия. Съжалявахме, че трябва да се разделим с това чудесно момиче, но не можехме да я спрем. Накрая реших да събера децата и да обсъдим въпроса. Поговорих им за цивилизованата Европа, за предимствата на живота в обществото и ги попитах дали искат да се върнат с капитан Литълтън или да останат на острова до края на живота си.

Джак и Ърнест бяха категорични, че искат да останат, философът Ърнест каза, че светският живот само ще му пречи на обучението. Джак заяви, че островът е напълно достатъчен за любимите му ловджийски екскурзии. Фриц мълчеше, но по изражението му разбрах, че е решил да замине. Попитах го какво мисли и той призна, че много иска да се върне в Европа, а Франсис каза, че с удоволствие би го придружил.

Мистър Улстън също бе принуден да раздели семейството си: едната му дъщеря остана на острова, а другата замина за Нова Холандия. Тези решения бяха трудни и когато ги взехме, отидох да попитам капитан Литълтън дали ще вземе нашите три пътника.

Той каза, че с удоволствие ще ги качи на борда.

— Оставям трима — каза той, — мистър и мисис Улстън и едната им дъщеря. В замяна на това ще взема други трима, така че екипажът ми остава със същия брой.

Корабът „Еднорог“ остана в залива цели осем дни. През това време приготвихме богатството на тримата ни пътника. Дадохме им всички съкровища, които бяхме натрупали — перли, слонова кост, подправки, кожи и всички ценни предмети. Опаковахме всичко грижливо и им сложихме месо и плодове за из път.

Вечерта преди тръгването произнесох една дълга реч, в която казах на момчетата да се водят от принципите, с които ги бях възпитавал. Дадох на Фриц този ръкопис, в който е описана нашата история за коработрещението и живота ни на острова.

Никой от нас не спа през следващата нощ. Призори оръдието на кораба призова пътниците да се качват на борда. Заведохме децата на брега, прегърнахме ги за сбогом и ги благословихме.

Издание:

Автор: Йохан Вис

Заглавие: Швейцарското семейство Робинзон

Преводач: Юлиана Димитрова

Година на превод: 2001

Издател: ИК „Пан ’96“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман

Печатница: „Балкан прес“ АД

Редактор: Любомир Русанов

Художник на илюстрациите: Бари Дейвис

Коректор: Митка Костова

ISBN: 954-657-359-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6454>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.